

КИТОБИ ЧОРУМИ МУСО

АДАДҲО

БОБИ ЯКУМ

Амр дар бораи саршумории қавм.

1. Ва дар рӯзи якуми моҳи дуҷум, дар соли дуҷуми берун омаданашон аз замини Миср, Худованд ба Мусо дар биёбони Сино дар хаймаи чомеъ сухан ронда, гуфт:
2. «Саршумории тамоми ҷамоати банӣ-Исроилро бар ҳас-би қабилаҳо ва хонадонҳошон, мувофиқи адади номҳошон, — ҳамаи мардҳоро саросар ба амал оваред.
3. Аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки дар Исроил ба лашкар мераванд, — ту ва Ҳорун онҳоро бар тибқи фавҷошон дар шумор оваред.
4. Ва ҳамроҳи шумо як нафар аз ҳар сибт хоҳад буд, ки ҳар яке раиси хонадони худ бояд бошад.
5. Ва ин аст номҳои шахсоне ки ҳамроҳи шумо хоҳанд буд: аз Реубен — Элисур ибни Шадиур;
6. Аз Шимъун — Шалумиил ибни Суришаддой;
7. Аз Яҳудо — Наҳшун ибни Амминодоб;
8. Аз Исокор — Натанъил ибни Суор;
9. Аз Забулун — Элиоб ибни Ҳилун;
10. Аз писарони Юсуф: аз Эфроим — Элишомоъ ибни Аммихуд; аз Менашше — Ҷамлиил ибни Фадохсур;
11. Аз Бинъёмин — Абидон ибни "Қидъунӣ;
12. Аз Дон — Аҳиозар ибни Аммишаддой;
13. Аз Ошер — Фачъиил ибни Окрон;
14. Аз Ҷод — Эльёсоф ибни Дауил;
15. Аз Нафтолай — Аҳираъ ибни Энон.
16. Ҳаминҳоянд даъватшудагони ҷамоат, раисони сибтҳои падаронашон, ки сарварони ҳазораҳои Исроил мебошанд».
17. Ва Мусо ва Ҳорун ин шахсонро, ки номҳошон зикр ёфт, гирифтанд.
18. Ва тамоми ҷамоатро дар рӯзи якуми моҳи дуҷум ҷамъ карданд, ва онҳо насабномаҳои худро бар ҳасби қабилаҳо ва

хонадонҳои худ, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар саросар эълон намуданд,

19. Чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд; ва ӯ онҳоро дар биёбони Сино дар шумор овард.

20. Ва бан-Реубен, нахустзодаи Исроил, бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳои саросар ҳамаи мардҳои аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

21. Дар шумор овардашудагон аз сибти Реубен чилу шаш ҳазору панҷсад нафар буданд.

22. Аз банӣ-Шимъун бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳои саросар дар шумор овардашудагон, ҳамаи мардҳои аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

23. Дар шумор овардашудагон аз сибти Шимъун панҷоҳу нӯҳ ҳазору сесад нафар буданд.

24. Аз банӣ-Қод бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

25. Дар шумор овардашудагон аз сибти Қод чилу панҷ ҳазору шашсаду панҷоҳ нафар буданд.

26. Аз банӣ-Яҳудо бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

27. Дар шумор овардашудагон аз сибти Яҳудо ҳафтоду чор ҳазору шашсад нафар буданд.

28. Аз банӣ-Исокор бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

29. Дар шумор овардашудагон аз сибти Исокор панҷоҳу чор ҳазору чорсад нафар буданд.

30. Аз банӣ-Забулун бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —

31. Дар шумор овардашудагон аз сибти Забулун панҷоҳу ҳафт ҳазору чорсад нафар буданд.
32. Аз писарони Юсуф: аз банӣ-Эфроим бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади ном-ҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —
33. Дар шумор овардашудагон аз сибти Эфроим чил ҳазору панҷсад нафар буданд.
34. Аз банӣ-Менашше бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —
35. Дар шумор овардашудагон аз сибти Менашше сию ду ҳазору дусад нафар буданд.
36. Аз банӣ-Бинъёмин бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —
37. Дар шумор овардашудагон аз сибти Бинъёмин сию панҷ ҳазору чорсад нафар буданд.
38. Аз банӣ-Дон бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —
39. Дар шумор овардашудагон аз сибти Дон шасту ду ҳазору ҳафтсад нафар буданд.
40. Аз банӣ-Ошер бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —
41. Дар шумор овардашудагон аз сибти Ошер чилу як ҳазору панҷсад нафар буданд.
42. Аз банӣ-Нафтолӣ бар ҳасби насабномаи қабила ва хонадонашон, мувофиқи адади номҳо, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки ба лашкар мераванд, —
43. Дар шумор овардашудагон аз сибти Нафтолӣ панҷоҳу се ҳазору чорсад нафар буданд.

44. Инҳоянд дар шумор овардашудагон, ки Мусо ва Ҳорун бо раисони Исроил дар шумор оварданд, — бо он дувоз-дах нафар, ки ҳар яке аз як хонадони онҳо буданд.
45. Ва ҳамаи дар шумор овардашудагони банӣ-Исроил бар ҳасби хонадонашон, аз бистсола ва болотар, ҳамаи онҳое ки дар Исроил ба лашкар мераванд, —
46. Ҳамаи дар шумор овардашудагон шашсаду се ҳазору панҷсаду панҷоҳ нафар буданд.
47. Валекин левизодагон бар ҳасби сибти падаронашон дар миёни онҳо дар шумор оварда нашуданд,
48. Зеро ки Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфта буд:
49. «Аммо сибти Левиро дар шумор наовар, ва саршумории онҳоро дар миёни банӣ-Исроил ба амал наовар,
50. Балки левизодагонро бар маскани шаҳодат ва бар та-моми колои он ва бар ҳар чизе ки ба он тааллуқ дорад, таъин намо; бигзор онҳо маскан ва тамоми колои онро бардоранд ва хизмати онро ба ҷо оваранд, ва дар атрофи маскан хайма зананд;
51. Ва дар вақти кӯч кардани маскан левизодагон онро фурӯд оваранд, ва дар вақти ист кардани маскан левизода-гон онро барқарор намоянд; ва шахси бегонае ки ба он наз-дик меояд, кушта хоҳад шуд.
52. Ва банӣ-Исроил бояд ҳар яке дар ўрдугоҳи худ ва ҳар яке назди байрақи худ бар ҳасби фавҷҳои худ хайма зананд.
53. Ва левизодагон дар атрофи маскани шаҳодат хайма хоҳанд зад, то ки ғзабе бар ҷамоати бадӣ-Исроил ба амал наояд; ва левизодагон посбонии маскани шаҳодатро ба ҷо хоҳанд овард».
54. Ва банӣ-Исроил ба амал оварданд; чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, ончунон ба амал оварданд.

БОБИ ДУЮМ

Тақсимоти сибтҳо дар ўрдугоҳ.

1. ВА Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:

2. «Бигзор банӣ-Исроил ҳар яке назди байрақи худ бар ҳасби нишонҳои хонадонашон хайма зананд; дар рӯ ба рӯи хаймаи чомеъ гирдогирд хайма зананд.
3. Ва аз тарафи пеши шарқӣ аҳли байрақи ӯрдуи Яҳудо бар ҳасби фавҷҳошон хайма мезананд, ва раиси банӣ-Яҳудо Наҳшӯн ибни Амминодоб аст;
4. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, ҳафтоду чор ҳазору шашсад нафаранд.
5. Ва дар паҳлуи вай сибти Иссокор хайма мезананд, ва раиси банӣ-Иссокор Натанъил ибни Суор аст;
6. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, панҷоҳу чор ҳазору чорсад нафаранд;
7. Ва сонӣ сибти Забулун, ки раиси сибти Забулун Элиоб ибни Ҳилӯн аст;
8. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, панҷоҳу ҳафт ҳазору чорсад нафаранд.
9. Ҳамаи дар шумор овардашудагон дар ӯрдуи Яҳудо бар ҳасби фавҷҳошон саду ҳаштоду шаш ҳазору чорсад нафаранд; онҳо бояд аввалин шуда кӯч кунанд.
10. Байрақи ӯрдуи Реубен бояд ба тарафи ҷанубӣ бар ҳасби фавҷҳошон бошад, ва раиси банӣ-Реубен Элисур ибни Шаддиур аст;
11. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, чилу шаш ҳазору панҷсад нафаранд;
12. Ва дар паҳлуи вай сибти Шимъӯн хайма мезананд, ки раиси банӣ-Шимъӯн Шалумиил ибни Суришаддой аст;
13. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, панҷоҳу нӯҳ ҳазору сесад нафаранд;
14. Ва сонӣ сибти Қод, ки раиси банӣ-Қод Эльёсоф ибни Рауил аст;
15. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, чилу панҷ ҳазору шашсаду панҷоҳ нафаранд.
16. Ҳамаи дар шумор овардашудагон дар ӯрдуи Реубен бар ҳасби фавҷҳошон саду панҷоҳу як ҳазору чорсаду панҷоҳ нафаранд; онҳо бояд дуюмин шуда кӯч кунанд.

17. Ва ҳангоме ки хаймаи ҷомеъ кӯч кунад, ўрдуи левизо-дагон дар миёни ўрдуҳо хоҳад буд; чунон ки ист кардаанд, ончунон бояд ҳар яке дар ҷои худ бар ҳасби байрақҳои худ кӯч кунанд.
18. Байрақи ўрдуи Эфроим бояд ба тарафи ғарбӣ бар тибқи фавҷҳошон бошад, ва раиси банӣ-Эфроим Элишомоъ ибни Аммиҳуд аст;
19. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, чил ҳазору панҷсад нафаранд;
20. Ва дар паҳлуи вай — сибти Менашше, ки раиси банӣ-Менашше Ҷамлиил ибни Фадохсур аст;
21. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, сию ду ҳазору дусад нафаранд.
22. Ва сонӣ — сибти Бинъёмин, ки раиси банӣ-Бинъёмин Абидон ибни Ҷидъунӣ аст;
23. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, сию панҷ ҳазору чорсад нафаранд.
24. Ҳамаи дар шумор овардашудагон дар ўрдуи Эфроим бар ҳасби фавҷҳошон саду ҳашт ҳазору сад нафаранд; онҳо бояд сеюмин шуда кӯч кунанд.
25. Байрақи ўрди Дон бояд ба тарафи шимолӣ бар тибқи фавҷҳошон бошад, ва раиси банӣ-Дон Аҳиозар ибни Аммишаддой аст;
26. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, шасту ду ҳазору ҳафтсад нафаранд.
27. Ва дар паҳлуи вай сибти Ошер хайма мезананд, ки раиси банӣ-Ошер Фаҷъиил ибни Окрон аст;
28. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, чилу як ҳазору панҷсад нафаранд.
29. Ва сонӣ — сибти Нафтолӣ, ки раиси банӣ-Нафтолӣ Аҳираъ ибни Энон аст;
30. Ва фавҷи ӯ, ки дар шумор оварда шудаанд, панҷоҳу се ҳазору чорсад нафаранд.

31. Ҳамаи дар шумор овардашудагон дар ўрдуи Дон саду панҷоҳу ҳафт ҳазору шашсад нафаранд; онҳо бояд охириин шуда тахти байрақҳои худ кўч кунанд.

32. Инҳоянд дар шумор овардашудагони банӣ-Исроил бар ҳасби хонадонашон; ҳамаи дар шумор овардашудагони ўрдуҳо бар ҳасби фавҷҳошон шашсаду се ҳазору панҷсаду панҷоҳ нафаранд».

33. Валекин левизодагон дар адиёни банӣ-Исроил дар шумор оварда нашуданд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

34. Ва банӣ-Исроил мувофиқи ҳар он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, ба амал оварданд; ҳамин тавр тахти байрақҳои худ хайма мезаданд, ва ҳамин тавр ҳар яке бар ҳасби қабила ва хонадони худ кўч мекарданд.

БОБИ СЕЮМ

Дар бораи коҳинон, сибти Левӣ ва хонадонҳои онҳо.

1. ВА ин аст насабномаи Ҳорун ва Мусо, дар рӯзе ки Худованд дар кӯҳи Сино ба Мусо сухан ронд.

2. Ва ин аст номҳои писарони Ҳорун: нахустзодааш Но-доб, Абиҳу, Эльзор ва Итомор.

3. Ин аст номҳои писарони Ҳорун, коҳиноне ки тадҳин карда шуда буданд, ки ӯ онҳоро барои қаҳонат баргумошт.

4. Вале Нодоб ва Абиҳу ба ҳузури Худованд мурданд, вақте ки оташи ғайрро дар биёбони Сино ба ҳузури Худованд оварданд, ва онҳо фарзанд надоштанд; ва Эльзор ва Итомор дар ҳузури падарашон Ҳорун қаҳонат мекарданд.

5. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

6. «Сибти Левиро наздик оварда, онҳоро ба ҳузури Ҳорун коҳин таъин намо, то ки ба ӯ хизмат кунанд.

7. Ва бигзор онҳо хизмати ӯ ва хизмати тамоми ҷамоатро пеши хаймаи ҷомеъ иҷро намуда, корҳои масканро ба ҷо оваранд;

8. Ва тамоми колои хаймаи чомеро ниғаҳбонӣ намуда ва хизмати банӣ-Исроилро иҷро карда, корҳои масканро ба ҷо оваранд.
9. Ва левизодагонро ба Ҳорун ва писаронаш бидеҳ: онҳо аз ҷониби банӣ-Исроил ба таври қатъӣ ба ӯ дода шудаанд.
10. Вале Ҳорун ва писаронашро баргумор, то ки қаҳонати худро риоят кунанд; ва бегонае агар наздик ояд, кушта хо-ҳад шуд».
11. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
12. «Ва инак, Ман левизодагонро аз миёни банӣ-Исроил дар ивази ҳамаи нахустзодагони раҳимкушо гирифтаам, ва левизодагон аз онӣ Мананд;
13. Зеро ки ҳар нахустзода аз онӣ Ман аст: дар рӯзе ки Ман ҳамаи нахустзодагони замини Мисро зарба задам, ҳамаи нахустзодагони Исроилро, аз одамон то чорпоён, барои Худ тақдис намудам, ва онҳо аз онӣ Мананд. Ман Худованд ҳастам».
14. Ва Худованд дар биёбони Сино ба Мусо сухан ронда, гуфт:
15. «Банӣ-Левиро бар ҳасби хонадон ва қабилаҳашон дар шумор овар; ҳар мардинаро аз якмоҳа ва болотар дар шумор овар».
16. Ва Мусо онҳоро аз рӯи гуфтаи Худованд, чунон ки амр фармуда шуд, дар шумор овард.
17. Ва инҳоянд писарони Левӣ бар ҳасби номҳашон: Цер-шӯн ва Қаҳот ва Марорӣ.
18. Ва ин аст номҳои банӣ-Цершӯн бар ҳасби қабилаҳашон: Либнӣ ва Шимъӣ.
19. Ва банӣ-Қаҳот бар ҳасби қабилаҳашон: Амром ва Ёис-хор, Ҳебрӯн ва Узиил.
20. Ва банӣ-Марорӣ бар ҳасби қабилаҳашон: Маҳлӣ ва Мушӣ. Ҳаминҳоянд хонаводаҳои Левӣ бар ҳасби авлодашон.
21. Аз Цершӯн қабилаи Либнӣ ва қабилаи Шимъӣ; ҳаминҳоянд қабилаҳои цершӯниён.

22. Дар шумор овардашудагони онҳо мувофиқи адади тамоми мардинаи аз якмоҳа ва болотар: дар шумор овардашудагони онҳо ҳафт ҳазору панҷсад нафаранд.
23. Қабилаҳои чершӯниён бояд дар ақиби маскан ба тарафи ғарбӣ хайма зананд.
24. Ва раиси хонадони чершӯниён Эльёсоф ибни Лоил аст.
25. Ва ба ниғаҳбонии банӣ-Чершӯн дар хаймаи ҷомеъ ин-ҳо супурда мешавад: маскан ва хайма, болопӯши он ва пардаи даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ,
26. Ва пардаҳои сахн, ва пардаи даромадгоҳи сахне ки гирдогирди маскан ва қурбонгоҳ аст, ва танобҳое ки он барои ҳар хизматаш дорад.
27. Ва аз Қаҳот қабилаи Амром ва қабилаи Йисҳор ва қабилаи Ҳебрӯн ва қабилаи Узиил; ҳаминҳоянд қабилаҳои қаҳотиён.
28. Мувофиқи адади тамоми мардинаи аз якмоҳа ва боло-тар, ҳашт ҳазору шашсад нафаранд, ки ниғаҳбонии колои қудсро бояд иҷро кунанд.
29. Қабилаҳои банӣ-Қаҳот бояд ба тарафи ҷанубии маскан хайма зананд.
30. Ва раиси хонадони қабилаҳои қаҳотиён Элисофон ибни Узиил аст.
31. Ва ниғаҳбонии онҳо бар ин чизҳост: сандуқ ва миз ва ҷароғдон ва қурбонгоҳҳо ва колои муқаддасе ки хизматро ба воситаи он ба ҷо меоваранд, ва парда ва ҳар он чи ба он тааллуқ дорад.
32. Ва раиси раисони левизодагон Эльзор ибни Ҳоруни коҳин аст; иҷрокунандагони ниғаҳбонии колои қудс таҳти назорати ӯ хоҳанд буд.
33. Аз Марорӣ қабилаи Маҳлӣ ва қабилаи Мушӣ; ҳаминҳоянд қабилаҳои марориён.
34. Ва дар шумор овардашудагони онҳо, мувофиқи адади тамоми мардинаи аз якмоҳа ва болотар, шаш ҳазору дусад нафаранд.

35. Ва раиси хонадони қабилаҳои марориён Суриил ибни Абиҳоил аст; онҳо бояд ба тарафи шимолии маскан хайма зананд.
36. Ва вазифаи ниғаҳбонии банӣ-Марорӣ бар ин чизҳост: тахтаҳои маскан ва ғалақаҳояш ва сутунҳояш ва пояҳояш ва тамоми қолаш ва тамоми хизматаш.
37. Ва сутунҳои гирдогирди сахн ва пояҳшон ва меҳҳо-шон ва танобҳшон.
38. Ва пеши маскан аз ҷониби офтоббаро, яъне пеши хай-маи ҷомеъ аз тарафи шарқ, бояд Мусо ва Ҳорун ва писаро-наш хайма зананд, ки онҳо вазифаи ниғаҳбонии қудс ва ниғаҳбонии банӣ-Исроилро иҷро мекунанд; ва шахси бегонае ки ба он наздик ояд, кушта хоҳад шуд.
39. Ҳамаи дар шумор овардашудагони левизодагон, ки Му-со ва Ҳорун мувофиқи амри Худованд бар ҳасби қабилаҳои онҳо дар шумор оварданд, тамоми мардинаи онҳо аз якмоҳа ва болотар бисту ду ҳазор нафар буданд.
40. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ҳамаи нахустзодагони мардинаи банӣ-Исроилро аз якмоҳа ва болотар дар шумор овар, ва адади номҳшонро муқаррар нам.
41. Ва левизодагонро барои Ман, ки Худованд ҳастам, дар ивази ҳамаи нахустзодагони банӣ-Исроил бигир, ва чорпоёни левизодагонро дар ивази ҳамаи нахустзодагони чорпоёни банӣ-Исроил».
42. Ва Мусо, чунон ки Худованд ба ӯ амр фармуд, ҳамаи нахустзодагони банӣ-Исроилро дар шумор овард;
43. Ва ҳамаи нахустзодагони мардина, мувофиқи адади номҳо, аз якмоҳа ва болотар, ки дар шумор оварда шуданд, бисту ду ҳазору дусаду ҳафтоду се нафар буданд.
44. Ва Худованд ба Мусо суҳан ронда, гуфт:
45. «Левизодагонро дар ивази ҳамаи нахустзодагони банӣ-Исроил бигир, ва чорпоёни левизодагонро дар ивази чорпоёни онҳо; ва левизодагон аз онҳо Ман хоҳанд буд. Ман Худованд ҳастам.

46. Ва дар хусуси фидияи дусаду ҳафтоду се нафар нахустзодагони банӣ-Исроил, ки назар ба левизодагон барзиёданд, —
47. Панҷ сиклӣ барои ҳар саре бигир, онро бо сикли муқаддас, ки ҳар сикл бист черно бошад, бигир.
48. Ва ин нуқраро, ки фидияи адади барзиёди онҳост, ба Ҳорун ва писаронаш бидеҳ».
49. Ва Мусо нуқраи фидияро барои онҳое ки аз адади ивазкардаи левизодагон барзиёд буданд, гирифт.
50. Аз нахустзодагони банӣ-Исроил нуқраро гирифт: ҳа-зору сесаду шасту панҷ сикл бо сикли муқаддас.
51. Ва Мусо нуқраи фидияро мувофиқи гуфтаи Ҳудованд, чунон ки Ҳудованд ба Мусо амр фармуда буд, ба Ҳорун ва писаронаш дод.

БОБИ ЧОРУМ

Дастурот дар бораи левизодагон; саришумори онҳо.

1. Ва Ҳудованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:
2. «Банӣ-Қаҳотро аз миёни банӣ-Левӣ бар ҳасби қабилаҳо ва хонадонҳои онҳо дар шумор овар,
3. Аз сисола ва болотар ва то панҷоҳсола, ҳамаи онҳоеро, ки қобили хизматанд, то ки дар хаймаи чомеъ кор кунанд.
4. Кори банӣ-Қаҳот дар хаймаи чомеъ қудси қудсҳост.
5. Ва ҳангоме ки кӯч кардани ўрду лозим шавад, Ҳорун ва писаронаш дохил шуда, пардаи пӯшандаро фурӯд мео-варанд, ва сандуқи шаҳодатро бо он мепӯшонанд.
6. Ва болопӯше аз пӯсти тӯҳс бар он мегузоранд, ва аз болояш чодире ки комилан лочувардист, паҳн мекунанд, ва дастакҳояшро мегузаронанд.
7. Ва бар мизи нони тақдим чодире лочувардӣ паҳн мекунанд, ва табақҳо ва қошукҳо ва косаҳо ва дӯлчаҳои рехтаниро бар он мегузоранд; ва нони доимӣ бояд бар он бошад.
8. Ва бар онҳо чодире қирмизӣ паҳн мекунанд, ва онро бо болопӯше аз пӯсти тӯҳс мепӯшонанд, ва дастакҳояшро мегузаронанд.

9. Ва чодире лочувардие гирифта, чароғдон ва чароғҳояш ва анбӯрҳояш ва маҷмарҳояш ва тамоми колои равғанаширо, ки бо онҳо хизмати онро ба ҷо меоваранд, мепӯшонанд.

10. Ва он ва тамоми колояширо дар болопӯше аз пӯсти тӯҳс мегузоранд, ва бар ҷӯбдастае меовезанд.

11. Ва бар қурбонгоҳи тилло чодире лочувардӣ паҳн мекунанд, ва онро бо болопӯше аз пӯсти тӯҳс мепӯшонанд, ва дастакҳояширо мегузаронанд.

12. Ва тамоми колои хизматро, ки бо онҳо дар қудс хизмат мекунанд, гирифта, дар чодире лочувардӣ мегузоранд, ва онҳоро бо болопӯше аз пӯсти тӯҳс мепӯшонанд, ва бар ҷӯбдастае меовезанд.

13. Ва қурбонгоҳро аз хокистар тоза карда, чодире арғу-вонӣ бар он паҳн мекунанд.

14. Ва тамоми колои онро, ки бо онҳо хизмати онро ба ҷо меоваранд, — маҷмарҳо, чанголҳо, хокандозҳо ва косаҳо, — яъне тамоми колои қурбонгоҳро бар он мегузоранд, ва болопӯше аз пӯсти тӯҳс бар он паҳн мекунанд, ва дастакҳояширо мегузаронанд.

15. Ва чун Ҳорун ва писаронаш дар вақти кӯч кардани ӯрду пӯшонидани қудс ва тамоми колои қудсро ба анҷом расонанд, пас аз он банӣ-Қаҳот барои бардоштан меоянд; вале набояд ба қудс даст расонанд, вагар на хоҳанд мурд. Ҳамин аст боре ки бояд банӣ-Қаҳот дар хаймаи ҷомеъ бардоранд.

Вочиботи Эльзор.

16. Ва таҳти назорати Эльзор ибни Ҳоруни коҳин инҳо хоҳад буд: равған барои рӯшноӣ, ва бухури муаттар, ва ҳадияи ордии доимӣ, ва равғани тадҳин; назорат бар тамоми маскан ва бар ҳар ҷи дар он аст, яъне бар қудс ва бар колои он».

17. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:

18. «Сибти қабилаҳои қаҳотиёнро аз миёни левизодагон маҳв накунед,

19. Балки ба онҳо чунин рафтор намоед, то ки дар вақти наздик омаданашон ба кудси кудсҳо онҳо зинда монанд ва намиранд: бигзор Ҳорун ва писаронаш омада, ҳар якеро ба хизматаш ва назди бораш бимонанд;

20. Вале онҳо барои дидани он ки қудсро чӣ гуна мепӯшонанд, набояд биёянд, вагар на хоҳанд мурд».

Воҷиботи банӣ-Ҷершӯн.

21. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

22. «Банӣ-Ҷершӯнро низ бар ҳасби хонадонҳо ва қабилаҳои онҳо дар шумор овар.

23. Аз сисола ва болотар то панҷоҳсола онҳоро дар шумор овар, яъне онҳоеро, ки қобили хизматанд, то ки дар хаймаи ҷомеъ кор кунанд.

24. Ин аст кори қабилаҳои ҷершӯниён дар хизматгузорӣ ва боркашонӣ:

25. Онҳо бояд ин чизҳоро бардоранд: пардаҳои маскан ва хаймаи ҷомеъ, болопӯши он ва болопӯше аз пӯсти тӯҳс, ки бар он аз боло мебошад, ва пардаи даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ,

26. Ва пардаҳои сахн ва пардаи даромадгоҳи дарвозаи сахн, ки гирдогирди маскан ва қурбонгоҳ аст, ва танобҳои онҳо ва тамоми колои хизмати онҳо; ва ҳар кореро, ки бо ин чизҳо кардан лозим аст, онҳо бояд бикунанд.

27. Тамоми хизмати банӣ-Ҷершӯн дар ҳар боркашонии онҳо ва дар ҳар кори онҳо бояд бо фармони Ҳорун ва писаронаш ба ҷо оварда шавад; ва ниғаҳбонии ҳар бореро, ки онҳо мекашонанд, ба зиммаи онҳо бигузored.

28. Ҳамин аст хизмати қабилаҳои банӣ-Ҷершӯн дар хаймаи ҷомеъ; ва назорати онҳо дар дасти Итомор ибни Ҳоруни коҳин аст.

Воҷиботи банӣ-Марорӣ

29. Банй-Марориро бар ҳасби қабилаҳо ва хонадони онҳо дар шумор овар.
30. Аз сисола ва болотар, то панҷоҳсола, ҳамаи онҳоеро, ки қобили хизматанд, то ки хизмати хаймаи ҷомеъро иҷро кунанд, дар шумор овар.
31. Ва ин аст вазифаи боркашонии онҳо дар тамоми хизматшон дар хаймаи ҷомеъ: тахтаҳои маскан ва ғалақаҳояш ва сутунҳояш ва пояҳояш,
32. Ва сутунҳои гирдогирди сахн ва пояҳшон ва мехҳо-шон ва танобҳшон бо тамоми колояшон ва тамоми хизматшон; ва колоеро, ки онҳо бояд бардоранд, ном ба ном дар шумор оваред.
33. Ҳамин аст кори қабилаҳои банй-Марорӣ дар тамоми хизматшон дар хаймаи ҷомеъ зери дасти Итомор ибни Ҳоруни коҳин».
34. Ва Мусо ва Ҳорун ва раисони ҷамоат банй-Қаҳотро бар ҳасби қабилаҳо ва хонадонҳои онҳо дар шумор оварданд,
35. Аз сисола ва болотар, то панҷоҳсола, ҳамаи онҳоеро, ки қобили хизматанд, то ки дар хаймаи ҷомеъ кор кунанд.
36. Ва дар шумор овардашудагони онҳо, бар ҳасби қабилаҳои онҳо, ду ҳазору ҳафтсаду панҷоҳ нафар буданд.
37. Ҳаминҳоянд дар шумор овардашудагони қабилаҳои қаҳотиён, ҳамаи онҳое ки дар хаймаи ҷомеъ кор мекарданд, ки онҳоро Мусо ва Ҳорун мувофиқи амре ки Худованд ба воситаи Мусо фармуда буд, дар шумор оварданд.
38. Ва дар шумор овардашудагони банй-Ҷершӯн, бар ҳасби қабилаҳо, ва хонадонҳои онҳо,
39. Аз сисола ва болотар, то панҷоҳсола, ҳамаи онҳое ки қобили хизматанд, то ки дар хаймаи ҷомеъ кор кунанд, —
40. Ва дар шумор овардашудагони онҳо бар ҳасби қабилаҳо ва хонадонҳои онҳо, ду ҳазору шашсаду сӣ нафар буданд.
41. Ҳаминҳоянд дар шумор овардашудагони қабилаҳои ба-нй-Ҷершӯн, ҳамаи онҳое ки дар хаймаи ҷомеъ кор мекарданд, ки онҳоро Мусо ва Ҳорун мувофиқи амри Худованд дар шумор оварданд.

42. Ва дар шумор овардашудагони қабилаҳои банӣ-Ма-рорӣ, бар ҳасби қабилаҳо ва хонадонҳои онҳо,
43. Аз сисола ва болотар, то панҷоҳсола, ҳамаи онҳое ки қобили хизматанд, то ки дар хаймаи ҷомеъ кор кунанд, —
44. Ва дар шумор овардашудагони онҳо, бар ҳасби қабилаҳои онҳо, се ҳазору дусад нафар буданд.
45. Ҳаминҳоянд дар шумор овардашудагони қабилаҳои ба-нӣ-Марорӣ, ки онҳоро Мусо ва Ҳорун мувофиқи амри Ҳу-дованд, ки ба воситаи Мусо фармуда шуда буд, дар шумор оварданд.
46. Ҳамаи дар шумор овардашудагоне ки Мусо ва Ҳорун ва раисони Исроил аз левизодагон бар ҳасби қабилаҳо ва хонадонҳои онҳо дар шумор оварданд,
47. Аз сисола ва болотар, то панҷоҳсола, ҳамаи онҳое ки қобили хизматанд, то ки кори хизматрасонӣ ва кори боркашониро дар хаймаи ҷомеъ иҷро кунанд, —
48. Ва ҳамаи дар шумор овардашудагони онҳо ҳашт ҳазору панҷсаду ҳаштод нафар буданд.
49. Бар тибқи амри Ҳудованд ба воситаи Мусо ҳар яке аз онҳо ба хизматрасонӣ ва боркашонии худ таъин намуда ва дар шумор оварда шуданд, чунон ки Ҳудованд ба Мусо амр фармуда буд.

БОБИ ПАНҶУМ

Хориҷ кардани ҳар нопокӣ; ҳадияҳои раишк.

1. Ва Ҳудованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил амр фармо, ки ҳар маҳавӣ ва ҳар каси ҷараёндор ва ҳар каси аз мурда начисшударо аз ӯрдугоҳ хориҷ кунанд.
3. Хоҳ мард бошад хоҳ зан, хориҷ кунед; онҳоро ба бе-руни ӯрдугоҳ хориҷ кунед, то ки ӯрдугоҳҳои худро, ки Ман дар миёни онҳо сокин ҳастам, начис нагардонанд».
4. Ва банӣ-Исроил чунин карданд, ва онҳоро ба беруни ӯрдугоҳ хориҷ карданд; чунон ки Ҳудованд ба Мусо сухан ронда буд, банӣ-Исроил ончунон карданд.

5. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
6. «Ба банӣ-Исроил бигӯ: агар марде ё зане ягон гуноҳи одамизодро ба амал оварда, дар ҳаққи Худованд хиёнат кунад, ва он шахс гуноҳкор шавад, —
7. Бигзор гуноҳеро, ки вай ба амал овардааст, эътироф намояд, ва он чиро, ки дар он гуноҳкор шудааст, пурра баргардонад, ва панҷяки қимати онро бар он илова намуда, ба касе ки дар ҳаққаш гуноҳ кардааст, бидиҳад.
8. Ва агар он кас ворисе надошта бошад, то ки талофии гуноҳ ба вай дода шавад, дар он сурат талофии гуноҳ, ки барои Худованд дода мешавад, аз они коҳин хоҳад буд, ба замми қўчқори кафорат, ки ба воситаи он ӯ варо кафорат менамояд.
9. Ва ҳар ҳадия аз ҳамаи вақфҳои банӣ-Исроил, ки назди коҳин меоваравд, аз они ӯ хоҳад буд.
10. Ва вақфҳои ҳар кас аз они худаш хоҳад буд: он чи касе ба коҳин медиҳад, аз они ӯ хоҳад буд».
11. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
12. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: зани касе агар гумроҳ шуда, ба ӯ хиёнат кунад,
13. Ва марде бо вай хобида, нутфа резад, ва ин аз чашми шавҳараш пинҳон монад, ва вай ниҳонӣ начис гардад, ва шоҳиде ба зидди вай набошад, ва вай дастгир нашавад,
14. Ва рӯҳи рашк бар ӯ ғолиб омада, ӯ аз занаш рашк барад, дар сурате ки вай начис гардидааст, ё ки рӯҳи рашк бар ӯ ғолиб омада, ӯ аз занаш рашк барад, ва ҳол он ки вай начис нагардидааст, —
15. Бигзор он шавҳар зани худро назди коҳин оварад, ва барои вай ушри эфайи орди чавро ҳадия биёрад; лекин равшан барон нарезад ва лебӯно бар он намонад, зеро ки он ҳадияи рашк, ҳадияи ёдгорӣ мебошад, ки гуноҳро хотиррасон менамояд.
16. Ва коҳин варо наздик оварда, ба ҳузури Худованд меистонад.

17. Ва коҳин дар зарфи сафолин оби муқаддас мегарад, ва коҳин аз хоке ки бар фарши маскан аст, гирифта, дар об меандозад.
18. Ва коҳин занро ба ҳузури Худованд меистонад, ва мӯи сари занро воз мекунад, ва ҳадияи ёдгорию, ки ҳадияи рашк аст, бар кафҳои дасти вай мегузорад; ва дар дасти коҳин оби талхи лаънатовар хоҳад буд.
19. Ва коҳин варо қасам медиҳад, ва ба зан мегӯяд: "Агар марде бо ту нахобида бошад, ва агар ҳангоми шавҳардории худ бо гумроҳӣ наҷис нашуда бошӣ, — аз ин оби талхи лаънатовар осеб нахоҳӣ дид;
20. Вале агар ҳангоми шавҳардории худ бо гумроҳӣ наҷис шуда бошӣ, ва марде, ғайр аз шавҳарат, бо ту ҳамхоб гардида бошад", —
21. Он гоҳ коҳин занро қасами лаънат медиҳад, ва коҳин ба зан мегӯяд: "Бигзор Худованд туро дар миёни қавми ту ба лаънат ва қасам гирифта кунад, ба тавре ки Худованд ронатро лоғар ва шикаматро омосдор гардонад;
22. Ва бигзор ҳамин оби лаънатовар ба амъоят дохил шавад, то ки шикамат биомосад ва ронат лоғар гардад". Ва зан мегӯяд: "Омин, омин".
23. Ва коҳин ин лаънатҳоро бар тӯморе менависад, ва дар оби талх шуста меравонад;
24. Ва он оби талхи лаънатоварро ба зан менӯшонад, ва он оби лаънатовар дар вай дохил шуда, талх мегардад.
25. Ва коҳин ҳадияи рашкро аз дасти зан мегирад, ва ин ҳадияро ба ҳузури Худованд мечунбонад, ва онро назди қурбонгоҳ меоварад.
26. Ва коҳин аз ин ҳадия ҳиссаи ёдгории онро бо мушташ гирифта, бар қурбонгоҳ месӯзонад, ва сонӣ он обро ба зан менӯшонад.
27. Ва ҳангоме ки обро ба вай бинӯшонад, агар вай наҷис гардида, ба шавҳараш хиёнат карда бошад, он оби лаънат-овар дар вай дохил шуда талх мегардад, ва шиками вай меомосад,

ва рони вай лоғар мешавад, ва ин зан дар миёни қавми худ малъун мегардад.

28. Ва агар он зан начис нашуда, пок бошад, — ба вай осебе намерасад, ва вай ҳомила шуда, зуръёт мебинад.

29. Ин аст шариати рашк, вақте ки зан ба шавҳараш хиё-нат карда, начис мешавад,

30. Ё вақте ки бар мард рӯҳи рашк ғолиб омада, аз занаш рашк мебарад: он гоҳ бигзор \bar{y} занро ба ҳузури Худованд исто-над, то ки коҳин тамоми ин шариатро бо вай ба амал оварад.

31. Ва он мард аз гуноҳ фориг мешавад, ва он зан барои гуноҳи худ чазо меёбад».

БОБИ ШАШУМ

Дар бораи назирон.

1. ВА Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: агар мардеё зане назри назирӣ кунад, то ки назирӣ* Худованд бошад,

3. Вай бояд аз шароб ва арақ парҳез намояд, сиркои шароб ва сиркои арақро нанӯшад, ва ҳеҷ шарбати ангурро нанӯшад, ва ангури тар ё хушк нахӯрад.

4. Тамоми айёми назирии худ аз ҳар чизе ки аз ангур, аз донакаш гирифта то пӯсташ, тайёр карда мешавад, набояд бихӯрад.

5. Тамоми айёми назри назирии вай поку бар сари вай набояд бирасад; то тамом шудани айёме ки худро назирӣ Худованд гардонидаст, вай муқаддас буда, мӯи сарашро бояд калон кунад.

6. Тамоми айёме ки вай назирӣ Худованд аст, набояд ба часади мурдае наздик ояд.

*2. *Назир* — шахсе ки кайфу сафои зиндагиро (масалан шаробнӯшӣ ва ҳоказоро) тарк карда, дар покӣ ва қудсият умр мегузаронад.

7. Барои падараш ва модараш, бародараш ва хоҳараш, — хатто барои онҳо низ, вақте ки бимиранд, вай набояд начис шавад, зеро ки аломати назирии Худои вай бар сари вай аст.
8. Тамоми айёми назирии худ вай барои Худованд му-қаддас аст.
9. Ва агар касе назди вай баногоҳ, якбора бимирад, ва мӯйсари назирии варо начис гардонад, — вай бояд сари худро дар рӯзи пок шудани худ битарошад, дар рӯзи ҳафтум бояд онро битарошад.
10. Ва дар рӯзи ҳаштум бояд ду фохта ё ду чӯчаи кабӯтар назди коҳин, ба дари хаймаи чомаъ биёрад.
11. Ва коҳин якеро барои қурбонии гуноҳ ва дигареро ба-рои қурбонии сӯхтанӣ тақдим намуда, варо барои гуноҳаш, ки аз часади мурда начис шудааст, кафорат менамояд, ва сари варо дар он рӯз тақдис мекунад.
12. Ва айёми назирии худро вай аз нав ба Худованд назр менамояд, ва барраи яксолае барои қурбонии чурм меоварад; вале рӯзҳои пешина ботил мешавад, зеро ки назирии вай начис гардидааст.
13. Ва ин аст шариат дар бораи назир: вақте ки айёми назирии ӯ анҷом ёбад, ӯро назди даромадгоҳи хаймаи чомаъ меоваранд;
14. Ва ӯ қурбонии худро барои Худованд тақдим менамояд: як барраи нари яксолаи беайб барои қурбонии сӯхтанӣ, як барраи модаи яксолаи беайб барои қурбонии гуноҳ, ва як кӯчқори беайб барои қурбонии саломатӣ,
15. Ва як сабад нони фатир: курсҳои орди маҳини бо равған омехташуда, ва нончаҳои тунуки равған молидашуда, ва ҳадияи ордии онҳо ва ҳадияи рехтани онҳо.
16. Ва коҳин онҳоро ба ҳузури Худованд наздик оварда, қурбонии гуноҳи ӯ ва қурбонии сӯхтани ӯро тақдим менамояд.
17. Ва кӯчқорро бо сабади нони фатир ҳамчун қурбонии саломатӣ барои Худованд тақдим менамояд; ва коҳин ҳадияи ордии ӯ ва ҳадияи рехтани ӯро тақдим менамояд.

18. Ва он назир сари назирии худро назди даромадгоҳи хаймаи чомаъ метарошад, ва мӯйсари назирии худро гирифта, бар оташе ки зери қурбонии саломатӣ мебошад, мегузорад.

19. Ва коҳин як соқи пеши пухташудаи қўҷқорро бо як курси фатир ва бо як нончаи тунуки фатир аз сабад гирифта, бар кафҳои дасти назир, баъд аз тарошидани мӯйсари назри вай, мегузорад.

20. Ва коҳин онҳоро ҳамчун инъоми чунбониданӣ ба ҳу-зури Худованд мечунбонад: ин барои коҳин, ба замми синаи чунбониданӣ ва соқи пешкаш, муқаддас аст; баъд аз ин назир метавонад шароб нӯшад.

21. Ҳамин аст шариат дар бораи назире ки назр намудааст, ва дар бораи қурбоние ки ӯ бояд барои назирии худ ба Худо-ванд тақдим кунад, ба замми он чи барои дороии ӯ дастрас аст; мувофиқи назре ки кардааст, ӯ бояд ҳамон тавр, ба замми шариати назирии худ, ба амал оварад».

22. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

23. «Ба Ҳорун ва писаронаш сухан ронда, бигӯ: банӣ-Исроилро чунин баракат дода, ба онҳо бигӯед:

24. Бигзор Худованд туро баракат диҳад ва туро ниғаҳбонӣ намояд!

25. Бигзор Худованд бо рӯи Худ бар ту партав афканад ва туро марҳамат намояд!

26. Бигзор Худованд рӯи Худро сӯи ту нигаронад ва саломатӣ ба ту бахшад!

27. Бигзор исми Маро бар банӣ-Исроил бихонад, ва Ман онҳоро баракат хоҳам дод».

БОБИ ҲАФТУМ

Инъомҳои раисон. Тақдиси маскан.

1. ВА дар рӯзе ки Мусо барпо кардани масканро ба ан-ҷом расонид, ва онро тадҳин намуд, ва онро бо тамоми колояш, ва қурбонгоҳро бо тамоми колояш тақдис намуд, ва онҳоро тадҳин ва тақдис намуд,

2. Райсони Исроил, сардорони хонаводаҳашон, — ҳамон-ҳое ки райсони сибтҳо буда, бар сари онҳое меистоданд, ки дар шумор оварда шуда буданд, — наздик омаданд,
3. Ва қурбонии худро ба ҳузури Худованд тақдим карданд: шаш аробаи болопӯшида ва дувоздаҳ барзагов, яъне як ароба барои ду райс, ва як барзагов барои ҳар яке; ва онҳоро ба ҳузури Худованд наздик оварданд.
4. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
5. «Аз онҳо бигир, то ки барои иҷрои хизмати хаймаи чомаъ қор фармуда шавад; ва онҳоро ба левизодагон, ба ҳар яке мувофиқи хизматаш, бисупор».
6. Ва Мусо аробаҳо ва барзаговҳоро гирифт, ва онҳоро ба левизодагон супурд.
7. Ду ароба ва чор барзаговро ба банӣ-Цершӯн, мувофиқи хизматашон, супурд.
8. Ва чор ароба ва ҳашт барзаговро ба банӣ-Марорӣ, мувофиқи хизматашон, зери назорати Итомор ибнн Ҳоруни қохин супурд.
9. Вале ба банӣ-Қаҳот чизе насупурд, зеро ки хизмати дохили қудс ба зиммаи онҳо гузошта шуда буд, ва онҳо бор-ҳоро бар китфи худ мебардоштанд.
10. Ва райсон қурбонӣҳои тақдиси қурбонгоҳро дар рӯзи тадҳин намудани он тақдим карданд; ва райсон қурбонии худро пеши қурбонгоҳ тақдим карданд.
11. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Бигзор ҳар райс як рӯз қурбонии худро барои тақдиси қурбонгоҳ тақдим кунад».
12. Ва дар рӯзи яқум Наҳшӯн ибни Амминодоб, аз сибти Яҳудо, қурбонии худро тақдим намуд;
13. Ва қурбонии ӯ иборат аз инҳо буд: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сикл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сикл бо сикли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо раған, барои ҳадияи ордӣ;
14. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сикл, пур аз бухур;
15. Як наргови чавон, як қўчқор, як барраи нари яқсола, барои қурбонии сўхтанӣ;

16. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
17. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ кӯчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Наҳшӯн ибни Амминодоб буд.
18. Дар рӯзи дуҷум Натанъил ибни Суор, раиси Иссокор, тақдим намуд.
19. Вай қурбонии худро тақдим намуд, ки иборат аз инҳо буд: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
20. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;
21. Як наргови ҷавон, як кӯчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сӯхтанӣ;
22. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
23. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ кӯчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Натанъил ибни Суор буд.
24. Дар рӯзи сеҷум — Элиоб ибни Ҳалӯн, раиси банӣ-Забулун.
25. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
26. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;
27. Як наргови ҷавон, як кӯчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сӯхтанӣ;
28. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
29. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ кӯчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Элиоб ибни Ҳалӯн буд.
30. Дар рӯзи чорум — Элисур ибни Шадиур, раиси банӣ-Реубен.
31. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
32. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;

33. Як наргови чавон, як қўчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;
34. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
35. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Элисур ибни Шадиур буд.
36. Дар рӯзи панҷум — Шалумиил ибни Суришаддой, ра-иси банӣ-Шимъун.
37. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
38. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;
39. Як наргови чавон, як қўчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;
40. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
41. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Шалумиил ибни Суришаддой буд.
42. Дар рӯзи шашум — Эльёсоф ибни Дауил, раиси банӣ-Ҷод.
43. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
44. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;
45. Як наргови чавон, як қўчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;
46. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
47. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Эльёсоф ибни Дауил буд.
48. Дар рӯзи ҳафтум — Элишомоъ ибни Аммиҳуд, раиси банӣ-Эфроим.
49. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас, ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
50. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;

51. Як наргови чавон, як кӯчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сӯхтанӣ;
52. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
53. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ кӯчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Элишомоъ ибни Аммихуд буд.
54. Дар рӯзи ҳаштум — Чамлиил ибни Фадоҳсур, раиси банӣ-Менашше.
55. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
56. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;
57. Як наргови чавон, як кӯчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сӯхтанӣ;
58. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
59. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ кӯчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Чамлиил ибни Фадоҳсур буд.
60. Дар рӯзи нӯҳум — Абидон ибни Чидъунӣ, раиси банӣ-Бинъёмин.
61. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
62. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;
63. Як наргови чавон, як кӯчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сӯхтанӣ; 64. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
65. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ кӯчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Абидон ибни Чидъунӣ буд.
66. Дар рӯзи даҳум — Аҳиозар ибни Аммишаддой, раиси банӣ-Дон.
67. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
68. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;

69. Як наргови чавон, як қўчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;
70. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
71. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Аҳиозар ибни Аммишаддой буд.
72. Дар рӯзи ёздаҳум — Фаҷъиил ибни Окрон, раиси банӣ-Ошер.
73. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
74. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;
75. Як наргови чавон, як қўчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;
76. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
77. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Фаҷъиил ибни Окрон буд.
78. Дар рӯзи дувоздаҳум — Аҳираъ ибни Энон, раиси банӣ-Нафтолӣ.
79. Қурбонии ӯ: як табақи нуқра, вазнаш саду сӣ сиқл, як косаи нуқра, вазнаш ҳафтод сиқл бо сиқли муқаддас; ҳар дуяш пур аз орди маҳини омехта бо равған, барои ҳадияи ордӣ;
80. Як қошуқи тилло, вазнаш даҳ сиқл, пур аз бухур;
81. Як наргови чавон, як қўчқор, як барраи нари яксола, барои қурбонии сўхтанӣ;
82. Як нарбуз барои қурбонии гуноҳ;
83. Ва барои забҳи саломатӣ ду наргов, панҷ қўчқор, панҷ нарбуз, панҷ барраи нари яксола; инҳо қурбонии Аҳираъ ибни Энон буд.
84. Инҳо буд ҳадия ва қурбониҳои тақдиси қурбонгоҳ дар рӯзи тадҳин кардани он, аз ҷониби раисони Исроил: дувоздах табақи нуқра, дувоздах косаи нуқра, дувоздах қошуқи тилло.

85. Саду сӣ сикл нукра дар ҳар табақ буд, ва ҳафтод сикл дар ҳар коса; тамоми нукраи ин коло ду ҳазору чорсад сикл бо сикли муқаддас буд.

86. Дувоздаҳ кошуки тиллои пур аз бухур, вазни ҳар кадомаш даҳ сикл бо сикли муқаддас, тамоми тиллои қошукҳо саду бист сикл буд.

87. Чамъи чорпоён барои қурбонии сӯхтанӣ: дувоздаҳ наргови чавон, дувоздаҳ кӯчқор, дувоздаҳ барраи нари яксола бо ҳадияи ордии онҳо, ва дувоздаҳ нарбуз барои қурбонии гуноҳ.

88. Ва чамъи чорпоён барои забҳи саломатӣ: бисту чорнаргов, шаст кӯчқор, шаст нарбуз, шаст барраи нари яксола; ин буд тақдиси қурбонгоҳ баъд аз тадҳини он.

89. Ва ҳангоме ки Мусо ба хаймаи чомаъ даромад, то ки бо Ё суҳан ронад, овозеро шунид, ки аз болои сарпӯше ки бар сандуки шаҳодат буд, аз миёни ду каррубӣ ба вай суҳан меронд; ва Ё ба вай суҳан меронд.

БОБИ ҲАШТУМ

Дар бораи чароғдонҳо ва чароғҳо.

1. Ва Худованд ба Мусо суҳан ронда, гуфт:
2. «Ба Ҳорун суҳан ронда, ба вай бигӯ: вақте ки чароғҳоро дармегиронӣ, бигзор ин ҳафт чароғ ба тарафи пеши чароғ-дон рӯшноӣ диҳад».
3. Ва Ҳорун чунин кард: ба тарафи пеши чароғдон ча-роғҳои онро даргиронид, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
4. Ва ин аст соҳти чароғдон: тиллоӣ яклухти мазруб, пояш то гулҳояш яклухти мазруб; мувофиқи намунае ки Худованд ба Мусо нишон дода буд, ӯ чароғдонро ҳамин тавр сохт.

Татҳири левизодагон.

5. Ва Худованд ба Мусо суҳан ронда, гуфт:

6. «Левизодагонро аз миёни банӣ-Исроил бигир ва онҳоро татҳир намо.
7. Ва барои татҳиращон ба онҳо чунин амал намо: оби татҳири гуноҳро бар онҳо бипош, ва бигзор онҳо тамоми бадани худро бо поку битарошанд, ва либосҳои худро бишӯянд, ва пок хоҳанд шуд;
8. Ва наргови чавонеро бо ҳадияи ордии он, ки орди маҳини омехта бо равған бошад, бигиранд, ва ту наргови чавони дуюмро барои қурбонии гуноҳ бигир.
9. Ва левизодагонро назди хаймаи чомаъ биёр, ва тамоми чамоати банӣ-Исроилро чамъ намо.
10. Ва левизодагонро ба ҳузури Худованд наздик овар, ва бигзор банӣ-Исроил дастҳои худро бар левизодагон бимонанд.
11. Ва бигзор Ҳорун левизодагонро ба ҳузури Худованд аз чониби банӣ-Исроил ҳамчун инъоми чунбониданӣ ба чун-биш оварад, то ки онҳо барои иҷрои хизмати Худованд тақдир ёбанд.
12. Ва бигзор левизодагон дастҳои худро бар сари нарго-вон бимонанд; ва ту якеро ҳамчун қурбонии гуноҳ, ва дига-реро ҳамчун қурбонии сӯхтанӣ ба Худованд, барои кафорати левизодагон, тақдим намо.
13. Ва левизодагонро пеши Ҳорун ва писаронаш истонида, онҳоро ҳамчун инъоми чунбониданӣ барои Худованд ба чун-биш овар.
14. Ва левизодагонро аз миёни банӣ-Исроил чудо намо, ва левизодагон аз онҳо Ман хоҳанд буд.
15. Ва баъд аз ин, левизодагон барои иҷрои хизмати хаймаи чомаъ хоҳанд омад, ва ту онҳоро татҳир намо, ва онҳоро ҳамчун инъоми чунбониданӣ ба чунбиш овар.
16. Зеро ки онҳо аз миёни банӣ-Исроил комилан ба Ман дода шудаанд; дар ивази ҳар раҳимкушо, яъне ҳар нахустзода аз банӣ-Исроил, Ман онҳоро барои худ гирифтаам.
17. Зеро ки ҳар нахустзодаи банӣ-Исроил, аз одамон то чорпоён, аз онҳо Ман аст: дар рӯзе ки Ман ҳар нахустзодаро

дар замини Миср зарба задам, инҳоро барои Худ такдис намудам.

18. Ва левизодагонро дар ивази ҳамаи нахустзодагони ба-нй-Исроил гирифтам.

19. Ва левизодагонро аз миёни банй-Исроил дода, ба Ҳо-рун ва писаронаш тобеъ кардам, то ки хизмати банй-Исроилро дар хаймаи чомеъ ба чо оваранд ва банй-Исроилро кафорат намоянд, ва ҳангоме ки банй-Исроил ба қудс наздик оянд, осебе ба банй-Исроил нарасад».

20. Ва Мусо ва Ҳорун ва тамоми ҷамоати банй-Исроил ба левизодагон чунин амал карданд: мувофиқи ҳар он чи Худованд ба Мусо дар бораи левизодагон амр фармуда буд, банй-Исроил ба онҳо ҳамон тавр амал карданд.

21. Ва левизодагон бо оби татҳири гуноҳ пок шуданд, ва либосҳои худро шустанд; ва Ҳорун онҳоро ҳамчун инъоми чунбониданӣ ба ҳузури Худованд ба чунбиш овард, ва Ҳорун онҳоро, барои пок шуданашон, кафорат намуд.

22. Ва баъд аз ин, левизодагон даромаданд, то ки хизмати худро дар хаймаи чомеъ пеши Ҳорун ва писаронаш ба чо оваранд; чунон ки Худованд ба Мусо дар бораи левизодагон амр фармуда буд, ончунон ба онҳо амал карданд.

23. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

24. «Ин аст дастур дар бораи левизодагон: аз синни бисту панҷсола ва болотар онҳо бояд ба хизмат дохил шаванд, то ки корҳои хаймаи чомеъро ба чо оваранд.

25. Ва аз синни панҷоҳсолагӣ аз хизмат фориғ шуда, дигар кор накунанд.

26. Вале ба бародарони худ дар хаймаи чомеъ барои навбатдорӣ кӯмак расонанд, аммо кор накунанд; ба левизодагон оид ба иҷрои вазифаҳои чунин амал намо».

БОБИ НУҲУМ

Дастурот дар бораи фисҳ.

1. Ва Худованд ба Мусо дар биёбони Сино дар соли дуёми аз Миср берун омаданашон, дар моҳи якум, сухан ронда, гуфт:
2. «Бигзор банӣ-Исроил фисхро дар мӯҳлати он ба чо оваранд.
3. Дар рӯзи чордахуми ҳамин моҳ, шомгоҳ, онро дар мӯҳлаташ ба чо оваред; мувофиқи тамоми фароизаш ва тамоми аҳкомаш онро ба амал оваред».
4. Ва Мусо ба банӣ-Исроил гуфт, ки фисхро ба чо оваранд.
5. Ва фисхро дар моҳи якум, дар рӯзи чордахуми моҳ, шомгоҳ, дар биёбони Сино ба чо оварданд; мувофиқи ҳар он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, банӣ-Исроил ҳа-мон тавр амал карданд.
6. Вале одамоне буданд, ки ба ҳасади мурда расида наҷис шуда буданд, ва фисхро дар он рӯз наметавонистанд ба чо оваранд; ва онҳо дар он рӯз назди Мусо ва Ҳорун омаданд.
7. Ва он одамон ба ӯ гуфтанд: «Мо ба ҳасади мурда расида наҷис шудаем; пас чаро мо маҳрум аз он бошем, ки қурбонии Худовандро дар мӯҳлаташ дар миёни банӣ-Исроил тақдим намоем?»
8. Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Биистед, то бишнавам, ки Худованд дар бораи шумо чӣ амр мефармояд».
9. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
10. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: ҳар кӣ аз шумо ё аз наслҳои шумо ба ҳасади мурда расида наҷис шуда бошад, ё дар сафари дур бошад, бояд вай низ фисҳи Худовандро ба чо оварад.
11. Бигзор дар моҳи дуём, дар рӯзи чордахум, шомгоҳ, онро ба чо оваранд; бо фатир ва бо сабзаи талх онро бихӯранд.
12. Чизе аз он то субҳ боқӣ нагузоранд, ва устухонҳояшро нашикананд; мувофиқи тамоми фароизи фисҳ онро ба чо оваранд.
13. Валекин касе ки пок бошад, ва дар сафар набошад, ва аз иҷрои фисҳ гардан тобад, он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд, зеро ки қурбонии Худовандро дар мӯҳлаташ тақдим накардааст; он кас барои гуноҳи худ ҷазо хоҳад ёфт.
14. Ва агар ғарибе дар миёни шумо сокин шавад, бояд вай низ фисҳи Худовандро ба чо оварад, мувофиқи фаризи фисҳ ва

дастури он амал намояд; барои шумо як фариза хоҳад буд, — ҳам барои ғариб ва ҳам барои тубҷой».

Дар бораи абре ки масканро мепӯшонид.

15. Ва дар рӯзе ки маскан барпо шуд, абр масканро, ки хаймаи шаҳодат буд, пӯшонид, ва аз шом то субҳ бар маскан чизе мисли зуҳури оташ намоён буд.

16. Ҳамеша чунин буд: абр рӯзона онро мепӯшонид, ва шабона — зуҳури оташ.

17. Ва ҳар вақте ки абр аз хайма баланд мешуд, аз паи он банӣ-Исроил кӯч мекарданд, ва дар маконе ки абр таваккуф менамуд, он ҷо банӣ-Исроил ўрду мезаданд.

18. Бо ҳидояти Худованд банӣ-Исроил кӯч мекарданд, ва бо ҳидояти Худованд ўрду мезаданд; дар ҳамаи рӯзҳои ки абр бар маскан таваккуф менамуд, онҳо дар ўрдугӯҳ мемонданд.

19. Ва агар абр рӯзҳои бисъёр бар маскан таваккуф мекард, банӣ-Исроил ин дастури Худовандро пайравӣ намуда, кӯч намекарданд.

20. Ва баъзан абр якҷанд рӯз бар маскан меистод, — онҳо бо ҳидояти Худованд дар ўрдугӯҳ мемонданд ва бо ҳидояти Худованд кӯч мекарданд.

21. Ва баъзан абр аз шом то субҳ меистод, ва субҳидам абр баланд мешуд, — он вақт онҳо низ кӯч мекарданд; ё ки абр як шабонарӯз таваккуф намуда, баъд баланд мешуд, — онҳо низ кӯч мекарданд.

22. Ё ки абр агар ду рӯз ё як моҳ ё як сол бар маскан; таваккуф намуда, бар он мемонд, — банӣ-Исроил низ дар ўрдугӯҳ монда, кӯч намекарданд; ва ҳангоме ки он баланд мешуд, онҳо кӯч мекарданд.

23. Бо ҳидояти Худованд ўрду мезаданд ва бо ҳидояти Худованд кӯч мекарданд; ва дастури Худовандро мувофиқи он чи Худованд ба воситаи Мусо амр фармуда буд, пайравӣ мекарданд.

БОБИ ДАҲУМ

Дар бораи карнайҳои нуқра.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Барои худ ду карнаи нуқра бисоз, онҳоро яклухти мазруб бисоз, то ки ба ту барои даъват кардани ҷамоат ва барои кӯчонидани ӯрдуҳо хизмат кунанд.
3. Ва ҳангоме ки ҳар дуру бинавозанд, тамоми ҷамоат назди ту ба дари хаймаи ҷомеъ ҷамъ хоҳанд шуд.
4. Ва агар якеро бинавозанд, раисон, сардорони сибтҳои Исроил назди ту ҷамъ хоҳанд шуд.
5. Ва ҳангоме ки бо садои дуру дароз бинавозед, ӯрдуҳое ки ба тарафи шарқ мебошанд, кӯч хоҳанд кард.
6. Ва ҳангоме ки дафъан дуҷум бо садои дуру дароз бинавозед, ӯрдуҳое ки ба тарафи ҷануб мебошанд, кӯч хоҳанд кард; бигзор барои кӯч карданашон бо садои дуру дароз бинавозанд.
7. Ва дар вақти ҷамъ кардани ҷамоат бинавозед, валекин на бо садои дуру дароз.
8. Ва банӣ-Ҳорун бояд карнайҳоро бинавозанд; ин барои шумо фаризаи абадӣ дар наслхотон хоҳад буд.
9. Ва ҳангоме ки дар замини худ бар зидди душмани ба танг оварандаи шумо ба ҷанг меравед, карнайҳоро бо садои дуру дароз бинавозед; ва дар ҳузури Худованд Худои худ ба ёд оварда хоҳед шуд, ва аз душманони худ наҷот хоҳед ёфт.
10. Ва дар рӯзи хурсандии худ, ва дар идҳо ва навмоҳҳои худ карнайҳоро бар қурбонӣҳои сӯхтанӣ ва забҳҳои саломатии худ бинавозед, ва ин барои шумо ба ҳузури Худои шумо ёдгорӣ хоҳад буд. Ман Худованд Худои шумо ҳастам».

Сафар аз Сино то Қодеш-Барнеа; таваққуф дар Форон.

11. Ва чунин воқеъ шуд, ки дар соли дуҷум, дар моҳи дуҷум, дар рӯзи бистуми моҳ, абр аз болои маскани шаҳодат баланд шуд.

12. Ва банӣ-Исроил барои сафари худ аз биёбони Сино кӯч карданд; ва абр дар биёбони Форон таваққуф намуд.
13. Ва онҳо дафъаи аввал мувофиқи амри Худованд, ки ба воситаи Мусо фармуда шуда буд, кӯч карданд.
14. Ва байрақи ўрдуи банӣ-Яҳудо аввалин шуда бо фавҷҳои онҳо кӯч кард, ва бар фавҷи вай Наҳшўн ибни Амминодоб буд.
15. Ва бар фавҷи сибти банӣ-Иссокор — Натанъил ибни Суор.
16. Ва бар фавҷи сибти банӣ-Забулун — Элиоб ибни Ҳалўн.
17. Ва маскан фурӯд оварда шуд, ва банӣ-Чершўн ва банӣ-Марорӣ, ки бардорандагони маскан буданд, кӯч карданд.
18. Ва байрақи ўрдуи Реубен бо фавҷҳои онҳо кӯч кард, ва бар фавҷи вай Элисур ибни Шадиур буд.
19. Ва бар фавҷи сибти банӣ-Шимъўн — Шалумиил ибни Суришаддой.
20. Ва бар фавҷи сибти банӣ-Қод — Эльёсоф ибни Дауил.
21. Ва қаҳотиён, ки бардорандагони қудс буданд, кӯч карданд, ва масканро то омадани онҳо барпо карда буданд.
22. Ва байрақи ўрдуи банӣ-Эфроим бо фавҷҳои онҳо кӯч кард, ва бар фавҷи вай Элишомоъ ибни Аммиҳуд буд.
23. Ва бар фавҷи сибти банӣ-Менаше — Чамлиил ибни Фадохсур.
24. Ва бар фавҷи сибти банӣ-Бинъёмин — Абидон ибни Цидъўнӣ.
25. Ва байрақи ўрдуи банӣ-Дон, ки соқои ҳамаи ўрдуҳо буд, бо фавҷҳои онҳо кӯч кард, ва бар фавҷи вай Аҳиозар ибни Аммишаддой буд.
26. Ва бар фавҷи сибти банӣ-Ошер — Фаҷъиил ибни Ок-рон.
27. Ва бар фавҷи сибти банӣ-Нафтолӣ — Аҳираъ ибни Энон.
28. Ҳамин буд тартиби сафари банӣ-Исроил бо фавҷҳои онҳо; ва онҳо кӯч карданд.
29. Ва Мусо ба Ҳубоб ибни Рауили мидъёнӣ, ки додарарӯси Мусо буд, гуфт: «Мо ба маконе кӯч мекунем, ки Худованд дар бораи он гуфтааст: "Онро ба шумо хоҳам дод". Пас, ту

хамроҳи мо биё, ва мо ба ту некӣ хоҷем кард, зеро ки Худо-
ванд дар бораи Исроил суханони нек гуфтааст».

30. Вале вай ба ӯ гуфт: «Намеоям, балки ба замини худ ва ба
зодгоҳи худ хоҷам рафт».

31. Ва ӯ гуфт: «Моро тарк накун, зеро чӣ гуна дар биёбон
ӯрду задани моро ту медонӣ, ва ту барои мо мисли чашм хоҳӣ
буд;

32. Ва агар ҳамроҳи мо биёӣ, ҳар некие ки Худованд ба мо
бикунад, он некиро мо ба ту хоҷем кард».

33. Ва онҳо аз кӯҳи Худованд роҳи серӯзаро тай карданд, ва
сандуқи аҳди Худованд пешопеши онҳо равона шуда, роҳи
серӯзаро тай намуд, то ки ӯрдугоҳе барои онҳо пайдо кунад.

34. Ва абри Худованд бар онҳо рӯзона соя меафканд, вақте ки
аз ӯрдугоҳ кӯч мекарданд.

35. Ва ҳангоме ки кӯч кардани сандуқ лозим мешуд, Мусо
мегуфт:

«Эй Худованд, бархез, то ки душманонат пароканда шаванд,
ва бадхоҳонат аз пешат бигрезанд!»

36. Ва ҳангоми таваккуф кардани он мегуфт: «Эй Худованд,
ба ҳазорон-ҳазор
исроилиён осоиш бидех!»

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Оташи Худованд назди Табъира.

1. ВА қавм шикоят карда, дар гӯши Худованд суханони бад
гуфтанд; ва Худованд инро шунида, хашмаш аланга зад, ва
оташи Худованд дар миёни онҳо даргирифта, канори ӯр-
дугоҳро сӯзонид.

2. Ва қавм сӯи Мусо фаръёд заданд; ва Мусо сӯи Худо-
ванд дуо гуфт, ва оташ хомӯш шуд.

3. Ва он маконро Табъира* ном монданд, зеро ки дар миёни
онҳо оташи Худованд даргирифт.

*3. Сӯхтор.

4. Ва издиҳоми бегонаҳое ки дар миёни онҳо буданд, бул-
хавасӣ зоҳир намуданд, ва банӣ-Исроил низ боз гирифта,
гуфтанд: «Кист, ки моро гӯшт бихӯронад!

5. Моҳиро, ки дар Миср муфт меҳӯрдем, ва бодиринг, ва
харбуза, ва тара, ва сирро ёд мекунем.

6. Ва алҳол қисми мо хушк шудааст, чизе барои хӯрдан нест,
фақат ин манн пеши чашмони мост».

7. Ва манн мисли тухми кашнич буд, ва намудаш мислӣ
намуди булӯр.

8. Қавм гардиш карда, онро мечиданд, ва бо дастос ос
мекарданд, ё дар ҳован мекӯфтанд, ва дар дег мепухтанд, ва
кулчаҳо аз он месохтанд; ва таъми он мисли таъми илики
равғанин буд.

9. Ва ҳангоме ки бар ўрдугоҳ шабона шабнам меборид, манн
бар он меборид.

Андӯҳи Мусо.

10. Ва Мусо қавро шунид, ки бо аҳли оилаи худ, ҳар яке
назди дари хаймаи худ гирия мекунанд; ва хашми Худованд
бағоят аланга зада буд, ва ин дар назари Мусо андӯҳовар буд.

11. Ва Мусо ба Худованд гуфт: «Чаро ба бандаи Худ бадӣ
кардӣ? Ва чаро дар назарат илтифот наёфтам, ки бори та-моми
ин қавро бар ман гузоштӣ?

12. Оё ман тамоми ин қавро ҳомила шудаам, ва оё ман
онҳоро зоидаам, ки ту ба ман мегӯӣ: "Мисли дояе ки бачаи
ширмакро мебардорад, ту онҳоро дар оғӯши худ гирифта, ба
замине бибар", ки Ту онро ба падаронашон қасам хӯрда ваъда
кардаӣ?

13. Ман гӯшт аз кучо пайдо кунам, то ки ба тамоми ин қавм
бидиҳам? Зеро ки онҳо пеши ман гирия карда, мегӯянд: "Ба мо
гӯшт бидеҳ, ки бихӯрем".

14. Ман танҳо наметавонам бори тамоми ин қавро бар-
дорам, зеро ки ин барои ман бениҳоят гарон аст.

15. Ва модоме ки Ту бо ман чунин рафтор менамоӣ, беҳтар
аст, ки маро бидушӣ, — агар дар назарат илтифот ёфта бо-
шам, — то ки ман бадбахтии худро набинам».

Ҳафтод нафар пирон.

16. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ҳафтод нафар аз пирони Исроил, ки ту онҳоро мешиноӣ, ки пирони қавм ва нозиронашон мебошанд, барои Ман чамъ кун, ва онҳоро назди хаймаи чомеъ биёр, то ки дар он ҷо бо ту биистанд.

17. Ва Ман фурӯд омада, дар он ҷо бо ту сухан хоҳам ронд, ва аз Рӯҳе ки бар туст, гирифта бар онҳо хоҳам гузошт, то ки онҳо бо ту бори ин қавмро бардоранд, ва ту танҳо нахоҳӣ бардошт.

18. Ва ба қавм бигӯ: "Барои фардо омода шавед, ва гӯшт хоҳед хӯрд, зеро ки дар гӯши Худованд гирифта гуфтаед: кист, ки моро гӯшт бихӯронад? Чунки дар Миср барои мо хуб буд, — пас, Худованд ба шумо гӯшт хоҳад дод, то ки бихӯред.

19. На як рӯз хоҳед хурд, ва на ду рӯз, ва на панҷ рӯз, ва на даҳ рӯз, ва на бист рӯз,

20. Балки тамоми моҳ, то ки он аз бинии шумо барояд ва барои шумо нафратангез шавад, чунки аз Худованд, ки дар миёни шумост, нафрат намудед, ва пеши Ӯ гирия карда гуфт: чаро аз Миср берун омадем?"»

21. Ва Мусо гуфт: «Қавме ки ман дар миёни онҳоям, шаш-сад ҳазор нафар пиёдаанд, ва Ту мегӯӣ: "Ман ба онҳо гӯшт хоҳам дод, то ки моҳи тамом бихӯранд".

22. Агар ҳамаи гӯсфандон ва говон барои онҳо кушта шавад, оё ин барояшон кифоят мекунад? Агар ҳамаи моҳиёни баҳр барои онҳо чамъ карда шавад, оё ин барояшон кифоят мекунад?»

23. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Оё дасти Худованд кӯтоҳ аст? Алҳол хоҳӣ дид, ки оё суханам бар ту ба амал меояд ё не».

24. Ва Мусо берун омада, суханони Худовандро ба қавм гуфт, ва аз пирони қавм ҳафтод нафар чамъ карда, онҳоро дар гирду пеши хайма гузошт.

25. Ва Худованд дар абр фурӯд омада, ба ӯ сухан ронд, ва аз Рӯхе ки бар ӯ буд, гирифта, бар ҳафтад нафар пирон кӯчонид; ва ҳангоме ки Рӯҳ бар онҳо қарор гирифт, нубувват карданд, вале давом надоданд.

Пешгӯиҳои Элдод ва Медод.

26. Ва ду нафар аз пирон дар ӯрдугоҳ монданд, ки номи яке Элдод буд, ва номи дигаре Медод; ва бар онҳо низ Рӯҳ қарор гирифт, зеро ки онҳо аз чумлаи навишташудагон бу-данд, ва агарчи назди хайма набаромаданд, дар ӯрдугоҳ ну-бувват карданд.

27. Ва амраде давида омад, ва ба Мусо хабар дода, гуфт: «Элдод ва Медод дар ӯрдугоҳ нубувват мекунанд».

28. Ва Еҳушаъ ибни Нун, ки аз айёми ҷавонияш хизматгузори Мусо буд, ҷавоб гардонида, гуфт: «Оғоям Мусо! Он-ҳоро ҳабс намо».

29. Вале Мусо ба вай гуфт: «Оё ту барои ман рашк ме-барӣ? Кошки тамоми қавми Худованд анбиё мебуданд, ва Худованд Рӯҳи худро бар онҳо равона мекард!»

30. Ва Мусо бо пирони Исроил ба ӯрдугоҳ баргашт.

Бедонаҳо ва вабо.

31. Ва боде бо амри Худованд бархоста, бедонаҳоро аз ҷониби баҳр овард, ва онҳоро дар атрофи ӯрдугоҳ, тақрибан якрӯза роҳ ба ин тараф ва якрӯза роҳ ба он тараф, пароканда кард, дар сурате ки парвозашон тақрибан ду зироъ аз рӯи замин болотар буд.

32. Ва қавм бархоста, тамоми он рӯз ва тамоми шабаш ва тамоми рӯзи дигар бедонаҳоро ҷамъ карданд; ва касе ки кам чида буд, даҳ ғарам ҷамъ кард, ва онҳоро дар атрофи ӯрдугоҳ барои худ паҳн карданд.

33. Гӯшт ҳанӯз дар миёни дандонҳошон буд, пеш аз он ки хоида фурӯ баранд, хашми Худованд бар қавм аланга зад, ва Худованд қавмро бо вабои бағоят азиме зарба зад.

34. Ва он маконро Қибрӯт-Ҳатааво* ном монданд, зеро ки дар он ҷо қавми булҳавасро дафн карданд.

35. Аз Қибрӯт-Ҳатааво қавм ба Ҳасирӯт кӯч карданд, ва дар Ҳасирӯт ӯрду заданд.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Мазаммати Марьям ва Ҳорун.

1. Ва Марьям ва Ҳорун Мусоро дар бораи зани ҳабашие ки гирифта буд, мазаммат карданд, зеро ки ӯ зани ҳабашӣ гирифта буд;

2. Ва гуфтанд: «Оё Худованд фақат бо Мусо сухан рондааст? Ӯ, охир, бо мо низ сухан рондааст». Ва Худованд инро шунид.

3. Ва Мусо марди бағоят фурӯтан буд, бештар аз ҳар одаме ки бар рӯи замин аст.

4. Ва Худованд ногаҳон ба Мусо ва Ҳорун ва Марьям гуфт: «Ҳар сеятон сӯи хаймаи ҷомеъ берун оед». Ва ҳар сеяшон берун омаданд.

5. Ва Худованд дар сутуни абр фурӯд омада, назди дари хайма истод, ва Ҳорун ва Марьямро хонд. Ва ҳар дуяшон берун омаданд.

6. Ва Ӯ гуфт:

«Суханони Маро бишнавед:

агар дар миёни шумо набии Худованд бошад,

Ман дар рӯъё ба вай зоҳир мешавам,

дар хоб бо вай сӯхан меронам.

7. Аммо бандаи Ман Мусо чунин нест; ӯ дар тамоми хонаи Ман амин аст.

8. Ман бо ӯ рӯ ба рӯ ва ошкоро, ва на бо рамз, сухан меронам, ва ӯ симои Худовандро мебинад;

*34. Қабрҳои булҳавасон.

пас, чаро шумо натарсида,

бандаи Ман Мусоро мазаммат кардед?»

9. Ва хашми Худованд бар онҳо аланга зад, ва Ё рафт.

10. Ва абр аз болои хайма дур шуд, ва инак, Марьям аз махав мисли барф сафед шуда буд; ва Ҳорун ба Марьям назар андохт, ва инак, вай махавӣ гардидааст.

11. Ва Ҳорун ба Мусо гуфт: «Лутфан, эй оғоям, бори ин гунохро, ки аҳмақона рафтор карда, гуноҳкор шудаем, ба гардани мо намон;

12. Бигзор вай мисли мурдае нагардад, ки чун аз раҳими модараш берун ояд, нисфи баданаш пӯсида бошад».

13. Ва Мусо сӯи Худованд фаръед кашида, гуфт: «Лутфан, эй Худо, ба вай шифо бибахш!»

14. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Агар падараш ба рӯи вай туф мекард, оё вай ҳафт рӯз начис намешуд? Пас, бигзор вай ҳафт рӯз берун аз ўрдугоҳ чудо гузошта шавад, ва баъд аз он баргардад».

15. Ва Марьям ҳафт рӯз берун аз ўрдугоҳ чудо гузошта шуд; ва қавм то вақти баргаштани Марьям кӯч накарданд.

16. Ва баъд аз он, қавм аз Ҳасирӯт кӯч карда, дар биёбони Форон ўрду заданд.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

Назди Қодеш-Барнеа; фиристодани ҷосусон.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Одамонро аз ҷониби худ бифирист, то ки замини Канъонро, ки Ман ба банӣ-Исроил медиҳам, ҷосусӣ кунанд; якнафарӣ аз ҳар сибти падарони онҳо, ки ҳар яке дар миёни онҳо сарвар бошад, бифиристанд».

3. Ва Мусо, мувофиқи амри Худованд, онҳоро аз биё-бони Форон фиристод, ки ҳамаи он мардон сардорони банӣ-Исроил буданд.

4. Ва ин аст номҳои онҳо: аз сибти Реубен — Шамуа ибни Заккур;

5. Аз сибти Шимъун — Шофот ибни Хӯрӣ;
6. Аз сибти Яхудо — Колеб ибни Ефунне;
7. Аз сибти Иссокор — Йичъол ибни Юсуф;
8. Аз сибти Эфроим — Ҳушаъ ибни Нун; 9. Аз сибти Бинъемин — Фалтӣ ибни Рафу;
10. Аз сибти Забулук — Чаддиил ибни Сӯдӣ;
11. Аз сибти Юсуф: аз сибти Менашше — Чаддӣ ибни Сусӣ;
12. Аз сибти Дон — Алдоиил ибни Чамалӣ;
13. Аз сибти Ошер — Сатур ибни Микоил;
14. Аз сибти Нафтолӣ — Наҳбӣ ибни Вофсӣ;
15. Аз сибти Ҷод — Чауил ибни Мокӣ.
16. Ин аст номҳои одамоне ки Мусо фиристод, то ки за-минро ҷосусӣ кунанд; ва Мусо Ҳушаъ ибни Нунро Ғушаъ ном монд.
17. Ва Мусо онҳоро фиристод, то ки замини Канъонро ҷосусӣ кунанд, ва ба онҳо гуфт: «Аз ин ҷо ба Начаб* равона шуда, бар кӯҳистон бароед;
18. Ва заминро бубинед, ки он чӣ гуна аст, ва қавме ки дар он сокинанд, оё пурзӯранд ё камқувват? Оё камшуморанд ё сершумор?
19. Ва заmine ки онҳо дар он сокинанд, чӣ гуна аст: оё хуб аст ё бад? Ва шаҳрҳои ки дар онҳо сокинанд, чӣ гуна аст: оё дар хаймаҳои ӯрдугоҳҳо сокинанд ё дар қалъаҳо?
20. Ва замин чӣ гуна аст: оё ҳосилхез аст ё бесамар? Да-рахте дорад ё не? Пас, далер бошед, ва аз меваи замин би-гиред». Ва он айём мавсими ангурпазӣ буд.
21. Ва онҳо баромада, заминро аз биёбони Син то Раҳуб, ки назди Ҳамот буд, ҷосусӣ карданд.
22. Ва ба Начаб баромада, то Ҳебрӯн расиданд, ки Ахи-мон, Шешай ва Талмай, фарзандони Аноқ, он ҷо буданд; ва Ҳебрӯн ҳафт сол пеш аз Сӯани Миср бино ёфта буд.
23. Ва ба водии Эшкӯл омаданд, ва аз он ҷо шоҳаи токро бо як хӯша ангур бурида, бо чӯбдасте дукаса бардоштанд; аз меваи анор ва анҷир низ гирифтанд.

*17. Қисми ҷанубии замини Канъон.

24. Он макон, ба сабаби хӯшаи ангуре ки банӣ-Исроил аз он чо бурида буданд, водии Эшкӯл* номида шуд.

Хабари ҷосусоне ки баргаштанд.

25. Ва онҳо, пас аз он ки заминро чил рӯз ҷосусӣ карданд, баргаштанд.

26. Ва раҳсипор шуда, назди Мусо ва Ҳорун ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроил ба биёбони Форон, ба Қодеш расиданд, ва ба онҳо ва тамоми ҷамоат хабар оварданд, ва меваи заминро ба онҳо нишон доданд.

27. Ва ба ӯ ҳикоят карда, гуфтанд: «Ба заминне ки моро фиристодӣ, рафтем, ва дар он ҳақиқатан шир ва асал ҷорист, ва ин аст меваи он.

28. Аммо қавме ки сокини он заминанд, пурзӯранд, ва шаҳрҳояш ҳисордори азим аст, ва фарзандони Аноқро низ дар он чо дидем.

29. Амолеқиён дар замини Начаб сукунат доранд, ва хит-тиён ва ябусиён ва амӯриён дар кӯҳистон сокинанд, ва канъо-ниён назди баҳр ва дар соҳили Ёрдун сукунат доранд».

30. Ва Колеб қавро пеши Мусо таскин дода, гуфт: «Ба яқин мо баромада, онро ба тасарруфи худ хоҳем даровард, зеро ки метавонем бар он ғолиб оем».

31. Вале одамоне ки бо вай рафта буданд, гуфтанд: «Ба он қавм наметавонем муқобил бароём, зеро ки онҳо аз мо пурзӯртаранд».

32. Ва дар бораи заминне ки онро ҷосусӣ карда буданд, дар миёни банӣ-Исроил овозаи бад паҳн намуда, гуфтанд: «Заминне ки онро бо мақсади ҷосусӣ карданаш тай намудем, заминест, ки сокинони худро меҳӯрад, ва тамоми қавме ки андаруни он дидем, одамони бузургҷуссанд.

33. Ва дар он чо баҳодурони банӣ-Аноқро дидем, ки аз насли баҳодуронанд; ва мо ба назари худамон мисли малах намудем,

*24. Хӯшаи ангур.

ва дар назари онҳо низ чунин будем».

БОБИ ЧОРДАҲУМ

Беимони Исроил.

1. Ва тамоми ҷамоат бо овози баланд фиғон бардоштанд, ва қавм он шаб гирья карданд.
2. Ва тамоми банӣ-Исроил аз Мусо ва Ҳорун шиква карданд, ва тамоми ҷамоат ба онҳо гуфтанд: «Кошки дар замини Миср мемурдем, ё дар ҳамин биёбон чон меодем!»
3. Ва чаро Худованд моро ба ин замин мебарад, то ки мо ба дами шамшер биафтем, ва занону кӯдакони мо ба асирӣ бурда шаванд? Оё барои мо беҳтар нест, ки ба Миср баргардем?»
4. Ва ба якдигар гуфтанд: «Сардоре бар худ таъин ме-кунем ва ба Миср бармегардем».
5. Ва Мусо ва Ҳорун пеши тамоми ҷамъомади ҷамоати банӣ-Исроил бар рӯи худ афтоданд.
6. Ва Еҳушаъ ибни Нун ва Колеб ибни Ефунне, аз миёни онҳое ки заминро ҷосусӣ карда буданд, либосҳои худро даррониданд,
7. Ва ба тамоми ҷамоати банӣ-Исроил сухан ронда, гуфтанд: «Замине ки мо тай намудем, то ки онро ҷосусӣ кунем, замини ниҳоятдараҷа хуб аст.
8. Агар Худованд ба мо тавачҷӯҳ кунад, моро ба ин замин оварда, онро ба мо хоҳад дод, — ба заmine ки шир ва асал дар он ҷорист.
9. Фақат ин ки ба зидди Худованд балво накунад, ва аз қавми он замин натарсед, зеро ки онҳо тӯъмаи мо хоҳанд шуд: пуштибонашон аз онҳо дур шудааст, ва Худованд бо мост, аз онҳо натарсед».
10. Ва тамоми ҷамоат гуфтанд: «Онҳоро сангсор бояд кард!» Вале ҷалоли Худованд дар хаймаи ҷомеъ бар тамоми банӣ-Исроил зоҳир шуд.

11. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «То ба кай ин қавм Маро хор медоранд? Ва то ба кай, бо вучуди тамоми аломоте ки дар миёни онҳо ба амал овардаам, ба ман имон намеоваранд?»
12. Онҳоро гирифтори вабое намуда, маҳв хоҳам кард, ва аз камари ту халқе ба вучуд хоҳам овард, ки аз онҳо бузургтар ва азимтар бошанд».
13. Ва Мусо ба Худованд гуфт: «Он гоҳ мисриён, ки ту ин қавмро аз миёни онҳо бо қуввати Худ берун овардай инро хоҳанд шунид,
14. Ва ба сокинони ин замин инро хабар хоҳанд дод, дар сурате ки ин сокинон шунидаанд, ки Ту, эй Худованд, дар миёни ин қавм ҳастӣ, ва Ту, эй Худованд, бар онҳо рӯ ба рӯ зоҳир мешавӣ, ва абри Ту бар онҳо меистад, ва Ту пешо-пешӣ онҳо рӯзона дар сутуни абр ва шабона дар сутуни оташ меравӣ, —
15. Пас, агар Ту ин қавмро якбора бикӯшӣ, халққое ки овозаи Туру шунидаанд, хоҳанд гуфт:
16. "Азбаски Худованд ин қавмро ба заминесте ки ба онҳо бо қасам ваъда карда буд, натавонист биёрад, бинобар ин он-хоро дар биёбон кушт".
17. Ва алҳол бигзор қуввати Худованд бузург шавад, чунон ки Ту сухан ронда, гуфта будӣ:
18. "Худованд собир ва пур аз эҳсон аст, гуноҳ ва маъсият-ро меомурзад, вале осӣро бечазо намегузорад, барои гуноҳи падарон писаронро то насли сеюм ва чорум чазо медиҳад".
19. Пас, гуноҳи ин қавмро бар тибқи кибриёи эҳсони Худ биомурз, чунон ки ин қавмро аз Миср то ҳамин вақт омурзидаӣ».
20. Ва Худованд гуфт: «Бар тибқи сухани ту омурзидам.
21. Валекин ба Зоти Худам қасам, ки чунон ки Ман Ҳайи Лоямут ҳастам, ва чунон ки тамоми дунё аз ҷалоли Худованд пур аст,
22. Ончунон ҳамаи ин одамон, ки ҷалоли Маро, ва аломотеро, ки Ман дар Миср ва дар биёбон ба амал овардаам,

дидаанд, ва Маро даҳ карат имтиҳон намуда, ба овози Ман гӯш надодаанд, —

23. Ба яқин онҳо заминеро, ки Ман ба падаронашон бо қасам ваъда кардам, нахоҳанд дид; ва ҳамаи онҳое ки Маро хор доштаанд, онро нахоҳанд дид.

24. Вале бандаи Ман Колеб, азбаски рӯҳи дигаре дошта, Маро комилан пайравӣ намуд, — ўро Ман ба замине ки рафта буд, дохил хоҳам кард, ва насли ў онро мерос хоҳад гирифт.

25. Ва азбаски амалекиён ва канъониён дар водӣ соки-нанд, фардо тоб хӯрда, бо роҳи баҳри Қулзум сӯи биёбон кӯч кунед».

26. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:

27. «То ба кай ба ин ҷамоати шарир, ки аз Ман шиква мекунанд, тоқат оварам? Шикоятҳои банӣ-Исроилро, ки аз Ман шиква мекунанд, шунидаам.

28. Ба онҳо бигӯ: "Ба ҳаёти Худам қасам, ки чунон ки шумо дар гӯши Ман сухан рондед, ончунон ба шумо амал хоҳам кард.

29. Дар ин биёбон ҷасадҳои шумо хоҳад афтод, яъне ҳамаи дар шумор овардашудагони шумо, бар ҳасби тамоми адади шумо, аз бистсола ва болотар, ки аз Ман шикоят кардаед.

30. Шумо ба ин замине ки дар бораи он Ман дасти Худро баланд карда қасам хӯрдам, ки шуморо дар он сокин созам, дохил нахоҳед шуд, ба ҷуз Колеб ибни Ефунне ва Еҳушаъ ибни Нун.

31. Валекин кӯдакони шумо, ки дар бораи онҳо гуфтед, ки ба асирий бурда хоҳанд шуд, — Ман онҳоро дохил хоҳам кард, ва онҳо заминеро, ки шумо аз он нафрат намудед, хо-ҳанд донист.

32. Ва ҷасадҳои шумо дар биёбон хоҳад афтод.

33. Ва писарони шумо чил сол дар биёбон овора шуда гашта, ҷазои зинкориҳои шуморо хоҳанд кашид, то даме ки ҷасадҳои шумо дар биёбон несту нобуд шавад. 34. Бар ҳасби шумораи рӯзҳои ки шумо заминро ҷосусӣ кардаед, яъне чил рӯз, як сол дар ивази як рӯз, ҷазои гу-ноҳҳои худро чил сол хоҳед кашид,

то бидонед, ки аз таваҷ-чӯҳи Ман маҳрум шуданатон чӣ маънӣ дорад".

35. Ман, ки Худованд ҳастам, гуфтаам, ки ба тамоми ин ҷамоати шарир, ки ба муқобили Ман балво бардоштаанд, чунин амал хоҳам кард: дар ин биёбон корашон тамом шуда, дар ин ҷо хоҳанд мурд».

36. Ва он касоне ки Мусо барои ҷосусии замин фиристода буд, ва онҳо чун баргаштанд, овозаи бад дар бораи замин паҳн карда, тамоми ин ҷамоатро ба муқобили ӯ ба шӯр оварданд,

37. Он касоне ки овозаи бад дар бораи замин паҳн карданд, ба ҳузури Худованд аз вабо мурданд.

38. Вале Еҳушаъ ибни Нун ва Колеб ибни Ефунне аз миёни он касоне ки барои ҷосусии замин рафта буданд, зинда монданд.

39. Ва Мусо ин суханонро ба тамоми банӣ-Исроил гуфт, ва қавм бисъёр андӯхгин шуданд.

40. Ва бомдодон бармаҳал бархостанд, ва ба сари кӯҳ баромада, гуфтанд: «Инак, мо тайёрем ба маконе ки Худованд ваъда додааст, биравем, зеро ки гуноҳ кардаем».

41. Ва Мусо гуфт: «Чаро шумо фармони Худовандро пой-мол мекунед? Ин коратон муваффақият нахоҳад ёфт.

42. Наравед, зеро ки Худованд дар миёни шумо нест, ма-бодо пеши душманони худ мағлуб шавед.

43. Зеро ки амалекиён ва канъониён он ҷо пеши шумо мебошанд, ва шумо ба дами шамшер хоҳед афтод; ва азбаски шумо аз пайравии Худованд дур шудаед, Худованд низ бо шумо нахоҳад буд».

44. Вале онҳо бо ҳавобаландӣ ба сари кӯҳ баромадан гирифтанд; аммо сандуки аҳди Худованд ва Мусо аз ӯрдугоҳ берун нарафтанд.

45. Ва амалекиён ва канъониён, ки дар он кӯҳистон сокин буданд, фурӯд омада, ба онҳо шикаст расониданд ва онҳоро то Ҳормо таъқиб карданд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Солҳои оврагардӣ; ҷазо барои поймол кардани шанбе.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: вақте ки ба замини сукувати худ, ки Ман онро ба шумо медиҳам, дохил шавед,
3. Ва қурбонии оташин барои Худованд бихоҳед тақдим намоед, чи қурбонии сӯхтанӣ, чи забҳе барои иҷрои назр, ё барои хайрот, ё дар идҳои худ, то ки атри гуворо барои Худованд аз говон ё аз гӯсфандон ба амал оваред, —
4. Он гоҳ касе ки қурбонии худро барои Худованд тақдим менамояд, бояд барои ҳадияи ордӣ як ушри эфа орди маҳине биёрад, ки бо чорьяк ҳин равған омехта шуда бошад.
5. Ва барои ҳадияи рехтанӣ чорьяк ҳин шароб бо қурбонии сӯхтанӣ ё бо забҳ барои ҳар барра биёр.
6. Агар қўчқоре қурбонӣ намоӣ, барои ҳадияи ордӣ ду ушри эфа орди маҳине биёр, ки бо сеяк ҳин равған омехта шуда бошад.
7. Ва барои ҳадияи рехтани сеяк ҳин шароб биёр, то ки атри гуворо барои Худованд бишавад.
8. Ва агар наргови ҷавоне барои қурбонии сӯхтанӣ ё барои забҳи иҷрои назр ё забҳи саломатӣ ба Худованд тақдим намоӣ, —
9. Бигзор бо он наргови ҷавон ҳадияи ордӣ иборат аз се ушр орди маҳини омехта бо ним ҳин равған оварда шавад;
10. Ва барои ҳадияи рехтанӣ ним ҳин шароб биёр, то ки атри гуворо барои Худованд бишавад.
11. Барои ҳар наргов, ё барои ҳар қўчқор, ё барои ҳар барраи гӯсфандон ё бузон бояд ҳамин тавр амал карда шавад.
12. Мувофиқи миқдоре ки тақдим менамоед, барои ҳар яке, бар тибқи шумораи онҳо, амал кунед.
13. Ҳар тубҷой, вақте ки атри гуворо барои Худованд тақдим менамояд, бояд инро ҳамин тавр ба амал оварад.
14. Ва агар дар миёни шумо ғарибе сокин бошад, ё ҳар касе ки дар наслҳои шумо дар миёни шумо бошад, ва бихоҳад атри

гуворо барои Худованд тақдим намояд, вай бояд ончу-нон амал намояд, чунон ки шумо амал мекунед.

15. Барои шумо, эй аҳли ҷамоат, ва барои ғарибе ки назди шумо сукунат дорад, фариза як аст, ки фаризаи абадист дар наслҳои шумо: ғариб ба ҳузури Худованд комилан мисли шумост.

16. Барои шумо ва барои ғарибе ки дар миёни шумо сокин аст, як қонун ва як ҳуқуқ хоҳад буд».

17. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

18. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: вақте ки шумо ба замин ки Ман шуморо ба он ҷо мебарам, дохил шавед,

19. Ва аз нони он замин бихӯред, он гоҳ ҳадия барои Худованд тақдим кунед.

20. Аз навбари хаамири худ ҳалло* барои ҳадия тақдим кунед; ҷӣ гунае ки аз хирман ҳадия тақдим мекунанд, онро он гуна тақдим, кунед.

21. Аз навбари хаамири худ ҳадия барои Худованд дар наслҳои худ тақдим кунед.

22. Ва агар саҳв намуда, тамоми ин аҳкомро, ки Худованд ба Мусо гуфтааст, ба ҷо наоварда бошед,

23. Яъне ҳар он чиро, ки Худованд ба шумо ба воситаи Мусо амр фармудааст, аз рӯзе ки Худованд барои шумо ва минбаъд барои наслҳои шумо амр фармудааст, —

24. Пас, агар ин, ба сабаби беҳабарии ҷамоат, саҳван ба амал омада бошад, он гоҳ бигзор тамоми ҷамоат як наргови ҷавонро барои қурбонии сӯхтанӣ, ҳамчун атри гуворо барои Худованд, бо ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтани он, мувофиқи қоидаи он, тақдим кунанд, ва як нарбузро барои қурбонии гуноҳ.

25. Ва қоҳин тамоми ҷамоати банӣ-Исроилро қафорат ме-намояд, ва онҳо омурзида хоҳанд шуд, зеро ки ин саҳв буд, ва

*20. *Ҳалло* — як порча хаамир ба андозаи кулчае. 27. Вале агар як кас саҳван гуноҳ карда бошад, бигзор вай модабузи яксолае барои қурбонии гуноҳ тақдим намояд.

онҳо қурбонии худро барои қурбонии оташини Худованд, ва қурбонии гуноҳи худро барои саҳви худ ба ҳузури Худо-ванд тақдим кардаанд.

26. Ва тамоми ҷамоати банӣ-Исроил ва ғарибоне ки дар миёни онҳо сукунат доранд, омурзида хоҳанд шуд, зеро ки ин саҳви тамоми қавм буд.

28. Ва қоҳин он каси саҳвкардари, ки саҳван ба ҳузури Худованд гуноҳ кардааст, кафорат менамояд, то ки вай кафорат ёбад, ва он гоҳ вай омурзида хоҳад шуд.

29. Барои касе ки саҳван амал мекунад, хоҳ вай тубҷоие аз банӣ-Исроил бошад, хоҳ ғарибе ки дар миёни онҳо сукунат дорад, як қоида хоҳад буд.

30. Валекин касе ки дидаю дониста гуноҳе мекунад, хоҳ тубҷоӣ бошад хоҳ ғариб, вай Худовандро қуфр кардааст, пас он кас аз миёни қавми худ маҳв хоҳад шуд,

31. Зеро ки вай аз каломи Худованд нафрат карда, ҳукми Ёро поймол намудааст, — он кас албатта маҳв хоҳад шуд: гуноҳи вай бар гардани вай аст».

32. Ва ҳангоме ки банӣ-Исроил дар биёбон буданд, касеро диданд, ки дар рӯзи шанбе ҳезум ҷамъ мекард.

33. Ва касоне ки ёро дида буданд, ки ҳезум ҷамъ мекард, ёро назди Мусо ва Ҳорун ва тамоми ҷамоат оварданд.

34. Ва ёро дар ҳабс гузоштанд, зеро ҳанӯз муайян нашуда буд, ки бо ё чӣ бояд кард.

35. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ин кас бояд ҳатман кушта шавад; бигзор тамоми ҷамоат ёро берун аз ёрдугоҳ сангсор кунанд».

36. Ва тамоми ҷамоат ёро аз ёрдугоҳ берун оварданд, ва ёро сангсор карданд, ва ё мурд, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

37. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

38. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ, ки барои худ бар гӯшаҳои либоси худ дар наслҳои худ сисит* бисозанд, ва

*38. *Сисит*—шилшилае ки аз чандин ришта бофта мешавад.

дар сисити ҳар гӯша риштаи лочуварде дохил кунанд,
39. Ва он дар сисити шумо хоҳад буд, то ки бар он нига-риста,
тамоми аҳкоми Худовандро ба ёд оваред, ва онҳоро иҷро
кунед, ва аз пай дили худ ва чашмони худ, ки шуморо ба зино
моил мекунанд, наравед,
40. То ки тамоми аҳкоми Маро дар хотир нигоҳ дошта, ба ҷо
оваред, ва барои Худои худ муқаддас бошед.
41. Ман Худованд Худои шумо ҳастам, ки шуморо аз за-мини
Миср берун овардам, то ки Худои шумо бошам. Ман
Худованд Худои шумо ҳастам».

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Балвои Қӯраҳ.

1. Ва Қӯраҳ ибни Йисҳор ибни Қаҳот ибни Левӣ, ва Дотон ва
Абиром банӣ-Элиоб, ва Ён ибни Фолат, банӣ-Реубен
бархостанд,
2. Ва назди Мусо ҳозир шуданд, ва бо онҳо дусаду пан-ҷох
нафар аз банӣ-Исроил: сардорони ҷамоат, даъватшаван-дағони
маҷлисҳо, шахсони номдор буданд.
3. Ва ба муқобили Мусо ва Ҳорун ҷамъ омада, ба онҳо
гуфтанд: «Бас кунед! Зеро ки тамоми ҷамоат саросар муқад-
дасанд, ва Худованд дар миёни онҳост. Пас, чаро шумо худро
аз ҷамоати Худованд баланд мегузоред?»
4. Ва Мусо инро шунида, бар рӯи худ афтод,
5. Ва ба Қӯраҳ ва ҳамаи шариконаш сухан ронда, гуфт:
«Бомдодон Худованд нишон хоҳад дод, ки кадом кас аз они
Ўст, ва кадом кас муқаддас аст, ва он касро Ё ба Худаш
наздик хоҳад кард; ва ҳар киро Ё интиҳоб намояд, варо ба
Худаш наздик хоҳад кард.
6. Шумо, эй Қӯраҳ ва ҳамаи шариконат, чунин бикунед:
маҷмарҳо барои худ бигиред,
7. Ва оташ дар онҳо бимонед, ва фардо ба ҳузури Худо-ванд
бар онҳо бухур бирезед; ва он кас, ки Худованд варо интиҳоб
намояд, муқаддас хоҳад буд. Бас кунед, эй банӣ-Левӣ!»

8. Ва Мусо ба Қӯраҳ гуфт: «Бишнавед, эй банӣ-Левӣ!
9. Оё барои шумо кам аст, ки Худои Исроил шуморо аз ҷамоати Исроил ҷудо кардааст, ва шуморо ба Худаш наздик овардааст, то ки хизмати маскани Худовандро ба ҷо оваред, ва ба ҳузури ҷамоат истода, ба онҳо хизмат кунед,
10. Ва туро ва ҳамаи бародаронат, банӣ-Левиро бо ту наз-дик овардааст, ва шумо қаҳонатро низ меҳоҳед ба даст оваред?
11. Бинобар ин ту ва ҳамаи шариконат ба муқобили Худованд чамъ шудаед. Ва Ҳорун чӣ гуноҳ дорад, ки аз вай шиква мекунад?»
12. Ва Мусо фиристод, то ки Дотон ва Абиром, писарони Элиобро бихонанд; вале онҳо гуфтанд: «Намеравем!
13. Оё кам аст, ки ту моро аз заmine ки шир ва асал дар он ҷорист, берун овардӣ, то ки моро дар биёбон ба ҳалокат бирасонӣ, боз меҳоҳӣ, ки бар мо ҳукмронӣ намоӣ?
14. Ту моро ба заmine ки шир ва асал дар он ҷорӣ бошад, наовардӣ, ва моликияти иборат аз киштзор ва тоқзор ба мо надодӣ. Оё ҷашмони ин одамонро меҳоҳӣ биканӣ? Намеравем!»
15. Ва Мусо бисъёр андӯхгин шуда, ба Худованд гуфт: «Ба ҳадияи онҳо таваҷҷӯҳ нанамо! Ман аз ҳеҷ кадомашон як ҳар хам нагирифтаам, ва ба ҳеҷ кадомашон бадӣ накардаам».
16. Ва Мусо ба Қӯраҳ гуфт: «Ту ва ҳамаи шариконат фардо пеши Худованд ҳозир шавед, ту ва онҳо ва Ҳорун.
17. Ва ҳар яке маҷмари худро гирифта, бухур бар онҳо бимонед, ва ҳар яке маҷмари худро ба ҳузури Худованд наздик оваред: дусаду панҷоҳ маҷмар, ва ту ва Ҳорун — ҳар яке маҷмари худро».
18. Ва ҳар яке маҷмари худро гирифта, оташ бар онҳо гузоштанд, ва бухур бар онҳо рехтанд, ва назди дари хаймаи ҷомеъ истоданд. Мусо ва Ҳорун низ бо онҳо буданд.
19. Ва Қӯраҳ тамоми ҷамоатро ба муқобили онҳо назди дари хаймаи ҷомеъ чамъ кард. Ва ҷалоли Худованд ба тамоми ҷамоат зоҳир шуд.
20. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун суҳан ронда, ба онҳо гуфт:

21. «Худро аз миёни ин ҷамоат дур кунед, то ки Ман онҳоро дар як лаҳза нест кунам».
22. Ва онҳо бар рӯи худ афтада, гуфтанд: «Эй Худо, ки Худои орифи рӯхҳои тамоми башар ҳастӣ! Як кас гуноҳ кар-дааст, ва ту бар тамоми ҷамоат дарғазаб мешавӣ?»
23. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
24. «Ба ҷамоат сухан ронда, бигӯ: аз гирду пеши маскани Қӯраҳ, Дотон ва Абиром дур шавед!»
25. Ва Мусо бархоста, назди Дотон ва Абиром рафт, ва пирони Исроил аз ақиби ӯ рафтанд.
26. Ва ӯ ба ҷамоат сухан ронда, гуфт: «Аз пеши хаймаҳои ин одамони шарир дур шавед, ва ба ягон чизе ки аз они он-ҳост, даст нарасонед, мабодо ба сабаби бисъёрии гуноҳҳои онҳо ба ҳалокат бирасед».
27. Ва онҳо аз гирду пеши маскани Қӯраҳ, Дотон ва Абиром дур шуданд; вале Дотон ва Абиром берун омада, бо занон ва писарон ва кӯдакони худ назди дари хаймаҳошон истоданд.
28. Ва Мусо гуфт: «Аз ин хоҳед донист, ки Худованд маро фиристодааст, то ки ҳамаи ин корҳоро бикунам, на ин ки ба дилхоҳи худ карда бошам.
29. Агар ин қасон мисли мурдани ҳар одам бимиранд, ва қисмати ҳар одам насибашон бишавад, — пас маро Худованд нафиристодааст.
30. Ва лекин агар Худованд ҳодисаи тозае ба вучуд оварад, ва замин даҳони худро кушода, онҳоро бо ҳар чизе ки аз они онҳост, фурӯ барад, ва онҳо зинда ба зинда ба таҳтуттуроб фуруд оянд, — он гоҳ бидонед, ки ин одамон аз Худованд нафрат кардаанд».
31. Ва ҳамин ки ӯ гуфтани ҳамаи ин суханонро ба анҷом расонид, замин ки зери онҳо буд, кафид,
32. Ва замин даҳони худро кушода, онҳоро, ва хонаҳои онҳоро, ва ҳамаи одамонро, ки ба Қӯраҳ нисбат доштанд, ва тамоми молу мулки онҳоро фуруӯ бурд.

33. Ва онҳо бо ҳар чизе ки ба онҳо тааллуқ дошт, зинда ба зинда ба тахтуттуроб фурӯд омаданд; ва замин бар онҳо пӯшида шуд, ва онҳо аз миёни ҷамоат маҳв гардиданд.
34. Ва ҳамаи исроилиёне ки дар гирду пеши онҳо буданд, аз фиғони онҳо гурехтанд, зеро ки гуфтанд: «Мабодо замин моро низ фурӯ барад».
35. Ва оташе аз ҷониби Худованд берун омада, он дусаду панҷоҳ нафарро, ки бухур оварда буданд, сӯзонид.
36. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
37. «Ба Эльзор ибни Ҳоруни коҳин бигӯ, ки он маҷмар-ҳоро аз миёни сӯхтагон бардорад, ва оташро ба як тараф партояд, зеро ки онҳо тақдис ёфтааст, —
38. Яъне маҷмарҳои онҳоеро, ки ба зарари ҷони худ гу-ноҳкор шудаанд, — ва бигзор аз онҳо тахтаҳои паҳн барои пӯшонидани рӯи қурбонгоҳ бисозанд, зеро ки онҳоро ба ҳузури Худованд оварда буданд, ва онҳо тақдис ёфтааст; ва онҳо аломате барои банӣ-Исроил хоҳад буд».
39. Ва Эльзори коҳин маҷмарҳои мисро, ки сӯхтагон оварда буданд, гирифт, ва аз онҳо тахтаҳои паҳн барои пӯшонидани қурбонгоҳ сохтанд, —
40. Ҳамчун ёдгорӣ барои банӣ-Исроил, — то ки ҳеч каси бегонае ки аз насли Ҳорун набошад, барои сӯзонидани бухур ба ҳузури Худованд наздик наояд, ва қисматаш мисли Қӯрах ва шарикони вай нашавад, чунон ки Худованд ба ӯ ба воси-таи Мусо гуфтааст.
41. Ва фардояш тамоми ҷамоати банӣ-Исроил аз Мусо ва Ҳорун шиква карда, гуфтанд: «Шумо қавми Худовандро куштед!»
42. Ва ҳангоме ки ҷамоат ба муқобили Мусо ва Ҳорун чамъ шуданд, онҳо сӯи хаймаи ҷомеъ нигаристанд, ва инак, онро абр пӯшонид, ва ҷалоли Худованд зоҳир шуд. 43. Ва Мусо ва Ҳорун назди хаймаи ҷомеъ омаданд.
44. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
45. «Аз миёни ин ҷамоат дур шавед, то ки онҳоро дар як лаҳза нест кунам». Ва онҳо бар рӯи худ афтоданд.

46. Ва Мусо ба Ҳорун гуфт: «Мачмарро гирифта, оташе аз болои қурбонгоҳ бар он бимон, ва бухур бирез, ва зуд назди чамоат рафта, онҳоро кафорат намо, зеро ки ғазаб аз ҷониби Худованд баромада, вабо оғоз ёфтааст».

47. Ва Ҳорун аз рӯи гуфтаи Мусо онро гирифта, ба миёни чамоат давид, ва инак, вабо андаруни қавм оғоз ёфта буд; ва ӯ бухур рехта, қавмро кафорат намуд.

48. Ва дар байни мурдагон ва зиндагон истод, ва вабо хотима ёфт.

49. Ва касоне ки аз вабо мурданд, чордаҳ ҳазору ҳафтсад нафар буданд, ба ҷуз онҳое ки аз боиси Қўраҳ нобуд шуданд.

50. Ва Ҳорун назди Мусо, ба дари хаймаи ҷомеъ баргашт, ва вабо хотима ёфт.

БОБИ ҲАФДАҲУМ

Асои Ҳорун гул кард.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Ба банӣ-Исроил сухан бирон, ва аз онҳо асоҳо бигир, як асо аз ҳар хонадон, аз ҳамаи раисони онҳо бар ҳасби хонадонхошон дувоздаҳ асо; ва номи ҳар касро бар асои вай бинавис.

3. Ва номи Ҳорунро бар асои Левӣ бинавис, зеро ки як асо барои раиси хонадони онҳо хоҳад буд.

4. Ва онҳоро дар хаймаи ҷомеъ пеши сандуқи шаҳодат, ки он ҷо Ман ба шумо зоҳир мешавам, бимон.

5. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки ҳар киро Ман интиҳоб намоям, асои вай гул хоҳад кард; бо ин Ман шикваҳои банӣ-Исроилро, ки аз шумо мекунанд, аз ҷониби Худ сокит хоҳам намуд».

6. Ва Мусо ба банӣ-Исроил сухан ронд, ва ҳамаи раисони онҳо ба ӯ асоҳо доданд, як асо барои ҳар раис, дувоздаҳ асо бар ҳасби хонадонхошон; ва асои Ҳорун дар миёни асоҳои онҳо буд.

7. Ва Мусо асоҳоро ба ҳузури Худованд дар хаймаи шаҳодат гузошт.

8. Ва фардояш чунин воқеъ шуд, ки Мусо ба хаймаи шаҳодат даромад, ва инак, асои Ҳорун, аз хонадони Левӣ, гул карда ва ғунча баста, бодом оварда буд.

9. Ва Мусо ҳамаи асоҳоро аз пеши Худованд назди банӣ-Исроил берун овард; ва онҳо инро диданд ва ҳар яке асои худро гирифтанд.

10. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Асои Ҳорунро пеши сандуқи шаҳодат аз нав бимон, то ки ҳамчун аломат барои абнои исьён нигоҳ дошта шавад, ва шиквае ки онҳо аз Ман мекунанд, хотима ёбад, ва онҳо намиранд».

11. Ва Мусо чунин кард; чунон ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд, ончунон кард.

12. Ва банӣ-Исроил ба Мусо сухан ронда, гуфтанд: «Инак, мо мемирем, ба ҳалокат мерасем, ҳамаамон ба ҳалокат мерасем!»

13. Ҳар кӣ ба маскани Худованд наздик ояд, мемирад; оё ҳамаамон ба мурдан маҳкум шудаем?»

БОБИ ҲАЖДАҲУМ

Имтиёзот ва воқиботи Ҳорун ва левизодагон.

1. ВА Худованд ба Ҳорун гуфт: «Ту, ва писаронат ва хонадони падарат бо ту, барои ҳар гуноҳи оид ба қудс масъул хоҳед буд; ва ту, ва писаронат бо ту, барои ҳар гуноҳи оид ба қаҳонати шумо масъул хоҳед буд.

2. Ва бародарони худро низ, яъне сибти Левиро, ки сибти падари туст, ба худ наздик бикун, то ки бо ту ҳамроҳӣ намоянд ва хизматгузори ту бошанд; валекин ту, ва писаронат бо ту, пеши хаймаи шаҳодат хоҳед буд.

3. Бигзор онҳо хизмати ту ва хизмати тамоми хаймаро ба ҷо оваранд, аммо ба колои муқаддас ва ба қурбонгоҳ наздик нашаванд, то ки на шумо бимиред, на онҳо.

4. Ва бигзор онҳо бо ту ҳамроҳӣ намуда, хизматгузори хаймаи ҷомеъ ва ҳар кори хаймаро ба ҷо оваранд; ва каси бегонае набояд ба шумо наздик ояд.

5. Ва шумо хизмати қудс ва хизмати қурбонгоҳро ҳамин тавр ба чо оваред, то ки ғазаб бар банӣ-Исроил дигар рӯй надихад.
6. Валекин Ман, инак бародарони шумо левизодагонро аз миёни банӣ-Исроил гирифтаам, ки онҳо ба шумо барои Худованд инъом карда шудаанд, то ки корҳои хаймаи чо-меъро иҷро кунанд.
7. Вале ту, ва писаронат бо ту, қаҳонати худро аз ҷиҳати ҳар кори қурбонгоҳ ва он чи андарун, дар пушти парда аст, риоя намуда, хизмат кунед; кори қаҳонатро Ман ба шумо инъом мекунам, ва ҳар бегонае ки наздик ояд, кушта хоҳад шуд».
8. Ва Худованд ба Ҳорун гуфт: «Инак, Ман бақияи ҳа-дияҳои Худро аз ҳамаи қурбонҳои муқаддаси банӣ-Исроил ба ту бахшидам, онҳоро ба ту ва писаронат ба фаризаи доимӣ насиб кардам.
9. Аз вақфҳои муқаддасе ки аз оташ боқӣ мемонад, инҳо аз онҳо ту хоҳад буд: ҳар қурбонии онҳо, яъне ҳар ҳадияи ордии онҳо ва ҳар қурбонии гуноҳи онҳо ва ҳар қурбонии ҷурми онҳо, ки ба Ман тақдим мекунанд; инҳо барои ту ва писаронат чизи муқаддастарин аст.
10. Онро дар макони муқаддас бихӯред; ҳар мардина метавонад аз он бихӯрад. Он барои ту муқаддас аст.
11. Ва ин ҳам барои ту ҳиссаи бахшиши онҳо аз ҳамаи инъомҳои ҷунбонидани банӣ-Исроил хоҳад буд: онро Ман ба ту, ва ба писаронат ва духтаронат бо ту, ба фаризаи доимӣ бахшидам; ҳар касе ки дар хонаи ту пок бошад, метавонад аз он бихӯрад.
12. Тамоми гузини равғанро, ва тамоми гузини шароб ва ғалларо, яъне навбарҳои онҳоро, ки ба Худованд тақдим менамоянд, ба ту бахшидам.
13. Ҳамаи меваҳои аввалини замини онҳо, ки ба Худованд меоваранд, бигзор аз онҳо бошад; ҳар касе ки дар хонаи ту пок бошад, метавонад аз онҳо бихӯрад.
14. Ҳар он чи дар Исроил вақф карда мешавад, бигзор аз онҳо бошад.

15. Ҳар раҳимкушои ҳар башар, ки аз одамон ва аз чор-поён ба Худованд тақдим менамоянд, бигзор аз они ту бо-шад; аммо барои нахустзодаи одамон албатта фидия бигир, ва барои нахустзодаи чорпоёни начис фидия бигир. 16. Ва онҳое ки барояшон фидия дода мешавад, бояд як мо-ҳа бошанд, ва барояшон мувофиқи қиматдиҳии худат панҷ сикл нуқра бо сикли муқаддас, ки аз бист черо иборат аст, фидия бигир.

17. Аммо барои нахустзодаи говон ё нахустзодаи гӯсфан-дон ё нахустзодаи бузон фидия нагир: онҳо муқаддас аст; хуни онҳоро бар қурбонгоҳ бипош, ва чарбуи онҳоро ҳам-чун қурбонии оташин бисӯзон, то ки атри гуворо барои Худо-ванд бошад.

18. Ва гӯшти онҳо аз они ту хоҳад буд; мисли синаи чунбониданӣ ва мисли соқи рост аз они ту хоҳад буд.

19. Ҳамаи ҳадияҳоро аз қурбониҳое ки банӣ-Исроил ба Худованд тақдим менамоянд, ба ту, ва ба писарону духтаронат бо ту, ба фаризаи доимӣ медиҳам; ин ба ҳузури Худованд барои ту, ва барои насли ту бо ту, аҳди намак то абад хоҳад буд».

20. Ва Худованд ба Ҳорун гуфт: «Ту дар замини онҳо мулке нахоҳӣ дошт, ва ҳиссае барои ту дар миёни онҳо на-хоҳад буд; Ман ҳиссаи ту ва мулки ту дар миёни банӣ-Исроил ҳастам.

21. Вале ба банӣ-Левӣ, инак, Ман тамоми ушри банӣ-Исроилро барои моликият додам, дар ивази хизмате ки онҳо ба ҷо меоваранд, яъне хизмати хаймаи ҷомеъ.

22. Ва банӣ-Исроил дигар ба хаймаи ҷомеъ наздик нахо-ҳанд шуд, то ки гуноҳкор нашаванд ва намиранд.

23. Ва левизодагон бигзор хизмати хаймаи ҷомеъро ба ҷо оваранд, вале онҳо барои гуноҳашон ҷазо хоҳанд ёфт; ин барои наслҳои шумо фаризаи доимӣ хоҳад буд, ва дар миёни банӣ-Исроил онҳо мулке нахоҳанд дошт,

24. Зеро ки ушри банӣ-Исроилро, ки барои Худованд ҳа-дия мекунанд, Ман ба левизодагон ҳамчун мулк медиҳам; бинобар ин Ман ба онҳо гуфтам, ки дар миёни банӣ-Исроил мулке нахоҳанд дошт».

25. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
26. «Ба левизодагон сухан ронда, ба онҳо бигӯ: вақте ки ушреро, ки аз банӣ-Исроил ба шумо ҳамчун моликият додаам, аз онҳо мегиред, шумо ҳадияи Худовандро аз он, яъне ушре аз ушр тақдим намоед.
27. Ва ҳадияи шумо барои шумо мисли гандуми хирман ва мисли маҳсули фаровони чархушт ба шумор хоҳад рафт.
28. Ҳамин тавр шумо низ аз ҳамаи ушрҳое ки аз банӣ-Исроил мегиред, ҳадияи Худовандро тақдим хоҳед кард, ва ҳадияи Худовандро аз он ба Ҳоруни коҳин хоҳед дод.
29. Аз ҳамаи инъомҳое ки мегиред, ҳар ҳадияи Худовандро аз тамоми чарбуи онҳо, аз қисми тақдисьёфтаи онҳо тақдим намоед.
30. Ва ба онҳо бигӯ: вақте ки шумо чарбуи онҳоро аз онҳо тақдим менамоед, ин барои левизодагон мисли гандуми хирман ва мисли маҳсули чархушт ба шумор хоҳад рафт.
31. Ва онро шумо ва аҳли байти шумо метавонед дар ҳар ҷо бихӯред, зеро ки ин музди шумост дар ивази хизмате ки дар хаймаи ҷомеъ ба ҷо меоваред.
32. Ва агар чарбуи онҳоро аз онҳо чудо карда тақдим на-муда бошед, шумо ба сабаби онҳо гуноҳкор нахоҳед буд; ва он чиро, ки банӣ-Исроил тақдис менамоянд, палид нагар-донед, то ки намиред».

БОБИ НУЗДАҲУМ

Фармон дар бораи модагови сурх.

1. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун сухан ронда, гуфт:
2. «Ин аст фаризаи шариат, ки Худованд амр фармуда, мегӯяд: ба банӣ-Исроил бигӯ, ки модагови сурхи комиле ки айбе надошта бошад, ва юғ бар гарданаш гузошта нашуда бошад, назди ту биёранд.
3. Ва онро ба Эльзори коҳин бидиҳед, ва ӯ онро аз ӯрдугоҳ берун меоварад, ва онро ба ҳузури ӯ мекушанд.

4. Ва бигзор Эльзори коҳин бо ангушти худ аз хуни он гирифта, ба тарафи пеши хаймаи ҷомеъ ҳафт карат он хунро бипошад.
5. Ва модаговро пеши назари ӯ месӯзонанд: бигзор пӯсти он ва гӯшти он ва хуни он бо якҷоягии саргини он сӯзонида шавад.
6. Ва бигзор коҳин чӯби арз ва зуфо ва риштаи қирмиз гирифта, бар оташи модагов партояд;
7. Ва коҳин либосашро бишӯяд ва баданашро дар об ғусл диҳад, ва баъд аз он ба ӯрдугоҳ биёяд, ва коҳин то шом начис хоҳад буд.
8. Ва касе ки онро сӯзонидааст, бигзор либосашро бо об бишӯяд, ва баданашро дар об ғусл диҳад, ва то шом начис хоҳад буд.
9. Ва бигзор шахси поке хокистари модаговро чамъ кар-да, берун аз ӯрдугоҳ дар макони поке бимонад, ва он аз баҳри ҷамоати банӣ-Исроил барои оби поккунанда нигоҳ дошта хоҳад шуд: ин пок кардан аст аз гуноҳ.
10. Ва касе ки хокистари модаговро чамъ кардааст, бигзор либосашро бишӯяд, ва то шом начис хоҳад буд. Ва бигзор ин барои банӣ-Исроил ва барои ғарибе ки дар миёни онҳо сукунат дорад, фаризаи доимӣ бошад.
11. Касе ки ба ҷасади мурдаи ҳар одаме мерасад, ҳафт рӯз начис хоҳад буд.
12. Вай бояд худро дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум бо он пок гардонад, ва он гоҳ пок хоҳад буд; вале агар худро дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум пок нагардонад, пок на-хоҳад буд.
13. Ҳар касе ки ба мурдае, ба ҷасади одаме ки мурдааст, расида, худро пок нагардонида бошад, маскани Худовандро палид месозад, ва он кас аз миёни Исроил маҳв хоҳад шуд; зеро ки оби поккунанда бар вай пошида нашудааст, аз ин рӯ вай нопок аст, яъне нопокии вай ҳанӯз бар вай боқист.

14. Ин аст шариат: агар касе дар хайма бимирад, ҳар кӣ ба он хайма дарояд, ва ҳар чи дар он хайма бошад, ҳафт рӯз начис хоҳад буд.

15. Ва ҳар зарфи кушода, ки сарпӯшаш бар он маҳкам карда нашуда бошад, начис хоҳад буд.

16. Ва ҳар кӣ дар саҳро ба ҷасади каси бо шамшер кушташуда, ё бо ачали худ мурда, ё ба устухони одамизод, ба қабри вай мерасад, ҳафт рӯз начис хоҳад буд.

17. Ва бигзор барои шахси начис аз хокистари он қурбо-нии аз баҳри гуноҳ сӯзонидашуда бигиранд, ва оби равон бар он дар зарфе бирезанд;

18. Ва шахси поке зуфо гирифта, дар он об биғӯтонад, ва бар хайма ва бар тамоми коло ва бар касоне ки дар он буданд, ва бар шахсе ки ба устухон, ё ба мактул, ё ба ҷасади мурда, ё ба қабр расидааст, бипошад;

19. Ва шахси пок бар шахси начис дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум. бипошад, ва дар рӯзи ҳафтум ўро пок гардонад, ва он гоҳ ў либосашро мешӯяд, ва дар об ғусл мекунад, ва шомгоҳ пок хоҳад буд.

20. Вале агар касе начис шуда, худро пок нагардонад, он кас аз миёни ҷамоат маҳв хоҳад шуд, зеро ки вай қудси Худовандро палид кардааст: оби поккунанда бар вай пошида нашудааст, вай начис аст.

21. Ва бигзор ин барои онҳо фаризаи доимӣ бошад; ва касе ки оби поккунанда пошидааст, бигзор либосашро би-шӯяд; ва касе ки ба оби поккунанда расидааст, то шом начис хоҳад буд.

22. Ва ҳар чизе ки шахси начис ба он расида бошад, начис хоҳад буд, ва касе ки ба он бирасад, то шом начис хоҳад буд».

БОБИ БИСТУМ

Вафоти Марьям.

1. ВА тамоми ҷамоати банӣ-Исроил дар моҳи якум ба биёбони Син расиданд, ва қавм дар Қодеш ўрду заданд; ва Марьям дар он ҷо вафот ёфт, ва дар он ҷо дафн карда шуд.

Дар биёбон об набуд.

2. Ва барои ҷамоат об набуд, ва онҳо ба муқобили Мусо ва Ҳорун ҷамъ шуданд.
3. Ва қавм бо Мусо низоъ карда, гуфтанд: «Кошки мо ҳам мемурдем, вақте ки бародарони мо ба ҳузури Худованд мурданд!
4. Ва ҷаро ҷамоати Худовандро ба ин биёбон овардед, то ки мо ва чорпоёни мо дар ин ҷо бимирем?
5. Ва ҷаро моро аз Миср берун овардед, то ки моро ба ин ҷои нобоб биёред, ки ҷои зироат ва анҷир ва ангур ва анор нест, ва об ҳам барои нӯшидан нест?»
6. Ва Мусо ва Ҳорун аз пеши ҷамоат назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ омада, бар рӯи худ афтоданд; ва ҷалоли Худованд ба онҳо зоҳир шуд.

Мусо аз саҳра об мебарорад. Гуноҳи ӯ.

7. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
8. «Асоро бигир, ва ту ва бародарат Ҳорун ҷамоатро ҷамъ карда, пеши назари онҳо ба саҳра бигӯед, ки оби худро бидиҳад: ва ту барои онҳо аз саҳра об бароварда, ҷамоат ва чорпоёни онҳоро хоҳӣ нӯшонид».
9. Ва Мусо асоро аз пеши Худованд гирифт, чунон ки ба ӯ амр фармуда буд.
10. Ва Мусо ва Ҳорун ҷамоатро назди саҳра ҷамъ карданд, ва ӯ ба онҳо гуфт: «Бишнавед, эй саркашон! Оё аз ин саҳра об барои шумо берун оварем?»
11. Ва Мусо дасти худро бардошта, саҳраро бо асои худ ду карат зад, ва оби бисъёре берун омад; ва ҷамоат ва чорпоёни онҳо нӯшиданд.
12. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун гуфт: «Азбаски шумо ба Ман имон наовардед, то ки қудсияти Маро пеши назарибандӣ-

Исроил нишон диҳед, бинобар ин ин чамоатро ба за-мине ки ба онҳо ваъда кардаам, нахоҳед овард».

13. Ин аст оби Мерибо*, чое ки банӣ-Исроил бо Худованд низоъ карданд, ва ӯ қудсияти Худро дар миёни онҳо зоҳир сохт.

Гуноҳи ислоҳноназири Адӯм.

14. Ва Мусо қосидонро аз Қодеш назди подшоҳи Адӯм фиристод, то ки бигӯянд: «Бародари ту Исроил чунин ме-гӯяд: тамоми машаққатеро, ки бар сари мо омадааст, ту ме-донӣ.

15. Падарони мо ба Миср фурӯд омаданд, ва мо айёми зиёде дар Миср сокин будем, ва мисриён бо мо ва бо падарони мо рафтори бад карданд.

16. Ва мо сӯи Худованд фиғон кашидем, ва ӯ овози моро шунид, ва элчие фиристода, моро аз Миср берун овард, ва инак, мо дар Қодеш мебошем, ки шахрест дар канори ҳудуди ту.

17. Лутфан, мо аз замини ту убур кунем, аз киштзор ва токзор нахоҳем гузашт, ва об аз чоҳҳо нахоҳем, нӯшид; аз шоҳроҳ хоҳем рафт, ба тарафи рост ё чап тоб нахоҳем хӯрд, то даме ки аз ҳудуди ту убур кунем».

18. Вале Адӯм ба ӯ гуфт: «Аз замини ман убур нахоҳӣ кард, вагар на ба пешвози ту бо шамшер берун хоҳам омад».

19. Ва банӣ-Исроил ба вай гуфтанд: «Мо аз роҳҳои ом равона хоҳем шуд, ва агар ман ва рамаи ман аз оби ту бинӯ-шем, қимати онро хоҳем дод; ҳеч зиёне ба ту нахоҳад расид, фақат бо пойҳоям убур хоҳам кард».

20. Вале вай гуфт: «Убур нахоҳӣ кард!» Ва Адӯм бо қавми зиёде ва бо дасти қавӣ ба пешвози ӯ берун омад.

21. Ва Адӯм розӣ нашуд, ки аз ҳудуди худ барои убур кардани Исроил роҳ диҳад; ва исроилиён аз пеши ӯ ба тарафи дигар рӯ оварданд.

*13. Низоъ.

22. Ва онҳо аз Қодеш кӯч карданд, ва банӣ-Исроил, та-моми ҷамоаташон, ба кӯҳи Хӯр расиданд.

Фавти Ҳорун.

23. Ва Худованд ба Мусо ва Ҳорун дар кӯҳи Хӯр, назди сарҳади замини Адӯм, суҳан ронда, гуфт:

24. «Ҳорун ба қавми худ хоҳад пайваст, зеро ки ӯ ба за-мине ки Ман ба банӣ-Исроил ваъда кардаам, дохил нахоҳад шуд, ба сабаби он ки шумо назди оби Мерибо аз амри Ман саркашӣ кардед.

25. Пас, Ҳорунро бо писараш Эльзор бигир, ва онҳоро ба кӯҳи Хӯр барор.

26. Ва либоси Ҳорунро бикаш, ва онро ба писараш Эльзо-зор бипӯшон; ва Ҳорун дар он ҷо вафот карда, ба қавми худ хоҳад пайваст».

27. Ва Мусо ончунон ки Худованд амр фармуда буд, амал кард, ва онҳо пеши назари тамоми ҷамоат ба кӯҳи Хӯр баро-маданд.

28. Ва Мусо либоси Ҳорунро кашид, ва онро ба писараш Эльзор пӯшонид, ва Ҳорун дар он ҷо, бар сари кӯҳ вафот ёфт; ва Мусо ва Эльзор аз кӯҳ фурӯд омаданд.

29. Ва чун тамоми ҷамоат диданд, ки Ҳорун мурдааст, та-моми хонадони Исроил сӣ рӯз мотам гирифтанд.

БОБИ БИСТУ ЯКУМ

Мори мисин. Ғалаба бар Сихӯн.

1. ВА Канъонӣ, подшоҳи Арод, ки дар ҷануб сокин буд, шунид, ки Исроил бо роҳи Аторим меояд, ва ӯ бо исроилиён ҷанг кард, ва баъзеро аз онҳо ба асирӣ бурд.

2. Ва Исроил барои Худованд назр карда, гуфт: «Агар ин қавмро ба дасти ман бисупорӣ, шаҳрҳои онҳоро тамоман торумор хоҳам кард».

3. Ва Худованд овози Исроилро иҷобат намуда, канъо-ниёнро ба дасти вай супурд, ва вай онҳо ва шаҳрҳои онҳоро тамоман торумор кард, ва он макон Ҳормо* номида шуд.
4. Ва аз кӯҳи Ҳӯр бо роҳи баҳри Қулзум кӯч карданд, то ки замини Адӯмро давр зананд; ва дар роҳ тоқати қавм тоқ шуд.
5. Ва қавм аз Худо ва аз Мусо шикоят карда, гуфтанд: «Чаро моро аз Миср баровардед, то ки дар биёбон бимирем? Зеро ки на нон ҳаст ва на об, ва дили мо аз ин хӯроки нобоб нафрат дорад».
6. Ва Худованд морҳои заҳрдорро ба зидди қавм фирис-тод, ва онҳо қавмро заҳр заданд; ва мардуми зиёде аз исроил-лиён мурданд.
7. Ва қавм назди Мусо омада, гуфтанд: «Мо гуноҳ кардем, ки аз Худованд ва аз ту шикоят намудем; сӯи Худованд дуо гӯй, то ки моронро аз мо дур кунад». Ва Мусо барои қавм дуо гуфт.
8. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Барои худ мори заҳрдоре бисоз, ва онро бар сари ҳодае бимон; ва ҳар моргазида, агар ба он назар кунад, зинда хоҳад монд».
9. Ва Мусо мори мисине сохта, бар сари ҳодае монд; ва ҳар гоҳ касеро мор заҳр мезад, ҳамин ки вай ба мори мисин назар мекард, зинда мемонд.
10. Ва банӣ-Исроил кӯч карда, дар Ўбӯт ўрду заданд.
11. Ва аз Ўбӯт кӯч карда, дар Ийе-Аборим, дар биёбоне ки рӯ ба рӯи Мӯоб, ба тарафи тулӯи офтоб аст, ўрду заданд.
12. Ва аз он ҷо кӯч карда, дар водии Зорад ўрду заданд.
13. Аз он ҷо кӯч карда, ба он тарафи Арнӯн, ки дар биё-бон берун аз худуди амӯриён мебошад, ўрду заданд; зеро ки Арнӯн сарҳади Мӯоб, дар миёни Мӯоб ва амӯриён аст.
14. Бинобар ин дар китоби ҷангҳои Худованд гуфта шу-дааст: «Аз Воҳиб, ки дар Суфа аст, ва аз водихои Арнӯн гузаштем,
15. Ва низ аз ҷараёнгоҳи водихо,
ки ҷониби мавқеи Ор майл мекунад,

*3. Торумор.

ва ба ҳудуди Мӯоб мепайвандад».

16. Ва аз он чо ба Баир* кӯч карданд. Ин ҳамон чоҳест, ки Худованд дар бораи он ба Мусо гуфт: «Қавмро чамъ кун, то ки ба онҳо об диҳам».

17. Он гоҳ исроилиён ин сурудро сароиданд: «Лабрез шав, эй чоҳ! — бисароед ба он, —

18. Чоҳе ки мирон онро ҳафра задаанд, наҷибони қавм, бо чӯбдаст

ва асоҳои худ онро кандаанд». Ва аз биёбон ба Маттоно кӯч карданд.

19. Ва аз Маттоно—ба Наҳалиил, ва аз Наҳалиил—ба Бомӯт,

20. Ва аз Бомӯт — ба Гай, ки дар кишвари Мӯоб, бар қуллаи Фисча воқеъ аст, бар қуллае ки бар рӯи биёбон қад кашидааст.

21. Ва Исроил ба Сихӯн, подшоҳи амӯриён, қосидонро фиристод, то ки бигӯянд:

22. «Хоҳишмандам, ки аз заминат убур кунам; ба киштзор ва токзор дохил нахоҳем шуд, аз оби чоҳ нахоҳем нӯшид; бо шоҳроҳ хоҳем рафт, то даме ки аз ҳудуди ту убур кунем».

23. Вале Сихӯн барои убур кардани Исроил аз ҳудуди худ роҳ надод; ва Сихӯн тамоми қавми худро чамъ кард, ва ба пешвози Исроил ба биёбон баромад, ва ба Ёҳас расида, бо Исроил чанг кард.

24. Ва Исроил варо ба дами шамшер зада, заминашро аз Арнӯн то Яббӯқ ва то банӣ-Аммӯн тасарруф намуд, зеро ки сарҳади банӣ-Аммӯн мустаҳкам буд.

25. Ва Исроил ҳамаи ин шаҳрҳоро гирифт, ва Исроил дар ҳамаи шаҳрҳои амӯриён, дар Ҳешбӯн ва дар тамоми деҳоташ сокин шуд.

26. Зеро ки Ҳешбӯн шаҳри Сихӯн, подшоҳи амӯриён буд, ва ӯ бо подшоҳи пештараи Мӯоб чанг карда, тамоми замини варо то Арнӯн аз дасташ гирифта буд.

27. Бинобар ин ровиён мегӯянд:

«Ба Ҳешбӯн биёед,

*16. Чоҳ.

шаҳри Сихӯн бино ёфта, обод мешавад!

28. Зеро ки оташе аз Ҳешбӯн баромад, ва алангае аз шаҳри Сихӯн; Ор-Мӯобро сӯзонид, ва соҳибони баландиҳои Арнӯнро.

29. Вой бар ҳоли ту, эй Мӯоб!

Ба ҳалокат расидед, эй қавми Камуш! Писарони худро гуреза гардонид ва духтарони худро ба Сидӯн, подшоҳи амӯриён, ба асирий дод.

30. Ва мо ба онҳо тир андохтем, ва Ҳешбӯн то Дибӯн нобуд шуд; ва онҳоро то Нуфаҳ, ки назди Мидбо мебошад, харобазор гардондем».

31. Ва Исроил дар замини амӯриён маскан гирифт.

32. Ва Мусо фиристод, ки Яъзирро ҷосусӣ намоянд, ва деҳоти онро забт карданд, ва амӯриёнро, ки дар он ҷо буданд, бадар ронданд.

33. Ва тоб хӯрда, ба роҳи Бошон баромаданд, ва Уҷ, подшоҳи Бошон, бо тамоми қавми худ ба муқобили онҳо берун омад, то ки назди Адрай ҷанг кунад.

34. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Аз вай натарс, зеро ки варо бо тамоми қавмаш ва заминаш ба дасти ту месупорам, ва бо вай ончунон амал хоҳӣ кард, чунон ки бо Сихӯн, подшоҳи амӯриён, ки дар Ҳешбӯн сокин буд, амал кардӣ».

35. Ва ӯро бо писаронаш ва тамоми қавмаш зарба заданд, ба тавре ки касе аз онҳо боқӣ намонд, ва замини ӯро тасарруф карданд.

БОБИ БИСТУ ДУЮМ

Бильом.

1. ВА банӣ-Исроил кӯч карда, дар даштҳои Мӯоб, дар он тарафи Ӯрдун, дар наздикии Ерихӯ ӯрду заданд.

2. Ва Болоқ ибни Сипӯр ҳар он чиро, ки Исроил ба амӯриён карда буд, дид;

3. Ва Мӯоб аз ин қавм бағоят ҳаросон шуд, зеро ки онҳо сершумор буданд; ва Мӯоб аз банӣ-Исроил дар изтироб афтод.
4. Ва Мӯоб ба пирони Мидьён гуфт «Алҳол ин ҷамоат ҳар он чиро, ки дар атрофи мост, хоҳанд лесид, чунон ки барзагов сабзаи саҳроро мелесад». Ва Болоқ ибни Сипӯр дар он замин подшоҳи Мӯоб буд.
5. Ва ӯ қосидонро ба Фатӯр, ки дар соҳили наҳр аст, назди Бильом ибни Баӯр, ба замини писарони қавми вай фиристод, то ки варо хонда, бигӯянд: «Инак, қавме аз Миср берун омадаанд, ва онҳо рӯи заминро пӯшониданд, ва рӯ ба рӯи ман маскан гирифтаанд.
6. Ва алҳол, лутфан, омада, ин қавмро лаънат намо, зеро ки онҳо аз ман қавитаранд: шояд, комъёб шавам, ва мо он-ҳоро зарба занем, ва ман онҳоро аз ин замин бадар ронам; зеро ки медонам: ҳар киро ту баракат диҳӣ, муборак хоҳад буд, ва ҳар киро лаънат намоӣ, малъун хоҳад буд».
7. Ва пирони Мӯоб бо пирони Мидьён рафтанд, ва музди ҷодугарии вай дар дасташон буд, ва назди Бильом омада, суханони Болоқро ба вай гуфтанд.
8. Ва ӯ ба онҳо гуфт: «Имшаб дар ин ҷо бимонед, ва чӣ тавре ки Худованд ба ман бигӯяд, ба шумо ҷавоб хоҳам гардонид». Ва сарварони Мӯоб назди Бильом монданд.
9. Ва Худо назди Бильом омада, гуфт: «Кистанд ин касоне ки назди ту мебошанд?»
10. Ва Бильом ба Худо гуфт: «Болоқ ибни Сипӯр, под-шоҳи Мӯоб, назди ман фиристодааст, ки:
11. "Инак, қавми аз Миср баромадае рӯи заминро пӯшониданд; акнун омада, онҳоро аз барои ман лаънат намо: шояд, комъёб шавам, ки ба онҳо ҷанг карда, онҳоро бадар ронам"».
12. Ва Худо ба Бильом гуфт: «Бо онҳо нарав, он қавмро лаънат нанамо, зеро ки онҳо қавми мубораканд».
13. Ва Бильом бомдодон бархоста, ба сарварони Болоқ гуфт: «Ба замини худ биравед, зеро Худованд намехоҳад ба ман изн диҳад, ки бо шумо биравам».

14. Ва сарварони Мӯоб бархостанд, ва назди Болоқ омада, гуфтанд: «Бильом розӣ нашуд, ки бо мо биёяд».
15. Ва Болоқ боз сарваронеро фиристод, ки назар ба инҳо бештар ва мӯхтарамтар буданд.
16. Ва онҳо назди Бильом омада, ба вай гуфтанд: «Болоқ ибни Сипӯр чунин мегӯяд: "Лутфан, аз омадан назди ман рӯй нагардон».
17. Зеро ки туро бағоят иззату икром хоҳам кард, ва ҳар он чи ба ман бигӯӣ, ба ҷо хоҳам овард; лутфан, омада, аз барои ман ин қавмро лаънат намо"».
18. Ва Бильом ҷавоб гардонида, ба бандагони Болоқ гуфт: «Агарчи Болоқ хонаи худро пур аз нукра ва тилло ба ман бидиҳад, фармони Худованд Худои худро наметавонам поймол намуда, кори хурде ё бузурге бикунам; 19. Ва алҳол, лутфан, шумо низ имшаб дар ин ҷо бимонед, то бидонам, ки Худованд ба ман боз чӣ хоҳад гуфт».
20. Ва Худо шабона назди Бильом омада, ба вай гуфт: «Модоме ки ин одамон барои хондани ту омадаанд, бархоста, бо онҳо бирав; вале фақат он чиро, ки Ман ба ту хоҳам гуфт, ба амал овар».
21. Ва бомдодон Бильом бархост, ва модахари худро зин карда, бо сарварони Мӯоб равона шуд.
22. Ва хашми Худо барои рафтани ӯ аланга зад, ва фариш-таи Худованд дар роҳ истод, то ки ба ӯ мамониат расонад; ва ӯ бар модахараш савор буд, ва ду навкараш ҳамроҳаш буданд.
23. Ва модахар фариштаи Худовандро дид, ки дар сари роҳ истодааст, ва шамшери бараҳнааш дар дасти ӯст, — ва модахар аз роҳ тоб хӯрда, ба киштзор рафт; ва Бильом модахарро зад, то ки онро ба роҳ баргардонад.
24. Ва фариштаи Худованд дар пайроҳае дар миёни тоқзор истод, ки деворе ба ин тарафаш ва деворе ба он тарафаш буд.
25. Ва модахар фариштаи Худовандро дида, худро ба де-вор часпонид, ва пои Бильомро ба девор фушурд; ва ӯ боз онро зад.

26. Ва фариштаи Худованд онсӯтар гузашта, дар макони танге истод, ки барои гаштан ба тарафи рост Ӯ чап роҳе набуд.
27. Ва модахар фариштаи Худовандро дида, зери Билъом хобид; ва хашми Билъом аланга зад, ва ӯ модахарро бо таёқаш задан гирифт.
28. Ва Худованд даҳони модахарро кушод, ва он ба Билъом гуфт: «Ба ту чӣ кардаам, ки маро ин се карат задӣ?»
29. Ва Билъом ба модахар гуфт: «Зеро ки ту маро ба хашм овардӣ; агар шамшер дар дастам мебуд, алҳол туро мекуштам».
30. Ва модахар ба Билъом гуфт: «Ман, охир, модахари ту ҳастам, ки дер вақт боз ва то имрӯз ту бар ман савор мешавӣ; оё ягон вақт ман одат доштам, ки бо ту чунин рафтор кунам!» Ва ӯ гуфт: «Не».
31. Ва Худованд чашмони Билъомро кушод, ва ӯ фариштаи Худовандро дид, ки дар сари роҳ истодааст, ва шамшери бараҳна дар дасташ; ва ӯ ҳам шуда, пеши вай сачда кард.
32. Ва фариштаи Худованд ба ӯ гуфт: «Аз барои чӣ модахари худро ин се карат задӣ? Инак, ман баромадаам, то ки ба ту мамониат расонам, зеро ки ин роҳ ба муддаои табъи ман нест;
33. Ва модахар маро дида, ин се карат худро аз ман канор гирифт; агар он худро аз ман канор намегирифт, ман ҳатто туро алҳол мекуштам, вале онро зинда мегузоштам».
34. Ва Билъом ба фариштаи Худованд гуфт: «Ман гуноҳ кардам, зеро надониستم, ки ту ба пеши ман дар сари роҳ истодаӣ; ва алҳол, агар ин дар назарат бад бошад, ман хоҳам баргашт».
35. Ва фариштаи Худованд ба Билъом гуфт: «Бо ин одамон бирав, валекин фақат суханеро, ки ман ба ту хоҳам гуфт, бигӯ». Ва Билъом бо сарварони Болоқ рафт.
36. Ва Болоқ омадани Балъомро шунида, ба пешвози ӯ ба шаҳри Мӯоб, ки дар сарҳади Арнӯн, дар канори ҳуду-даш буд, берун омад.
37. Ва Болоқ ба Билъом гуфт: «Ман, охир, барои хонданиту фиристода будам; пас, чаро назди ман наомадӣ? Оё ҳақиқатан

гумон мекунӣ, ки ман наметавонам туро иззату икром намоям?»

38. Ва Билъом ба Болоқ гуфт: «Инак, назди ту омадаам; алҳол, оё ман метавонам чизе бигӯям? Он чи Худо дар даҳонам бигузорад, ҳамонро хоҳам гуфт».

39. Ва Билъом бо Болоқ рафт, ва онҳо ба Қиръят-Ҳусӯт расиданд.

40. Ва Болоқ говон ва гӯсфандон забҳ кард, ва назди Билъом ва сарвароне ки бо ӯ буданд, фиристод.

41. Ва бомдодон Болоқ Билъомро гирифт, ва ӯро ба баландиҳои Баал баровард; ва ӯ аз он ҷо як қисми қавмро мушоҳида намуд.

БОБИ БИСТУ СЕЮМ

Билъом. Лаънати ӯ ба баракат мубаддал шуд.

1. Ва Билъом ба Болоқ гуфт: «Дар ин ҷо барои ман ҳафт қурбонгоҳ бино нам, ва ҳафт наргову ҳафт қўчқор барои ман дар ин ҷо тайёр кун».

2. Ва Болоқ ончунон ки Билъом гуфт, ба амал овард, ва Болоқу Билъом бар ҳар қурбонгоҳ наргове ва қўчқоре тақдим карданд.

3. Ва Билъом ба Болоқ гуфт: «Назди қурбонии сўхтаниии худ биист, ва ман меравам: шояд, Худованд ба пешвози ман биёяд, ва ҳар чи ӯ ба ман зоҳир намояд, ба ту хоҳам гуфт». Ва ӯ ба баландие баромад.

4. Ва Худо ба Билъом дучор омад, ва вай ба ӯ гуфт: «Ҳафт қурбонгоҳ ороста кардам ва бар ҳар қурбонгоҳ наргове ва қўчқоре тақдим намудам».

5. Ва Худованд сухане ба даҳони Билъом гузошта, гуфт: «Назди Болоқ баргард, ва чунин бигӯ».

6. Ва ӯ назди вай баргашт, ва инак, вай бо ҳамаи сарварони Мӯоб назди қурбонии сўхтаниии худ истода буд.

7. Ва ӯ масали худро оварда, гуфт:

«Болоқ, подшоҳи Мӯоб, маро аз Арам, аз кўҳҳои шарқ

овард:

"Биё, Яъқубро барои ман лаънат намо, ва биё, Исроилро нафрин фармо!"

8. Чӣ гуна лаънат намоям, дар сурате ки Худо лаънат нанамудааст?

Ва чӣ гуна нафрин фармоям, дар сурате ки Худованд нафрин нафармудааст?

9. Зеро ки аз сари сахраҳо варо мебинам, ва аз болои талҳо варо мушоҳида менамоям: инак, қавмест, ки ба танҳои маскан мегирад, ва дар миёни халқҳо худро ҳисоб намекунад.

10. Кист, ки ғубори Яъқубро тавонад бишуморад, ва хоки Исроилро ба ҳисоб оварад? Бигзор чони ман бо ғавти одилон бимирад, ва фарҷоми ман мисли фарҷоми онҳо бошад!»

11. Ва Болоқ ба Билъом гуфт: «Ба ман чӣ кардӣ? Туро овардам, то ки душманонамро лаънат намой, вале ту инак, баракат медиҳӣ!»

12. Ва ӯ ҷавоб гардонида, гуфт: «Ман, охир, он чиро, ки Худованд ба даҳонам мегузорад, бояд айнан бигӯям».

Ҳақ шумурдани Исроил.

13. Ва Болоқ ба ӯ гуфт: «Лутфан, бо ман ба макони дигаре биё, ки аз он ҷо онҳоро хоҳӣ дид, фақат як қисми онҳоро хоҳӣ дид, вале ҳамаи онҳоро нахоҳӣ дид, ва аз он ҷо онҳоро барои ман лаънат намо».

14. Ва ӯро ба майдони Сӯфим, бар қуллаи Фисча бурд; ва ҳафт қурбонгоҳ бино кард, ва бар ҳар қурбонгоҳ наргове ва кӯчқоре тақдим намуд.

15. Ва ба Болоқ гуфт: «Дар ин ҷо назди қурбонии сӯхтании худ биист, вале ман дар он ҷо мулоқот хоҳам кард».

16. Ва Худованд бо Билъом мулоқот намуд ва сухане ба даҳони ӯ гузошта, гуфт: «Назди Болоқ баргард ва чунин бигӯ».

17. Ва ӯ назди вай омад, ва инак, вай назди қурбонии сӯхтаниии худ бо сарварони Мӯоб истода буд, ва Болоқ аз ӯ пурсид: «Худованд чӣ гуфт?»

18. Ва ӯ масали худро оварда, гуфт: «Бархез, эй Болоқ, ва бишнава,

ба ман гӯш деҳ, эй писари Сипӯр!

19. Худо одамизод нест, ки дурӯғ бигӯяд,
ва писари одам нест, ки аз ваъдаи худ пушаймон шавад: оё ӯ сухане мегӯяд — ва ба ҷо намеоварад? Ва оё ӯ қавле медиҳад — ва иҷро намекунад?

20. Инак, ман маъмур шудаам, ки баракат бидиҳам.

ва ӯ баракат додааст, ва ман наметавонам онро ботил намоям.

21. ӯ хабосате дар Яъқуб надидааст,
ва ноинсофие дар Исроил мушоҳида накардааст. Худованд Худои онҳо бо онҳост, ва нидоҳои шодӣ дар шаъни подшоҳашон дар миёни онҳост.

22. Худо онҳоро аз Миср берун овард, —

ӯ мисли шохҳои бузи ваҳшӣ пурқувват аст.

23. Ба яқин, Яъқубро ба ҷодуе ҳочат нест, ва Исроилро ба афсуне ҳочат нест;

ҳар вақт ба Яъқуб ва ба Исроил гуфта хоҳад шуд, ки Худо чӣ қорҳо мекунад.

24. Инак, ин қавм мисли шери мода хоҳанд бархост ва мисли шери нар баланд хоҳанд ҷаст,

ва то нахҷирро нахӯранд

ва хуни мақтулонро нанӯшанд, нахоҳанд хобид».

25. Ва Болоқ ба Бильом гуфт: «Модоме ки наметавонӣ онҳоро лаънат намой, лаънат нанамо, аммо онҳоро баракат ҳам надех».

26. Ва Бильом ҷавоб гардонида, ба Болоқ гуфт: «Ман, охир, ба ту сухан ронда гуфта будам, ки ҳар он чи Худованд бигӯяд, ҳамонро ба амал хоҳам овард».

27. Ва Болоқ ба Бильом гуфт: «Лутфан, биё, то ки туро ба макони дигаре бибарам; шояд, он ба назари Худо писанд ояд, ва ту аз он ҷо онҳоро барои ман лаънат намой».

28. Ва Болоқ Бильомро ба куллаи Фаӯр, ки бар рӯи биё-бон қад кашидааст, бурд.

29. Ва Бильом ба Болоқ гуфт: «Барои ман дар ин ҷо ҳафт курбонгоҳ бисоз, ва барои ман дар ин ҷо ҳафт наргов ва ҳафт кӯчқор муҳайё намо».

30. Ва Болоқ ончунон ки Бильом гуфт, амал кард, ва бар ҳар курбонгоҳ наргове ва кӯчқоре тақдим намуд.

БОБИ БИСТУ ЧОРУМ

Бильом боз барои Исроил некӯиро пешгӯӣ мекунад.

1. ВА Бильом дид, ки Исроилро баракат додан ба назари Худованд писанд меояд, бинобар ин, мисли дафъаҳои пештара, барои амали афсун нарафт, балки сӯи биёбон рӯй овард.

2. Ва Бильом чашмонашро боло карда, Исроилро дид, ки бар ҳасби сибтҳояш маскан гирифтааст, ва Рӯҳи Худо бар ӯ фуру рехт.

3. Ва ӯ масали худро оварда, гуфт: «Ин аст нутқи Бильом ибни Баӯр, нутқи марде ки чашмаш воз шудааст,

4. Нутқи касе ки суханони Худоро мешунавад, рӯъёҳои Қодирро муоина менамояд,
фуру меғалтад, вале чашмонаш кушода мебошад:

5. Чӣ зебост хаймаҳои ту, эй Яъқуб, ва масканҳои ту, эй Исроил!

6. Онҳо мисли ҷӯйборҳо ба ҳар тараф ҷорӣ мешавад, мисли боғҳои канори наҳр аст,
мисли дарахтони уд, ки Худованд шинонда бошад, мисли дарахтони арзи назди обҳост.

7. Сатилҳои оби ӯ лабрес хоҳад шуд,
ва тухмии ӯ дар обҳои фаровон хоҳад буд,
ва подшоҳи ӯ аз Аҷач бартарӣ пайдо хоҳад кард,
ва мамлақати ӯ сарбаланд хоҳад гардид.

8. Худо ӯро аз Миср берун овард, —

Ў мисли шохҳои бузи ваҳшӣ пурқувват аст, халқхоро, ки душманони ўянд, нест хоҳад кард, ва устухонҳои онҳоро хоҳад шикаст, ва онҳоро бо тирҳои худ хоҳад дўхт.

9. Монанди шери нар ва монанди шери мода чўкида, дар камин хобидааст, кист, ки ўро бархезонад? Ҳар кӣ туро баракат диҳад, бигзор муборак бошад, ва ҳар кӣ туро лаънат намояд, бигзор малъун бошад!»

10. Ва хашми Болоқ бар Бильом аланга гирифт, ва аз яъс ў кафҳояшро ба ҳам зад, ва Болоқ ба Бильом гуфт: «Туро хондам, то ки душманонамро лаънат намой, ва инак, ту ин се карат паи ҳам баракат медиҳӣ!»

11. Ва алҳол ба макони худ бигрез; мехостам туро бағоят иззату икром намоям, вале инак, Худованд туро аз иззат маҳрум кард».

12. Ва Бильом ба Болоқ гуфт: «Ман, охир, ба қосидони ту низ, ки назди ман фиристода будӣ, сухан ронда, гуфтам:

13. "Агарчи Болоқ хонаи худро пур аз нуқра ва тилло ба ман бидиҳад, фармони Худовандро наметавонам поймол на-муда, ба дилхоҳи худ некӣ ё бадӣ бикунам; он чи Худованд бигўяд, ҳамонро хоҳам гуфт".

14. Ва алҳол, инак, ман назди қавми худ меравам; биё, ман туро огоҳ намоям, ки ин қавм ба қавми ту чиҳо хоҳанд кард».

Нубуввати Бильом.

15. Ва ў масали худро оварда, гуфт: «Ин аст нутқи Бильом ибни Баўр, нутқи марде ки чашмонаш воз шудааст,

16. Нутқи касе ки суханони Худоро мешунавад, ва афкори Ҳаққи Таолоро медонад, — рўъёҳои Қодирро муоина менамояд,

фурў меғалтад, вале чашмонаш кушода мебошад.

17. Онро мебинам, валекин на ҳозираро; онро муоина менамоям, вале он наздик нест: ситорае аз Яъқуб тулўъ хоҳад намуд, ва чўбдасти салтанат аз Исроил хоҳад

бархост, ва ҳудуди Мӯобро сар то сар торумор хоҳад кард, ва тамоми банӣ-Шитро ба ҳалокат хоҳад расонид.

18. Ва Адӯм зердаст хоҳад шуд,
ва Сеир зердасти душманонаш хоҳад шуд; ва Исроил комъёб хоҳад гардид.

19. Ва он ки аз Яъқуб ба майдон меояд, салтанат хоҳад ронд,
ва он чиро, ки аз шаҳр боқӣ монда бошад, несту нобуд хоҳад кард».

20. Ва Амолекро дид, ва масали худро оварда, гуфт: «Амолек аввали халқост,
ва охираш несту нобуд шудан аст».

21. Ва қениёнро дид, ва масали худро оварда, гуфт: «Маскани ту мустаҳкам. аст,
ва лонаи ту дар сахра гузошта шудааст;

22. Аммо Қойин валангор хоҳад шуд,
ба қарибӣ туро Ашшур ба асирий хоҳад бурд».

23. Ва масали худро оварда, гуфт:
«Ҳайҳот, аз замоне ки Худо инро ба амал оварад, кист, ки тавонад зинда монад!

24. Ва киштиҳо аз қониби Киттим хоҳанд омад,
ва Ашшурро мағлуб хоҳанд кард ва Эбарро мағлуб хоҳанд кард; вале онҳо низ несту нобуд хоҳанд шуд».

25. Ва Бильом бархост, ва рафта, ба макони худ баргашт; ва Болоқ низ ба роҳи худ рафт.

БОБИ БИСТУ ПАНЦУМ

Исроил барои маъсият ҷазо ёфт.

1. Ва Исроил дар Шиттим сокин шуд; ва қавм бо духта-рони Мӯоб зино кардан гирифтанд.

2. Ва онҳо қавмро ба забҳҳои худоёни худ мехонданд, ва қавм мехӯрданд, ва ба худоёни онҳо сачда мебурданд.

3. Ва исроилиён ба Баал-Фаӯр ангал шуданд; ва хашми Худованд бар Исроил аланга зад.

4. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ҳамаи сардорони қавмро бигир ва онҳоро барои Худованд зери офтоб ба дор бикаш, то ки шиддати ғазаби Худованд аз Исроил баргардад».
5. Ва Мусо ба доварони Исроил гуфт: «Ҳар кадоматон одамони худро, ки ба Баал-Фаӯр ангал шуда бошанд, бикӯшед».
6. Ва инак, марде аз банӣ-Исроил омада, зани мидьёниро пеши назари Мусо ва пеши назари тамоми ҷамоати банӣ-Исроил назди бародарони худ овард, дар сурате ки онҳо назди даромадгоҳи хаймаи ҷомеъ мегиристанд.
7. Ва Финҳос ибни Эльзор ибни Ҳоруни коҳин инро дид, ва аз миёни ҷамоат бархоста, найзаро ба дасти худ ги-рифт,
8. Ва аз қафои он марди исроилӣ ба хучра дохил шуда, ҳар дуяшон, марди исроилӣ ва занро ба шикамаш халонид; ва вабо аз банӣ-Исроил бартараф шуд.
9. Ва мурдагон аз вабо бисту чор ҳазор нафар буданд.
10. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
11. «Финҳос ибни Эльзор ибни Ҳоруни коҳин ғазаби Ма-ро аз банӣ-Исроил дур кард, чунки бо рашки Ман дар миёни онҳо рашк кард, ва Ман банӣ-Исроилро бо рашки худ маҳв накардам.
12. Бинобар ин бигӯ: "Инак, Ман аҳди осоиштагии Худро ба ӯ медиҳам;
13. Ва он барои ӯ ва барои насли ӯ баъд аз ӯ аҳди қаҳонати абадӣ хоҳад буд, чунки ӯ барои Худои худ рашк карда, банӣ-Исроилро қафорат намуд"».
14. Ва номи он марди исроилии мақтул, ки бо зани мидьё-нӣ кушта шуд, Зимрӣ ибни Солу буд, ки вай раиси як хона-водаи шимъӯниён буд.
15. Ва номи он зани мидьёние ки кушта шуд, Козбӣ бинти Сур буд, ки падараш сардори хонаводаи қабилае дар Мидьён буд.
16. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
17. «Бо мидьёниён адоват намуда, онҳоро шикаст диҳед;

18. Зеро ки онҳо бо найрангҳои худ ба шумо душманӣ мекунанд, ва дар воқеаи Фаӯр ва дар масъалаи хоҳари худ, Козбӣ бинти раиси Мидъён, ки дар рӯзи вабо, дар воқеаи Фаӯр кушта шуд, шуморо фирефта карданд».

БОБИ БИСТУ ШАШУМ

Саршумориҳои насли ҷавон.

1. Ва баъд аз вабо чунин воқеъ шуд, ки Худованд ба Мусо ва ба Эльзор ибни Ҳоруни коҳин сухан ронда, гуфт:
2. «Тамоми ҷамоати банӣ-Исроилро, бар ҳасби хонадон-ҳои онҳо, аз бистсола ва болотар, яъне ҳамаи онҳоеро, ки ба лашкари Исроил мераванд, саросар дар шумор оваред».
3. Ва Мусо ва Эльзори коҳин ба онҳо дар даштҳои Мӯоб, назди Ҷрдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ, сухан ронда, гуфтанд:
4. «Аз бистсола ва болотар дар шумор оваред, чунон ки Худованд ба Мусо ва ба банӣ-Исроил, ки аз замини Миср берун омаданд, амр фармуда буд».
5. Реубен, нахустзодаи Исроил: банӣ-Ғеубен: аз Ҳанӯҳ қабилаи ханӯҳиён, аз Фаллу қабилаи фаллуиён,
6. Аз Ҳесрӯн қабилаи ҳесрӯниён, аз Кармӣ қабилаи кармиён.
7. Инҳоянд қабилаҳои реубениён; ва дар шумор овардашудагони онҳо чилу се ҳазору ҳафтсаду сӣ нафар буданд.
8. Ва банӣ-Фаллу: Элиёб.
9. Ва банӣ-Элиёб: Намуил ва Дотон ва Абиром; ҳамон Дотон ва Абиром, ки калоншавандагони ҷамоат буда, ба зидди Мусо ва Ҳорун бо якҷоягии дастаи Қӯрах фитна андохта буданд, вақте ки онҳо ба зидди Худованд фитна андохтанд;
10. Ва замин даҳони худро кушода, онҳоро бо Қӯрах фурӯ бурда буд, вақте ки он даста мурданд, ва оташ дусаду пан-чоҳ нафарро сӯзонид, ва онҳо ба аломате мубаддал шуданд.
11. Вале банӣ-Қӯрах намурданд.
12. Банӣ-Шимъун бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Намуил қабилаи намуилиён, аз Ёмин қабилаи ёминиён, аз Ёкин қабилаи ёкиниён,

13. Аз Зораҳ қабилаи зораҳиён, аз Шоул қабилаи шоулиён.
14. Инҳоянд қабилаҳои шимъуниён — бисту ду ҳазору ду-сад нафар.
15. Банӣ-Қод бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Сафӯн қабилаи сафӯниён, аз Ҳачҷӣ қабилаи ҳачҷиён, аз Шунӣ қабилаи шунӣён,
16. Аз Ознӣ қабилаи озниён, аз Эрӣ қабилаи эриён,
17. Аз Арӯд қабилаи арӯдиён, аз Арэли қабилаи арэлиён.
18. Инҳоянд қабилаҳои банӣ-Қод бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — чил ҳазору панҷсад нафар.
19. Банӣ-Яҳудо: Эр ва Ёнон; ва Эр ва Ёнон дар замини Канъон мурданд.
20. Ва банӣ-Яҳудо бар ҳасби қабилаҳои онҳо инҳоянд: аз Шело қабилаи шелоиён, аз Форас қабилаи форасиён, аз Зо-раҳ қабилаи зораҳиён.
21. Ва банӣ-Форас инҳоянд: аз Ҳесрӯн қабилаи ҳесрӯниён, аз Ҳомул қабилаи ҳомулиён.
22. Инҳоянд қабилаҳои Яҳудо бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — ҳафтоду шаш ҳазору панҷсад нафар.
23. Банӣ-Иссокор бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Тӯлоъ қабилаи тӯлоиён, аз Фувво қабилаи фуввоиён,
24. Аз Ёшув қабилаи ёшувииён, аз Шимрӯн қабилаи шимрӯниён.
25. Инҳоянд қабилаҳои Иссокор бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — шасту чор ҳазору сесад нафар.
26. Банӣ-Забулун бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Сорад қабилаи сорадиён, аз Элӯн қабилаи элӯниён, аз Яҳлаил қабилаи яҳлаилиён.
27. Инҳоянд қабилаҳои забулунӣ бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — шаст ҳазору панҷсад нафар.
28. Банӣ-Юсуф бар ҳасби қабилаҳои онҳо: Менашше ва Эфроим.
29. Банӣ-Менашше: аз Мокир қабилаи мокириён; ва Мо-кир Чильодро ба дунъё овард; аз Чильод қабилаи чильодиён.

30. Инҳоянд банӣ-Цильод: аз Иозар қабилаи иозариён, аз Ҳелақ қабилаи ҳелақиён,
31. Ва аз Асриил қабилаи асриилиён, ва аз Шокам қабилаи шокамиён,
32. Ва аз Шамидоъ қабилаи шамидоиён, ва аз Ҳефар қабилаи хефариён.
33. Ва Салофҳод ибни Ҳефар писаре надошт, балки духтаронаш буданд, ва номи духтарони Салофҳод ин аст: Маҳло, Нӯо, Ҳочло, Милко ва Тирсо.
34. Инҳоянд қабилаҳои Менашше, ва дар шумор овардашудагони онҳо панҷоҳу ду ҳазору ҳафтсад нафар буданд.
35. Инҳоянд банӣ-Эфроим бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Шутолаҳ қабилаи шутолаҳиён, аз Бокар қабилаи бокариён, аз Таҳан қабилаи таҳаниён.
36. Ва инҳоянд банӣ-Шутолаҳ: аз Эйрон қабилаи эйрониён.
37. Инҳоянд қабилаҳои банӣ-Эфроим бар ҳасби дар шу-мор овардашудагони онҳо — сию ду ҳазору панҷсад нафар. Инҳоянд банӣ-Юсуф бар ҳасби қабилаҳои онҳо.
38. Банӣ-Бинъемин бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Болаъ қабилаи болаиён, аз Ашбил қабилаи ашбилиён, аз Аҳиром қабилаи аҳиромиён,
39. Аз Шафуфом қабилаи шафуфوميён, аз Ҳуфом қабилаи хуфوميён.
40. Ва банӣ-Болаъ инҳоянд: Ард ва Наамон; аз Ард қабилаи ардиён, аз Наамон қабилаи наамониён.
41. Инҳоянд банӣ-Бинъемин бар ҳасби қабилаҳои онҳо, ва дар шумор овардашудагони онҳо чилу панҷ ҳазору ҳаштсад нафар буданд.
42. Инҳоянд банӣ-Дон бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Шу-ҳом қабилаи шуҳوميён; инҳоянд қабилаҳои Дон бар ҳасби қабилаҳои онҳо.
43. Ҳамаи қабилаҳои шуҳوميён бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — шасту чор ҳазору чорсад нафар буданд.

44. Банй-Ошер бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Йимно қа-билаи йимноиён, аз Йишвӣ қабилаи йишвиён, аз Барии қа-билаи барииён.
45. Аз банй-Барии: аз Ҳибар қабилаи ҳибариён, аз Мал-киил қабилаи малкиилиён.
46. Ва номи духтари Ошер Сораҳ буд.
47. Инҳоянд қабилаҳои банй-Ошер бар ҳасби дар шумор овардашудагони онҳо — панҷоҳу се ҳазору чорсад нафар буданд.
48. Банй-Нафтоли бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз Яҳсаил қабилаи яҳсаилиён, аз Чунӣ қабилаи чуниён,
49. Аз Есар қабилаи есариён, аз Шиллим қабилаи шиллимиён.
50. Инҳоянд қабилаҳои Нафтоли бар ҳасби қабилаҳои онҳо, ва дар шумор овардашудагони онҳо чилу панҷ ҳазору чорсад нафар буданд.
51. Инҳоянд дар шумор овардашудагони банй-Исроил: шашсаду як ҳазору ҳафтсаду сӣ нафар.
52. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
53. "Ба инҳо, бар ҳасби шумораи номҳо, замин бояд барои моликият тақсим карда шавад.
54. Ба он ки сершумор аст, мулкашро зиёдтар бидеҳ, ва ба он ки камшумор аст, мулкашро камтар бидеҳ; ба ҳар яке мулки вай бояд мувофиқи дар шумор овардашудагонаш дода шавад.
55. Замин бояд фақат аз рӯи қуръа тақсим карда шавад; бар тибқи номҳои сибтҳои падарони худ онҳо бояд мулк бигиранд.
56. Ҳам ба онҳое ки сершуморанд, ва ҳам ба онҳое ки камшуморанд, мулкашон бояд аз рӯи қуръа тақсим карда шавад".
57. Ва инҳоянд дар шумор овардашудагони Левӣ бар ҳасби қабилаҳои онҳо: аз "Ҷершӯн қабилаи ҷершӯниён, аз Қаҳот қабилаи қаҳотиён, аз Марорӣ қабилаи марориён.

58. Инҳоянд қабилаҳои Левӣ: қабилаи либниён, қабилаи хебрӯниён, қабилаи маҳлиён, қабилаи мушиён, қабилаи кӯраҳиён; ва Каҳот Амромро ба дунъё овард.

59. Ва номи зани Амром Юкобад буд, ки ӯ духтари Левӣ буд, ва ӯро зани Левӣ дар Миср зоида буд; ва ӯ барои Амром Ҳорун ва Мусо ва хоҳарашон Марьямро зоид.

60. Ва барои Ҳорун Нодоб, Абиху, Эльзор ва Итомор зоида шуданд.

61. Вале Нодоб ва Абиху мурданд, вақте ки оташи бегонае ба ҳузури Худованд тақдим карданд.

62. Ва дар шумор овардашудагони онҳо, яъне мардинае аз якмоҳа ва болотар, бисту се ҳазор нафар буданд; зеро ки онҳо дар миёни банӣ-Исроил дар шумор оварда нашуда буданд, чунки ба онҳо дар миёни банӣ-Исроил моликият дода нашудааст.

63. Инҳоянд дар шумор овардашудагон ба воситаи Мусо ва Эльзори коҳин, вақте ки онҳо банӣ-Исроилро дар даштҳои Мӯоб, назди Ҷрдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ дар шумор оварданд.

64. Ва дар миёни онҳо касе набуд аз онҳое ки Мусо ва Ҳоруни коҳин дар шумор оварда буданд, вақте ки банӣ-Исроилро дар биёбони Сино дар шумор оварданд;

65. Зеро ки Худованд ба онҳо гуфта буд: «Ба яқин онҳо дар биёбон хоҳанд мурд», ва аз онҳо, ба ҷуз Колеб ибни Ефунне ва Еҳушаъ ибни Нун, касе боқӣ намонд.

БОБИ БИСТУ ҲАФТУМ

Дастурот дар бораи мерос.

1. Ва духтарони Салофҳод ибни Ҳефар ибни Цильод ибни Мокир ибни Менашше, ки аз қабилаҳои Менашше ибни Юсуф буданд, наздик омаданд, ва инҳост номҳои духтаро-наш: Маҳло, Нӯо, Ҳочло, Милко ва Тирсо;

2. Ва ба ҳузури Мусо ва ба ҳузури Эльзори коҳин ва ба ҳузури раисон ва тамоми ҷамоат, назди дари хаймаи чомаъ истода, гуфтанд:

3. «Падари мо дар биёбон мурд, ва ӯ дар миёни он дастае набуд, ки ба зидди Худованд дар дастаи Қӯраҳ чамъ шуда буданд, балки дар гуноҳи худ мурд, ва писаре надошт.
4. Пас, чаро номи падари мо, аз боиси он ки писаре на-дорад, аз миёни қабилаи ӯ нест шавад? Лутфан, ба мо дар миёни бародарони падари мо мулк бидех».
5. Ва Мусо даъвои онҳоро ба ҳузури Худованд овард.
6. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
7. «Духтарони Салофҳод дуруст мегӯянд; ба онҳо дар миёни бародарони падарашон мулки меросие бидех, ва мулки падарашонро ба онҳо бисупор.
8. Ва ба банӣ-Исроил сухан ронда, бигӯ: "Агар касе би-мирад ва писаре надошта бошад, мулки ӯро ба духтараш бисупоред.
9. Ва агар ӯ духтаре надошта бошад, мулки ӯро ба бародаронаш бидихед.
10. Ва агар бародаре надошта бошад, мулки ӯро ба бародари падараш бидихед.
11. Ва агар падари ӯ бародаре надошта бошад, мулки ӯро ба касе бидихед, ки аз қабилаи ӯ хеши наздиктараш бошад, то ки онро тасарруф намояд. Ва бигзор ин барои банӣ-Исроил фаризаи шаръӣ бошад, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармудааст"».

Мусо ба вафот тайёр мешавад.

Ҷонишини ӯ — Еҳушаъ ибни Нун.

12. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Ба ин кӯҳи Аборим баро, ва заминеро, ки Ман ба банӣ-Исроил медиҳам, бубин.
13. Ва ҳангоме ки онро бубинӣ, ту низ ба қавми худ хоҳӣ пайваст, чунон ки бародарат Ҳорун бипайваст; 14. Аз боиси он ки шумо дар биёбони Син, вақте ки ҷа-моат низоъ карданд, ба фармони Ман муқобилат намудед, ва қудсияти Маро назди об пеши назари онҳо зоҳир насохтед, ки оби Мерибои Қодеш дар биёбони Син буд».
15. Ва Мусо ба Худованд сухан ронда, гуфт:

16. «Бигзор Худованд, ки Худои рӯхҳои тамоми навъи ба-шар аст, касеро бар ин ҷамоат таъин намояд,
17. Ки вай пешопеши онҳо берун равад ва пешопеши онҳо дохил шавад, онҳоро берун барад ва онҳоро дохил кунад, то ки ҷамоати Худованд мисли гӯсфандони бе ҷӯпоне набошанд».
18. Ва Худованд ба Мусо гуфт: «Еҳушаъ ибни Нунро, ки марди соҳибрӯҳ аст, барои худ бигир, ва дасти худро бар ӯ бимон,
19. Ва ӯро ба ҳузури Эльзори коҳин ва ба ҳузури тамоми ҷамоат пешниҳод кун, ва ӯро пеши назари онҳо таъин нам,
20. Ва аз шукӯҳи худ ба ӯ бидеҳ, то ки тамоми ҷамоати банӣ-Исроил ба ӯ гӯш диҳанд.
21. Ва ӯ ба ҳузури Эльзори коҳин истад, то ки барои ӯ ҳукми уримро ба ҳузури Худованд бипурсад: аз рӯи фармони вай бояд ӯ, ва тамоми банӣ-Исроил бо ӯ, ва тамоми ҷамоат берун раванд, ва аз рӯи фармони вай дохил шаванд».
22. Ва Мусо ончунон ки Худованд ба ӯ амр фармуда буд, амал намуд, ва Еҳушаъро гирифта, ба ҳузури Эльзори коҳин ва ба ҳузури тамоми ҷамоат пешниҳод кард;
23. Ва дастҳои худро бар ӯ гузошт, ва ӯро таъин намуд, чунон ки Худованд ба воситаи Мусо гуфта буд.

БОБИ БИСТУ ҲАШТУМ

Тартиби тақдим кардани қурбониҳо.

1. ВА Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил амр фармо ва ба онҳо бигӯ: "Қурбонии Маро, яъне нони Маро, ки барои қурбонии оташини Ман аст, ва атри гуворои Ман аст, риоя намуда, дар сари вақташ тақдим кунед".
3. Ва ба онҳо бигӯ: ин аст қурбонии оташине ки бояд ба Худованд тақдим кунед: барраҳои нари яксолаи беайб, ҳар рӯз ду адад, барои қурбонии сӯхтани доимӣ.

4. Як барраро дар субҳ тақдим намо, ва барраи дигарро шомгоҳ тақдим намо.
5. Ва барои ҳадияи ордӣ — ба андозаи як ушри эфа орди маҳине ки бо чорьяк ҳин равғани зайтуни кӯфта омехта шуда бошад.
6. Ин — қурбонии сӯхтани доимист, ки дар кӯҳи Сино ҳамчун атри гуворо ва қурбонии оташин барои Худованд ба амал оварда шуда буд.
7. Ва ҳадияи рехтани он чорьяк ҳин барои ҳар барра аст; ин ҳадияи рехтани шаробро барои Худованд дар ма-кони муқаддас бирез.
8. Ва барраи дигарро шомгоҳ тақдим намо; мисли ҳадияи ордии субҳ ва мисли ҳадияи рехтани он тақдим намо, то ки қурбонии оташин ва атри гуворо барои Худованд бошад.
9. Ва дар рӯзи шанбе — ду барраи нари яксолаи беайб, ва барои ҳадияи ордӣ ду ушр орди маҳини омехта бо равған, ва ҳадияи рехтани он.
10. Ин — қурбонии сӯхтанӣ барои ҳар рӯзи шанбе мебошад, ба иловаи қурбонии сӯхтани доимӣ ва ҳадияи рехтани он.
11. Ва дар навмоҳҳои худ қурбонии сӯхтанӣ барои Худо-ванд тақдим намоед: ду наргови чавон, як қӯчқор ва ҳафт барраи нари яксолаи беайб,
12. Ва ҳадияи ордӣ ба андозаи се ушр орди маҳини омехта бо равған барои ҳар наргов, ва ҳадияи ордӣ ба андозаи ду ушр орди маҳини омехта бо равған барои ҳар қӯчқор,
13. Ва ҳадияи ордӣ ба андозаи як ушр орди маҳини омехта бо равған барои ҳар барра, то ки қурбонии сӯхтанӣ, атри гуворо, қурбонии оташин барои Худованд бошад.
14. Ва ҳадияҳои рехтани онҳо — ба андозаи нисфи ҳин шароб барои ҳар наргов бояд бошад, ва сеяки ҳин барои ҳар қӯчқор, ва чорьяки ҳин барои ҳар барра; ин аст қурбонии сӯхтани ҳар як навмоҳ дар моҳҳои сол.
15. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбонии сӯхтани доимӣ ва ҳадияи рехтани он бояд тақдим карда шавад.

16. Ва дар моҳи якум, дар рӯзи чордахуми моҳ, фисҳ ба-рои Худованд аст.
17. Ва дар рӯзи понздаҳуми ин моҳ ид аст; ҳафт рӯз бояд фатир хӯрда шавад.
18. Дар рӯзи аввал чамъомади муқаддас аст, ҳеч кори пурзаҳмат накунед.
19. Ва қурбонии оташин, қурбонии сӯхтанӣ барои Худо-ванд тақдим кунед: ду наргови чавон, як кӯчқор ва ҳафт барраи нари яксола; бигзор онҳо барои шумо беайб бошад.
20. Ва ҳадияи ордии онҳо: орди маҳини омехта бо равған се ушр барои ҳар наргов, ва ду ушр барои ҳар кӯчқор тақдим кунед.
21. Ва як ушр барои ҳар барра аз он ҳафт барра тақдим намо.
22. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, то ки шуморо кафорат намояд.
23. Инҳоро ба иловаи қурбонии сӯхтании субҳ, ки қурбонии сӯхтании доимист, тақдим кунед.
24. Ҳамин тавр ҳар рӯз аз он ҳафт рӯз ба амал оваред; нони ҳадияи оташин атри гуворо барои Худованд аст; ин бояд ба иловаи қурбонии сӯхтании доимӣ ва ҳадияи рехтании он тақдим карда шавад.
25. Ва дар рӯзи ҳафтум бигзор чамъомади муқаддас барои шумо бошад; ҳеч кори пурзаҳмат накунед.
26. Ва дар рӯзи навбарҳо, вақте ки ҳадияи ордии тоза барои Худованд дар иди ҳафтаҳои худ тақдим менамояд, бигзор чамъомади муқаддас барои шумо бошад; ҳеч кори пурзаҳмат накунед.
27. Ва қурбонии сӯхтание ҳамчун атри гуворо барои Худованд тақдим кунед: ду наргови чавон, як кӯчқор ва ҳафт барраи нари яксола;
28. Ва ҳадияи ордии онҳо: орди маҳини омехта бо равған се ушр барои ҳар наргов, ва ду ушр барои ҳар кӯчқор,
29. Ва як ушр барои ҳар барра аз он ҳафт барра;
30. Ва як нарбуз, то ки шуморо кафорат намояд.

31. Онҳоро ба иловаи қурбонии сӯхтаниии доимӣ ва ҳадияи ордии он тақдим намоед; бо ҳадияи рехтаниии онҳо; онҳо барои шумо беайб бошад.

БОБИ БИСТУ НУҲУМ

Қурбониҳои идҳои моҳи ҳафтум.

1. ВА дар моҳи ҳафтум, дар рӯзи якуми моҳ, бигзор чамъомади муқаддас барои шумо бошад; ҳеч кори пурзаҳ-мат накунад; бигзор он барои шумо рӯзи навохтани карнайҳо бошад.

2. Ва қурбонии сӯхтание ҳамчун атри гуворо барои Худо-ванд тақдим кунед: як наргови чавон, як қўчқор, ҳафт бар-раи нари яксолаи беайб;

3. Ва ҳадияи ордии онҳо: орди маҳини омехта бо равған се ушр барои ҳар наргов, ду ушр барои ҳар қўчқор,

4. Ва як ушр барои ҳар барра аз он ҳафт барра;

5. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, то ки шуморо ка-форат намояд,

6. Ба иловаи қурбонии сӯхтаниии навмоҳ ва ҳадияи ордии он, ва қурбонии сӯхтаниии доимӣ ва ҳадияи ордии он, ва ҳадияҳои рехтаниии онҳо бар тибқи дастури онҳо, то ки атри гуворо ва қурбонии оташин барои Худованд бошад.

7. Ва дар рӯзи даҳуми ин моҳ бигзор чамъомади муқаддас барои шумо бошад, ва шумо ҷонҳои худро азият диҳед; ҳеч кор накунад.

8. Ва қурбонии сӯхтание барои Худованд ҳамчун атри гу-воро тақдим кунед: як наргови чавон, як қўчқор ва ҳафт барраи нари яксола, ки барои шумо беайб бошад.

9. Ва ҳадияи ордии онҳо: орди маҳини омехта бо равған се ушр барои ҳар наргов, ду ушр барои як қўчқор,

10. Ва як ушр барои ҳар барра аз он ҳафт барра,

11. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбонии гуноҳи рӯзи кафорат ва қурбонии сӯхтаниии доимӣ бо ҳадияи ордии он, ва бо ҳадияҳои рехтаниии онҳо.

12. Ва дар рӯзи понздаҳуми моҳи ҳафтум бигзор чамъо-мади муқаддас барои шумо бошад; ҳеҷ кори пурзаҳмат на-кунед, ва иди Худовандро ҳафт рӯз ид кунед.
13. Ва қурбонии сӯхтанӣ, қурбонии оташин, атри гуворо барои Худованд тақдим кунед: сздаҳ наргови ҷавон, ду кӯчқор ва чордаҳ барраи нари яксола, ки беайб бошад.
14. Ва ҳадияи ордии онҳо: орди маҳини омехта бо равған се ушр барои ҳар наргов аз он сздаҳ наргов, ду ушр барои ҳар кӯчқор аз он ду кӯчқор,
15. Ва як ушр барои ҳар барра аз он чордаҳ барра,
16. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбо-нии сӯхтаниии доимӣ, бо ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтаниии он.
17. Ва дар рӯзи дуюм: дувоздаҳ наргови ҷавон, ду кӯчқор, чордаҳ барраи нари яксола, ки беайб бошад,
18. Ва ҳадияҳои ордии онҳо ва ҳадияҳои рехтаниии онҳо барои нарговҳо, кӯчқорҳо ва барраҳо, мувофиқи шумораи он-ҳо, бар тибқи дастур,
19. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбо-нии сӯхтаниии доимӣ бо ҳадияи ордии он, ва бо ҳадияҳои рехтаниии онҳо.
20. Ва дар рӯзи сеюм: ёздаҳ наргов, ду кӯчқор, чордаҳ барраи нари яксола, ки беайб бошад,
21. Ва ҳадияҳои ордӣ ва ҳадияҳои рехтаниии онҳо барои нарговҳо, кӯчқорҳо ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,
22. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбо-нии сӯхтаниии доимӣ бо ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтаниии он.
23. Ва дар рӯзи чорум: даҳ наргов, ду кӯчқор, чордаҳ барраи нари яксола, ки беайб бошад,
24. Ва ҳадияҳои ордӣ ва ҳадияҳои рехтаниии онҳо барои нарговҳо, кӯчқорҳо ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,
25. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбо-нии сӯхтаниии доимӣ бо ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтаниии он.

26. Ва дар рӯзи панҷум: нӯҳ наргов, ду кӯчқор, чордах барраи нари яксола, ки беайб бошад,
27. Ва ҳадияҳои ордӣ ва ҳадияҳои рехтани онҳо барои нарговҳо, кӯчқорҳо ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,
28. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбо-нии сӯхтани доимӣ бо ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтани он.
29. Ва дар рӯзи шашум: ҳашт наргов, ду кӯчқор, чордах барраи нари яксола, ки беайб бошад,
30. Ва ҳадияҳои ордӣ ва ҳадияҳои рехтани онҳо барои нарговҳо, кӯчқорҳо ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,
31. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбо-нии сӯхтани доимӣ ва ҳадияи ордӣ ва ҳадияҳои рехтани он.
32. Ва дар рӯзи ҳафтум: ҳафт наргов, ду кӯчқор, чордах барраи нари яксола, ки беайб бошад,
33. Ва ҳадияҳои ордӣ ва ҳадияҳои рехтани онҳо барои нарговҳо, кӯчқорҳо ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,
34. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбо-нии сӯхтани доимӣ ва ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтани он.
35. Дар рӯзи ҳаштум бигзор чашн барои шумо бошад; ҳеҷ кори пурзаҳмат накунед.
36. Ва қурбонии сӯхтанӣ, қурбонии оташин, атри гуворо барои Худованд тақдим кунед: як наргов, як кӯчқор, ҳафт барраи нари яксола, ки беайб бошад.
37. Ва ҳадияи ордӣ ва ҳадияҳои рехтани онҳо барои наргов, кӯчқор ва барраҳо, мувофиқи шумораи онҳо, бар тибқи дастур,
38. Ва як нарбуз барои қурбонии гуноҳ, ба иловаи қурбо-нии сӯхтани доимӣ ва ҳадияи ордӣ ва ҳадияи рехтани он.
39. Инҳоро барои Худованд дар идҳои худ тақдим намоед, ба иловаи назрҳо ва хайроти худ: қурбонҳои сӯхтани худ ва ҳадияҳои ордии худ ва ҳадияҳои рехтани худ ва қурбо-ниҳои саломатии худ».

БОБИ СИЮМ

Дастурот дар бораи назрҳо

1. Ва Мусо бар тибқи ҳар он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, ба банӣ-Исроил сухан ронд.
2. Ва Мусо ба сардорони сибтҳои банӣ-Исроил сухан ронда, гуфт: «Ин аст он чи Худованд амр фармудааст:
3. Агар касе барои Худованд назр кунад, ё ки қасам хӯрда, нафси худро аз чизе манъ намояд, пас набояд қавли худро ботил кунад, балки бар тибқи ҳар он чи аз даҳонаш баромадааст, бояд амал намояд.
4. Ва агар зане дар хонаи падараш, дар айёми ҷавонияш, барои Худованд назр карда, нафси худро аз чизе манъ намояд,
5. Ва падараш назри варо бишнавад, ки вай нафси худро аз чизе манъ намудааст, ва падараш дар ин бобат хомӯш монад, пас ҳамаи назрҳои вай қоим хоҳад буд, ва ҳар манъе ки вай бар нафси худ гузоштааст, бояд ба амал оварда шавад.
6. Вале агар падараш дар рӯзе ки шунид, ба вай эътироз намояд, ҳар назри вай ва ҳар манъе ки вай бар нафси худ гузоштааст, ба амал нахоҳад омад, ва Худованд варо хоҳад омурзид, зеро ки падараш ба вай монъе шудааст.
7. Ва агар вай шавҳар кунад ва назрҳояш ё қавли даҳонаш, ки манъе ба воситаи он бар нафси худ гузоштааст, бар гарданаш бошад,
8. Ва шавҳараш бишнавад, ва дар рӯзе ки шунид, дар ин бобат хомӯш монад, пас назрҳои вай қоим хоҳад буд, ва манъҳое ки вай бар нафси худ гузоштааст, бояд ба амал оварда шавад.
9. Вале агар шавҳараш, дар рӯзе ки шунид, ба вай эътироз намояд, ва вай назреро, ки бар гардани вай аст, ва қавли даҳонашро, ки манъе ба воситаи он бар нафси худ гузоштааст, ботил кунад, — Худованд варо хоҳад омурзид.

10. Валекин назри бева ва зани талоқгирифта, яъне ҳар манъе ки вай бар нафси худ гузоштааст, бояд аз чониби вай ба амал оварда шавад.

11. Ва агар зане дар хонаи шавҳараш назр кунад, ё ки қасам хӯрда, нафси худро аз чизе манъ намояд,

12. Ва шавҳараш бишнавад, ва дар ин бобат хомӯш монда, ба вай эътироз нанамояд, - ҳамаи назрҳои вай қоим хоҳад буд, ва ҳар манъе ки вай бар нафси худ гузоштааст, бояд ба амал оварда шавад.

13. Ва агар шавҳари вай, дар рӯзе ки шунид, онҳоро ботил кунад, — ҳар қавле ки дар бораи назрҳояш ва манъи нафсаш аз даҳони вай баромадааст, қоим нахоҳад буд; шавҳараш онҳоро ботил намудааст, ва Худованд варо хоҳад омурзид.

14. Ҳар назре ва ҳар манъе ки барои азият додани нафси вай бошад, — шавҳараш метавонад онро қоим гардонад, ва шавҳараш метавонад онро ботил кунад.

15. Ва агар шавҳараш дар ин бобат аз имрӯз то фардо хо-мӯш монад, — ӯ бо ҳамин ҳамаи назрҳои варо, ё ҳамаи манъҳо-еро, ки бар гардани вай аст, қоим гардонидаст; азбаски ӯ, дар рӯзе ки шунид, дар ин бобат хомӯш монд, бо ҳамин он-хоро қоим гардонид.

16. Ва агар ӯ, баъд аз шуниданаш, онҳоро ботил кунад, гуноҳи варо ӯ ба гардани худ мегирад».

17. Ин аст фароизе ки Худованд ба Мусо амр фармуд оид ба муносибатҳои байни шавҳар ва зани ӯ, байни падар ва духтари ӯ дар айёми ҷавонии вай, вақте ки дар хонаи па-дараш мебошад.

БОБИ СИЮ ЯКУМ

Доварӣ бар мидъениён.

1. ВА Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:

2. «Интиқоми банӣ-Исроилро аз мидъениён бигир; баъд аз он ба қавми худ хоҳӣ пайваст».

3. Ва Мусо ба қавм сухан ронда, гуфт: «Аз миёни худ одамонро барои лашкар мусаллаҳ намоед, то ки онҳо ба Мидьён ҳучум карда, интиқоми Худовандро аз Мидьён бигиранд.
4. Ҳазор нафар аз ҳар сибт, аз ҳамаи сибтҳои Исроил, ба лашкар бифиристанед».
5. Ва аз қабилҳои Исроил ҳазор нафар аз ҳар сибт, чамъ дувоздаҳ ҳазор нафар ҷанговарони мусаллаҳ супурда шу-данд.
6. Ва Мусо онҳоро, ҳазор нафар аз ҳар сибт, ба ҷанг фиристанод, онҳоро бо Финҳос ибни Эльзори коҳин, ки колои муқаддас ва карнайҳо барои навохтан дар дасташ буд, ба ҷанг фиристанод.
7. Ва онҳо бо Мидьён, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд, ҷанг карданд, ва ҳамаи мардҳоро куштанд.
8. Ва дар миёни мақтулон подшоҳони Мидьён: Авӣ, Ро-қам, Сур, Ҳур ба Рабаъро, яъне панҷ подшоҳи Мидьёнро куштанд; ва Билъом ибни Баӯрро бо шамшер куштанд.
9. Ва банӣ-Исроил занони Мидьён ва бачагони онҳоро ба асирӣ бурданд; ва ҳамаи чорпоён ва ҳамаи рамаҳо ва та-моми дорони онҳоро тороч карданд.
10. Ва ҳамаи шаҳрҳои онҳоро дар бошишгоҳҳои онҳо, ва тамоми деҳоти онҳоро бо оташ сӯзониданд.
11. Ва тамоми ғанимат ва ҳамаи одамон ва чорпоёни забтшударо гирифтанд,
12. Ва асирон ва чорпоёни забтшуда ва ғаниматро пеши Мусо ва Эльзори коҳин ва ҷамоати банӣ-Исроил ба ўрду-гоҳ, ба даштҳои Мӯоб, ки назди Ўрдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ буд, оварданд.
13. Ва Мусо ва Эльзори коҳин ва ҳамаи раисони ҷамоат ба пешвози онҳо, берун аз ўрдугоҳ баромаданд.
14. Ва Мусо бар сардорони лашкар, яъне бар мириҳазорҳо ва мирисадҳо, ки аз ҷанг омада буданд, дарғазаб шуд,
15. Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Оё ҳамаи занонро зинда нигоҳ доштед?

16. Инҳо, охир, аз рӯи машварати Билъом, банӣ-Исроилро васваса дода буданд, ки ба хогири Фаӯр ба Худованд хиёнат кунанд, ва дар ҷамоати Худованд вабо рӯй дод.
17. Ва алҳол, ҳар писарбачаро бикушед, ва ҳар занеро, ки бо мард ҳамхоб шуда бошад, бикушед.
18. Ва ҳар духтарро, ки бо мард ҳамхоб нашуда бошад, барои худ нигоҳ доред.
19. Ва шумо ҳафт рӯз берун аз ӯрдугоҳ хайма занед; ҳар кӣ касеро кушта бошад, ва ҳар кӣ ба мақтуле расида бошад, аз шумо ва асирони шумо, дар рӯзи сеюм ва дар рӯзи ҳафтум худро татҳир намояд.
20. Ва ҳар либос, ва ҳар колои чармин, ва ҳар ашьёи аз пашми буз сохташуда, ва ҳар колои чӯбинро татҳир намоед».
21. Ва Эльзори коҳин ба ҷанговароне ки ба ҷанг рафта буданд, гуфт: «Ин аст фаризаи шариат, ки Худованд ба Мусо амр фармудааст:
22. Фақат тилло, нуқра, мис, оҳан, қалъагӣ ва кӯрғошимро,
23. Яъне ҳар чиро, ки ба оташ тоб меоварад, аз оташ бигзаронед, ва он татҳир хоҳад ёфт, аммо бо оби татҳири нопокӣ низ он бояд татҳир карда шавад; ва ҳар чиро, ки ба оташ тоб намеоварад, аз об бигзаронед.
24. Ва либосҳои худро дар рӯзи ҳафтум бишӯед, ва татҳир хоҳед ёфт, ва баъд аз он метавонед ба ӯрдугоҳ дохил шавед».
25. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
26. «Ту ва Эльзори коҳин ва сардорони хонаводаҳо ғанимати асириро, чи аз одамон, чи аз чорпоён, саросар дар шумор оваред.
27. Ва ин ғаниматро дар миёни ҷанговароне ки ба ҷанг рафтаанд, ва тамоми ҷамоат ду тақсим намо.
28. Ва аз ҷанговароне ки ба ҷанг рафтаанд, хироч барои Худованд бигир: як адад аз панҷсад адад — чи аз одамон, чи аз говон, чи аз харон, чи аз гӯсфандон.
29. Инро аз ҳиссаи онҳо гирифта, ба Эльзори коҳин би-дех, то ки ҳадия барои Худованд бошад.

30. Ва аз ҳиссаи банӣ-Исроил як адад аз панҷоҳ адад — чи аз одамон, чи аз говон, чи аз харон, чи аз гӯсфандон, яъне аз ҳамаи чорпоён — бигир, ва онҳоро ба левизодагон, ки хизмати маскани Худовандро ба ҷо меоваранд, бидех».
31. Ва Мусо ва Эльзори коҳин бар тибқи он чи Худованд ба Мусо амр фармуда буд, амал карданд.
32. Ва ғанимат, ғайр аз он чи мардони ҷангӣ тороч карда буданд, чунин буд: гӯсфандон — шашсаду ҳафтоду панҷ ҳазор сар;
33. Ва говон — ҳафтоду ду ҳазор сар;
34. Ва харон — шасту як ҳазор сар;
35. Ва одамон, аз заноне ки бо мард ҳамхоб нашудаанд, ҷамъ сию ду ҳазор нафар.
36. Ва нимае ки ҳиссаи ба ҷанг рафтагон шуда буд, чунин буд: миқдори гӯсфандон — сесаду сию ҳафт ҳазору панҷсад сар;
37. Ва хирочи Худованд аз ин гӯсфандон — шашсаду ҳафтоду панҷ сар;
38. Ва говон — сию шаш ҳазор сар, ва аз онҳо хироч барои Худованд — ҳафтоду ду сар;
39. Ва харон — сӣ ҳазору панҷсад сар, ва аз онҳо хироч барои Худованд — шасту як сар;
40. Ва одамон — шонздаҳ ҳазор нафар, ва аз онҳо хироч барои Худованд — сию ду нафар.
41. Ва Мусо ин хирочро, ки ҳадия барои Худованд буд, ба Эльзори коҳин дод, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.
42. Ва аз ҳиссаи банӣ-Исроил, ки онро Мусо аз мардони ҷангӣ ҷудо карда буд, —
43. Ин ҳиссаи ҷамоат чунин буд: гӯсфандон — сесаду сию ҳафт ҳазору панҷсад сар,
44. Ва говон — сию шаш ҳазор,
45. Ва харон — сӣ ҳазору панҷсад сар,
46. Ва одамон — шонздаҳ ҳазор нафар, —

47. Ва Мусо аз ҳиссаи банӣ-Исроил як адад аз панҷоҳ адад — чи аз одамон, чи аз чорпоён — гирифт, ва онҳоро ба леви-зодагон, ки хизмати маскани Худовандро ба ҷо меоварданд, дод, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуда буд.

48. Ва сардороне ки бар ҳазораҳои лашкар буданд, яъне мириҳазорҳо ва мирисадҳо, назди Мусо омаданд,

49. Ва ба Мусо гуфтанд: «Бандагонат чанговаронеро, ки зердасти мо мебошанд, саросар дар шумор овардем, ва як нафар ҳам аз онҳо кам нашудааст;

50. Пас, мо ҳадия барои Худованд овардаем аз он чи ҳар кас аз колои тилло: занҷирҳо, дастпонаҳо, ангуштаринҳо, ҳалқаҳо ва гарданбандҳо пайдо кардааст, то ки ҷонҳои моро ба ҳузури Худованд кафорат намояд».

51. Ва Мусо ва Элъозори коҳин тилло, яъне тамоми колои санъатро аз онҳо гирифтанд.

52. Ва тамоми тиллои ҳадия, ки ба Худованд аз ҷониби мириҳазорҳо ва мирисадҳо тақдим, карданд, шонздаҳ ҳазору ҳафтсаду панҷоҳ сикл буд.

53. Чанговарон ҳар яке барои худ тороч карда буданд.

54. Ва Мусо ва Элъозори коҳин тиллоро аз мириҳазорҳо ва мирисадҳо гирифта, ба хаймаи ҷомеъ оварданд, то ки барои банӣ-Исроил ба ҳузури Худованд ёдгорӣ бошад.

БОБИ СИЮ ДУЮМ

Тақсимоти замин дар он тарафи Ҷрдун.

1. ВА банӣ-Реубен ва банӣ-Қод чорвои зиёде доштанд, ки бағоят сершумор буд; ва онҳо замини Яъзир ва замини Қильодро диданд, ва инак, ин макон маконест барои чаридани чорво.

2. Ва банӣ-Қод ва банӣ-Реубен назди Мусо ва Элъозори коҳин ва раисони ҷамоат омада, гуфтанд:

3. «Аторӯт ва Дибӯн, ва Яъзир ва Нимра, ва Ҳешбӯн ва Элъоле, ва Сабом ва Набӯ, ва Баӯн,

4. Замине ки Худованд пеши ҷамоати Исроил мағлуб гардонидаст, заминест барои чаридани чорво, ва бандагонат чорводор ҳастем».
5. Ва гуфтанд: «Агар мо дар назари ту илтифот ёфта бошем, бигзор ин замин ба бандагонат ҳамчун моликият дода шавад; моро аз Ёрдун нагузарон».
6. Ва Мусо ба банӣ-Қод ва банӣ-Реубен гуфт: «Наход ки бародаронатон ба ҷанг раванд, вале шумо дар ин, ҷо хоҳед нишаст?»
7. Ва ҷаро дили банӣ-Исроилро аз гузаштан ба заmine ки Худованд ба онҳо додааст, хунук мекунад?»
8. Падарони шумо ҳамин тавр амал карданд, вақте ки онҳоро аз Қодеш-Барнеа барои дидани замин фиристодам:
9. Онҳо ба водии Эшқул расида, заминро диданд, ва дили банӣ-Исроилро аз омадан ба заmine ки Худованд ба онҳо додааст, хунук карданд.
10. Ва хашми Худованд дар он рӯз аланга зад, ва Ё қасам хӯрда гуфт:
11. "Ин одамоне ки аз Миср баромадаанд, аз бистола ва болотар, заминеро, ки Ман дар бораи он ба Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб қасам хӯрдам, нахоҳанд дид, зеро ки онҳо Маро пайравӣ накарданд,
12. Ғайр аз Колеб ибни Ефуннеи қаниззӣ ва Еҳушаъ ибни Нун, чунки онҳо Худовандро пайравӣ карданд".
13. Ва хашми Худованд бар Исроил аланга зад, ва Ё он-ҳоро чил сол дар биёбон овора гардонид, то даме ки тамоми он насле ки дар назари Худованд бадӣ карда буданд, ба ҳалокат расиданд.
14. Ва инак шумо, дастпарвардагони мардуми хатокор, ба ҷои падарони худ бархостаед, то ки шиддати хашми Худо-вандро бар Исроил пурзӯр созед.
15. Агар шумо аз пайравии Ё даст кашед, Ё боз онҳоро дар биёбон хоҳад монид, ва шумо тамоми ин қавмро ба ҳалокат хоҳед расонид».

16. Ва онҳо ба ӯ наздик омада, гуфтанд: «Мо дар ин ҷо оғилҳо барои чорвои худ ва шаҳрҳо барои кӯдакони худ бино хоҳем кард;
17. Ва худамон зуд мусаллаҳ шуда, пешопеши банӣ-Исроил хоҳем рафт, то даме ки онҳоро ба маконашон бирасонем; ва кӯдакони мо бигзор дар шаҳрҳои ҳисордор аз сокинони замин маҳфуз бошанд;
18. Мо ба хонаҳои худ нахоҳем баргашт, то даме ки банӣ-Исроил ҳар яке дар мулки худ ҷойгир шаванд;
19. Зеро ки мо бо онҳо дар он тарафи Ҷрдун ва соҳили он ҳеч мулке нахоҳем гирифт, чунки мулки мо аз ин тарафи Ҷрдун, аз соҳили шарқии он насиби мо гардидааст».
20. Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Агар шумо ин корро бикунед, агар мусаллаҳ шуда, ба ҳузури Худованд ба ҷанг биравед,
21. Ва ҳар яке аз шумо мусаллаҳ шуда ба ҳузури Худованд аз Ҷрдун убур намояд, то даме ки ӯ душманонашро аз пеши Худ бадар ронад,
22. Ва замин ба ҳузури Худованд забт карда шавад, ва баъд аз он баргардед, — он гоҳ ба ҳузури Худованд ва ба ҳузури Исроил бегуноҳ хоҳед буд, ва ин замин ба ҳузури Худованд мулки шумо хоҳад шуд.
23. Валекин агар чунин накунад, ба ҳузури Худованд гуноҳкор хоҳед шуд, ва барои ин гуноҳатон ҷазо хоҳед ёфт.
24. Пас, шаҳрҳо барои кӯдакони худ ва оғилҳо барои гӯсфандони худ бино кунед; ва он чиро, ки аз даҳонатон баромадааст, ба амал оваред».
25. Ва банӣ-Қод ва банӣ-Реубен ба Мусо сухан ронда, гуфтанд: «Бандагонат ончунон ки оғои мо амр фармудааст, амал хоҳем кард:
26. Кӯдакони мо, занони мо, чорвои мо ва тамоми ҳайвоноти мо ин ҷо, дар шаҳрҳои Қилъод хоҳанд монд;
27. Ва бандагонат саросар ҳамчун ҷанговарон мусаллаҳ шуда, ба ҳузури Худованд барои ҷанг убур хоҳем кард, чунон ки оғои мо мегӯяд».

28. Ва Мусо дар бораи онҳо ба Эльзори коҳин, Ехушаъ ибни Нун ва сардорони хонаводаҳои сибтҳои банӣ-Исроил амр фармуд;
29. Ва Мусо ба онҳо гуфт: «Агар банӣ-Қод ва банӣ-Реубен саросар барои ҷанг мусаллаҳ шуда, ҳамроҳи шумо ба ҳузури Худованд аз Ӯрдун убур кунанд, ва замин пеши шумо мағлуб гардад, он гоҳ замини Қильодро ба онҳо барои моликият бидиҳед;
30. Валекин агар онҳо мусаллаҳ шуда ҳамроҳи шумо убур накунд, он гоҳ дар миёни шумо дар замини Канъон мулк хоҳанд гирифт».
31. Ва банӣ-Қод ва банӣ-Реубен ҷавоб гардонида, гуфтанд: «Чунон ки Худованд ба бандогонат гуфтааст, ончунон хоҳем кард;
32. Мо мусаллаҳ шуда ба ҳузури Худованд ба замини Канъон убур хоҳем кард, агар мулки насиби мо дар ин тарафи Ӯрдун дода шавад».
33. Ва Мусо ба онҳо, яъне ба банӣ-Қод ва банӣ-Реубен ва нисфи сибти Менаше ибни Юсуф, мамлакати Сихӯн, подшоҳи амуриён, ва мамлакати Ӯҷ, подшоҳи Бошонро дод, яъне заминро бо шаҳрҳои ки дар худуди он буд, — бо шаҳрҳои гирду атрофи он.
34. Ва банӣ-Қод Дибӯн, ва Аторӯт, ва Арӯэр,
35. Ва Атрӯт-Шӯфон, ва Яъзир, ва Ёҷбеҳо,
36. Ва Байт-Нимра, ва Байт-Ҳоронро бино карданд, ки шаҳрҳои ҳисордор буд, ва оғилҳо барои гӯсфандон дошт.
37. Ва банӣ-Реубен Ҳешбӯн ва Эльоле, ва Қирьётим,
38. Ва Набӯ, ва Баал-Маӯн, ки номи ин ду шаҳрро тағйир доданд, ва Сибморо бино карданд; ва ба шаҳрҳои ки бино карданд, ном ниҳоданд.
39. Ва банӣ-Мокир ибни Менаше ба Қильод рафта, онро забт карданд, ва амӯриёнро, ки дар он буданд, бадар ронданд.
40. Ва Мусо Қильодро ба Мокир ибни Менаше дод, ва ӯ дар он сокин шуд.

41. Ва Ёир ибни Менашше рафта, қасабаҳои онҳоро забт кард, ва ба онҳо деҳоти Ёир ном монд.

42. Ва Нӯбах рафта, Қанот ва деҳоташро забт кард; ва онро ба номи худ Нӯбах ном монд.

БОБИ СИЮ СЕЮМ

Такрори мухтасари ҳикояти сафарҳо аз Миср то Ҷордан

1. ИН аст сафарҳои бани-Исроил, ки аз Миср бар ҳасби фавҷҳои худ, бо сардории Мусо ва Ҷорун берун омаданд.

2. Ва Мусо ҷойҳои баромади онҳоро барои сафарҳои онҳо, ки ба фармони Худованд ба амал оварданд, навишт; ва ин аст сафарҳои онҳо бар ҳасби ҷойҳои баромадашон:

3. Ва онҳо аз Раамсис дар моҳи якум, дар рӯзи понзда-ҳуми моҳи якум кӯч карданд; фардои фисҳ бани-Исроил бо дасти баланд, пеши назари ҳамаи мисриён берун омаданд.

4. Ва мисриён ҳамаи нахустзодагонро, ки Худованд дар миёни онҳо кушта буд, гӯр мекарданд; ва бар худоёни онҳо Худованд доварӣ намуд.

5. Ва бани-Исроил аз Раамсис кӯч карда, дар Суккӯт ӯрду заданд.

6. Ва аз Суккӯт кӯч карда, дар Этом, ки дар кинори биё-бон аст, ӯрду заданд.

7. Ва аз Этом кӯч карда, ба Фй-Ҳаҳирӯт, ки пеши Баал-Сафӯн аст, баргаштанд, ва пеши Мичдӯл ӯрду заданд.

8. Ва аз Фй-Ҳаҳирӯт кӯч карда, аз даруни баҳр ба биёбон убур карданд; ва дар биёбони Этом се рӯз роҳ паймуда, дар Мора ӯрду заданд.

9. Ва аз Мора кӯч карда, ба Элим расиданд; ва дар Элим дувоздаҳ чашмаи об ва ҳафтод дарахти хурмо буд, ва дар он ҷо ӯрду заданд.

10. Ва аз Элим кӯч карда, назди баҳри Қулзум ӯрду заданд.

11. Ва аз баҳри Қулзум кӯч карда, дар биёбони Син ӯрду заданд.

12. Ва аз биёбони Син кӯч карда, дар Дофқо ӯрду заданд.

13. Ва аз Дофқо кӯч карда, дар Олуш ўрду заданд.
14. Ва аз Олуш кӯч карда, дар Рафидим ўрду заданд; ва дар он чо об набуд, ки қавм бинўшанд.
15. Ва аз Рафидим кӯч карда, дар биёбони Сино ўрду заданд.
16. Ва аз биёбони Сино кӯч карда, дар Қибрўт-Ҳатааво ўрду заданд.
17. Ва аз Қибрўт-Ҳатааво кӯч карда, дар Ҳасирўт ўрду заданд.
18. Ва аз Ҳасирўт кӯч карда, дар Ритмо ўрду заданд.
19. Ва аз Ритмо кӯч карда, дар Риммўн-Форас ўрду заданд.
20. Ва аз Риммўн-Форас кӯч карда, дар Либно ўрду заданд.
21. Ва аз Либно кӯч карда, дар Риссо ўрду заданд.
22. Ва аз Риссо кӯч карда, дар Қахелото ўрду заданд.
23. Ва аз Қахелото кӯч карда, дар Ҳар-Шофар ўрду задад.
24. Ва аз Ҳар-Шофар кӯч карда, дар Ҳародо ўрду заданд.
25. Ва аз Ҳародо кӯч карда, дар Мақхелўт ўрду заданд.
26. Ва аз Мақхелўт кӯч карда, дар Тоҳат ўрду заданд.
27. Ва аз Тоҳат кӯч карда, дар Тораҳ ўрду заданд.
28. Ва аз Тораҳ кӯч карда, дар Митқо ўрду заданд.
29. Ва аз Митқо кӯч карда, дар Ҳашмўно ўрду заданд.
30. Ва аз Ҳашмўно кӯч карда, дар Мўсирўт ўрду заданд.
31. Ва аз Мўсирўт кӯч карда, дар Банй-Яъқон ўрду заданд.
32. Ва аз Банй-Яъқон кӯч карда, дар Ҳўр-Ҳачидчод ўрду заданд.
33. Ва аз Ҳўр-Ҳачидчод кӯч карда, дар Ётвото ўрду за-данд.
34. Ва аз Ётвото кӯч карда, дар Абрўно ўрду заданд.
35. Ва аз Абрўно кӯч карда, дар Эсьйўн-Ќобар ўрду за-данд.
36. Ва аз Эсьйўн-Ќобар кӯч карда, дар биёбони Син, ки Қодеш бошад, ўрду заданд.
37. Ва аз Қодеш кӯч карда, дар кўхи Ҳўр, ки дар канори замини Адўм аст, ўрду заданд.
38. Ва Ҳоруни коҳин бар тибқи фармони Худованд бар кўхи Ҳўр баромада, дар соли чилуми берун омадани банй-Исроил аз замини Миср, дар моҳи панҷум, дар рўзи якуми моҳ дар он чо вафот ёфт.
39. Ва Ҳорун саду бисту сесола буд, ки дар кўхи Ҳўр мурд.

40. Ва Канъонӣ, подшоҳи Арод, ки дар ҷануби замини Канъон сокин буд, аз омадани банӣ-Исроил хабар ёфт.
41. Ва аз кӯҳи Хӯр кӯч карда, дар Салмӯна ўрду заданд.
42. Ва аз Салмӯна кӯч карда, дар Фунӯн ўрду заданд.
43. Ва аз Фунӯн кӯч карда, дар Ёбӯт ўрду заданд.
44. Ва аз Ёбӯт кӯч карда, дар Ийе-Аборим, дар ҳудуди Мӯоб ўрду заданд.
45. Ва аз Ийим кӯч карда, дар Дибӯн-Ҷод ўрду заданд.
46. Ва аз Дибӯн-Ҷод кӯч карда, дар Алмӯн-Диблотой-мо ўрду заданд.
47. Ва аз Алмӯн-Диблотоймо кӯч карда, дар кӯҳҳои Або-рим, пеши Набӯ ўрду заданд.
48. Ва аз кӯҳҳои Аборим кӯч карда, дар даштҳои Мӯоб, назди Ёрдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ ўрду заданд.
49. Ва назди Ёрдун, аз Байт-Ешимӯт то Обил-Шиттим, дар даштҳои Мӯоб ўрду заданд.

Дастур дар бораи тасарруфи замин.

50. Ва Худованд ба Мусо дар даштҳои Мӯоб, назди Ёрдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ сухан ронда, гуфт:
51. "Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: вақте ки шумо аз Ёрдун ба замини Канъон убури намоед,
52. Ҳамаи сокинони он заминро аз пеши худ бадар биро-нед, ва ҳамаи ҳайкалҳои нақшини онҳоро нест кунед, ва ҳамаи бутҳои рехтаи онҳоро бишканед, ва ҳамаи баландиҳои онҳоро хароб кунед.
53. Ва заминро ба тасарруфи худ дароварда, дар он сокин шавед, зеро ки Ман ин заминро ба шумо додам, то ки онро тасарруф намоед.
54. Ва заминро ба воситаи қуръа ба қабिलाҳои худ ҳамчун мулк тақсим кунед: ба онҳое ки сершуморанд, мулкашонро бештар бидиҳед, ба онҳое ки камшуморанд, мулкашонро камтар бидиҳед; маконе ки мувофиқи қуръа ба касе барояд, аз он вай хоҳад буд; амлокро бар ҳасби сибтҳои падарони худ бигиред.

55. Валекин агар шумо сокинони заминро аз пеши худ бадар нароне, касоне ки шумо аз миёни онҳо боқӣ мегузored, мисли милҳо дар чашмони шумо ва мисли хорҳо дар биқинҳои шумо хоҳанд буд, ва шуморо бар заминне ки дар он сокин шудаед, ба танг хоҳанд овард.

56. Ва чунин воқеъ хоҳад шуд, ки он чи Ман ният доштам бо онҳо бикунам, бо шумо хоҳам кард".

БОБИ СИЮ ЧОРУМ

Тайёриҳо барои дохил шудан ба замини мавъуд.

1. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил амр фармуда, ба онҳо бигӯ: вақте ки шумо ба замини Канъон дохил шавед, ин аст заминне ки ба шумо ҳамчун моликият хоҳад расид, яъне замини Канъон бо сарҳадҳояш:
3. Тарафи ҷанубии шумо аз биёбони Син дар паҳлуи Адӯм хоҳад буд; ва сарҳади ҷанубии шумо аз канори баҳри Намак ба тарафи шарқ хоҳад буд.
4. Ва сарҳади шумо аз ҷануб ҷониби Маале-Ақрабим тоб хӯрда, сӯи Син хоҳад гузашт; ва канорҳои он аз ҷануби Қодеш-Барнеа хоҳад буд, ва назди Ҳасар-Аддор баромада, сӯи Асмӯн хоҳад гузашт.
5. Ва аз Асмӯн сарҳад ҷониби водии Миср тоб хоҳад хӯрд; ва канорҳояш назди баҳр хоҳад буд.
6. Ва сарҳади ғарбии шумо баҳри Бузург бо соҳили он хоҳад буд; ин сарҳади ғарбии шумост.
7. Ва сарҳади шимолии шумо чунин хоҳад буд: аз баҳри Бузург онро ҷониби кӯҳи Хӯр нишона намоед;
8. Аз кӯҳи Хӯр ҷониби даромадгоҳи Ҳамот нишона на-моед; ва канорҳои сарҳад назди Садод хоҳад буд.
9. Ва сарҳад ҷониби Зифрӯн хоҳад рафт, ва канорҳояш назди Ҳасар-Эйнон хоҳад буд; ин сарҳади шимолии шумо хоҳад буд.
10. Ва сарҳади шарқиро барои худ аз Ҳасар-Эйнон ҷониби Шафом нишона намоед.

11. Ва сарҳад аз Шафом ҷониби Рибло, аз тарафи шарқии Ойин фурӯд хоҳад омад; ва сарҳад боз фурӯд омада, аз тарафи шарқӣ ба соҳили баҳри Кинерет хоҳад расид.
12. Ва сарҳад ҷониби Ёрдун фурӯд хоҳад омад; ва канор-ҳояш назди баҳри Намак хоҳад буд. Ҳамин замин бар ҳасби сарҳадҳояш гирдогирд аз они шумо хоҳад буд».
13. Ва Мусо ба банӣ-Исроил амр фармуда, гуфт: «Ҳамин аст замин ки онро шумо аз рӯи куръа тақсим хоҳед кард, ки Худованд ба нӯҳу ним сибт додани онро амр фармудааст.
14. Зеро ки сибти банӣ-Реубен бар ҳасби хонаводаи худ, ва сибти банӣ-Қод бар ҳасби хонаводаи худ, ва нисфи сибти Менашше мулки худро гирифтаанд;
15. Ин дую ним сибт мулки худро аз он тарафи Ёрдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ, ҷониби шарқ гирифтаанд».
16. Ва Худованд ба Мусо суҳан ронда, гуфт:
17. «Ин аст номҳои касоне ки заминро барои шумо тақсим хоҳанд кард: Эльзори қоҳин ва Еҳушаъ ибни Нун.
18. Ва як раисро аз ҳар сибт барои тақсим кардани замин бигиред.
19. Ва ин аст номҳои он касон: аз сибти Яҳудо — Колеб ибни Ефунне;
20. Аз сибти банӣ-Шимъун — Шамуил ибни Аммихуд;
21. Аз сибти Бинъёмин — Элидод ибни Кислун;
22. Аз сибти банӣ-Дон — раис Букқӣ ибни Ёҷлӣ;
23. Аз банӣ-Юсуф: аз сибти банӣ-Менашше — раис Ҳан-ниил ибни Эфӯд;
24. Аз сибти банӣ-Эфроим — раис Камуил ибни Шифтон;
25. Аз сибти банӣ-Забулун — раис Элисофон ибни Фар-нок;
26. Аз сибти банӣ-Исокор — Фалтиил ибни Аззон;
27. Аз сибти банӣ-Ошер — раис Аҳихуд ибни Шалӯмӣ;
28. Аз сибти банӣ-Нафтолӣ — раис Фадаҳъил ибни Аммихуд.
29. Ҳаминҳоянд, ки Худованд ба онҳо амр фармудааст, ки мулкро дар замини Канъон барои банӣ-Исроил тақсим кунанд».

БОБИ СИЮ ПАНЧУМ

Дар бораи шаҳрҳои гурезгоҳ.

1. Ва Худованд ба Мусо дар даштҳои Мӯоб, назди Ёрдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ сухан ронда, гуфт:
2. «Ба банӣ-Исроил амр фармо, ки аз мулки насиби худ ба левизодагон шаҳрҳо барои сукунат бидиҳанд; ва ҳаволии шаҳрҳоро гирдогирди онҳо ба левизодагон бидиҳед.
3. Шаҳрҳо барои сукунати онҳо хоҳад буд; ва ҳаволии онҳо барои чорпоёнашон ва молу мулкашон ва тамоми эҳтиёҷоти ҳаёташон хоҳад буд.
4. Ва ҳаволии шаҳрҳо, ки шумо ба левизодагон медиҳед, бояд аз девори шаҳр ба беруни он ҳазор зироъ гирдогирд бошад.
5. Ва аз беруни шаҳр ба тарафи шарқ ду ҳазор зироъ, ва ба тарафи ҷануб ду ҳазор зироъ, ва ба тарафи ғарб ду ҳазор зироъ, ва ба тарафи шимол ду ҳазор зироъ чен кунед, ва шаҳр дар миёна бошад; ин барояшон ҳаволии шаҳрҳо хоҳад буд.
6. Ва аз шаҳрҳои ки шумо ба левизодагон медиҳед, шаш шаҳри гурезгоҳ хоҳад буд, ки онҳоро шумо барои қотил ҷудо мекунед, то ки вай ба он ҷо бигрезад; ва ба иловаи онҳо чилу ду шаҳр бидиҳед.
7. Ҳамаи шаҳрҳои ки шумо ба левизодагон бояд бидиҳед, чилу ҳашт шаҳр бо ҳаволии онҳо хоҳад буд.
8. Ва ҳангоме ки шаҳрҳоро аз мулки банӣ-Исроил медиҳед, аз сершумор бештар ва аз камшумор камтар бигиред: ҳар яке мувофиқи андозаи мулке ки мегирад, бояд аз шаҳрҳои худ ба левизодагон бидиҳад».
9. Ва Худованд ба Мусо сухан ронда, гуфт:
10. «Ба банӣ-Исроил сухан ронда, ба онҳо бигӯ: ҳангоме ки шумо аз Ёрдун ба замини Канъон убур кунед, —
11. Шаҳрҳои барои худ таъин намоед, ки шаҳрҳои гурезгоҳ барои шумо бошад, ва қотиле ки касеро сахван куштааст, ба он ҷо бигрезад.

12. Ва ин шахрҳо барои шумо гурезгоҳ аз хунҳоҳ хоҳад буд, то ки қотил намирад пеш аз он ки ба ҳузури ҷамоат ба-рои муурофия биистад.
13. Аз шахрҳо ки шумо медихед, шаш шаҳри гурезгоҳ бояд бароятон бошад.
14. Се шахр аз ин тарафи Урдун бидихед, ва се шахр дар замини Канъон бидихед; онҳо бояд шахрҳои гурезгоҳ бошад.
15. Барои банӣ-Исроил, ва барои ғариб, ва барои сокини доимие ки дар миёни онҳост, ин шаш шахр гурезгоҳ хоҳад буд, то ҳар кӣ саҳван касеро куштааст, ба он ҷо бигрезад.
16. Агар шахсе касеро бо олати оҳанин бизанад, ва он кас бимирад, вай қотил аст; ин қотил бояд ба қатл расонида шавад.
17. Ва агар вай ба дасти худ санге гирифта бизанад, — санге ки кас аз зарбаи он метавонад кушта шавад, — ва он кас бимирад, вай қотил аст; ин қотил бояд ба қатл расонида шавад.
18. Ё ки агар вай ба дасти худ олати ҷӯбине гирифта бизанад, — олати ҷӯбине ки кас аз зарбаи он метавонад кушта шавад, — ва он кас бимирад, вай қотил аст; ин қотил бояд ба қатл расонида шавад.
19. Хунҳоҳ худаш метавонад қотилро ба қатл расонад; ҳар гоҳ ба вай дучор ояд, худаш метавонад варо ба қатл расонад.
20. Агар шахсе аз рӯи хусумат касеро такон бидихад, ё қасдан бар ӯ чизе партояд, ва он кас бимирад,
21. Ё аз рӯи адоват бо дасти худ ӯро бизанад, ва он кас бимирад, — он зананда бояд ба қатл расонида шавад; вай қотил аст; хунҳоҳ метавонад қотилро ба қатл расонад, вақте ки ба вай дучор ояд.
22. Вале агар нохост, бидуни адоват ӯро такон бидихад, ё ҳар чизеро бидуни қасд бар ӯ партояд,
23. Ё ҳар сангеро, ки кас аз зарбаи он метавонад кушта шавад, нодида бар ӯ биғалтонад, ва он кас бимирад, ва ҳол он ки вай душмани ӯ набуд ва намехост ба ӯ осебе бирасонад, —

24. Пас, ҷамоат бояд дар миёни он зананда ва хунхоҳ бар тибқи ин дастурот доварӣ намоянд;
25. Ва ҷамоат бояд қотилро аз дасти хунхоҳ халос кунанд, ва ҷамоат бояд варо ба шаҳри гурезгоҳи вай, ки ба он ҷо гурехта буд, баргардонанд, то ки вай дар он ҷо то вақти вафот ёфтани саркоҳине ки бо рағани муқаддас тадҳин кар-да шудааст, сокин бошад.
26. Ва агар қотил аз ҳудуди шаҳри гурезгоҳи худ, ки ба он ҷо гурехта буд, берун ояд,
27. Ва хунхоҳ варо берун аз ҳудуди шаҳри гурезгоҳи вай биёбад, ва хунхоҳ қотилро бикушад, — айби хунрезӣ ба гардани ӯ нахоҳад буд;
28. Зеро ки вай мебоист то вақти вафот ёфтани саркоҳин дар шаҳри гурезгоҳи худ мемонд; фақат баъд аз вафоти сар-коҳин қотил метавонад ба замини мулки худ баргардад.
29. Бигзор ин барои шумо дар наслҳои шумо, дар ҳамаи масканҳои шумо фаризаи қонун бошад.
30. Ҳар кӣ касеро бикушад, қотил бояд дар асоси гувоҳии шоҳидон кушта шавад; вале як шоҳид наметованд барои куштани касе гувоҳӣ диҳад.
31. Ва дар ивази ҷони қотил, ки вай шарирӣ сазовори мурдан аст, фидия нагиред, балки вай бояд ҳатман ба қатл расонида шавад.
32. Ва аз касе ки ба шаҳри гурезгоҳи худ гурехтааст, фидия нагиред, то ки вай тавонад пеш аз вафоти саркоҳин бар-гашта, дар замини худ сокин шавад.
33. Ва заминеро, ки шумо дар он сукунат доред, палид накунед, зеро ки хун заминро палид мекунад; ва замин барои хуне ки дар он рехта шудааст, кафорат намеёбад, магар бо хуни касе ки онро рехтааст.
34. Ва заминеро, ки шумо дар он сукунат доред, ва Ман дар он сокин ҳастам, наҷис нагардонед; зеро Ман, ки Худо-ванд ҳастам, дар миёни банӣ-Исроил сукунат дорам».

БОБИ СИҶО ШАШУМ

Дар бораи тартиби гирифтани мерос.

1. Ва сардорони хонаводаҳои қабилаи банӣ-Чилъод ибни Мокир ибни Менашше, ки аз қабилаҳои банӣ-Юсуф буданд, наздик омада, ба ҳузури Мусо ва ба ҳузури раисон, сардорони хонаводаҳои банӣ-Исроил сухан ронданд,
2. Ва гуфтанд: «Худованд ба оғои мо амр фармудааст, ки заминро бо қуръа тақсим карда, ба тасарруфи банӣ-Исроил бидиҳад; ва ба оғои мо аз ҷониби Худованд амр фармуда шудааст, ки мулки бародарамон Салофҳодро ба духтарони вай бидиҳад.
3. Ва агар онҳо ба яке аз писарони сибтҳои дигари банӣ-Исроил завҷа шаванд, мулки онҳо аз мулки падарони мо бурида гирифта мешавад, ва ба мулки сибте ки онҳо ба он дохил хоҳанд шуд, илова мегардад, ва мулки мо, ки аз рӯи қуръа гирифтаем, кам мемонад.
4. Ва ҳатто вақте ки юбили банӣ-Исроил фаро расад, мулки онҳо ба мулки сибте ки онҳо ба он дохил хоҳанд шуд, илова мегардад; ва аз мулки сибти падарони мо мулки онҳо бурида гирифта мешавад».
5. Ва Мусо бар тибқи каломи Худованд ба банӣ-Исроил амр фармуда, гуфт: «Сибти банӣ-Юсуф дуруст мегӯянд.
6. Ин аст он чи Худованд дар ҳаққи духтарони Салофҳод амр фармуда гуфтааст: "Онҳо метавонанд ба ҳар марде ки ба назарашон писанд ояд, завҷа шаванд, аммо фақат дар қабилаи сибти падари худ бояд завҷа шаванд,
7. То ки мулки банӣ-Исроил аз сибте ба сибте нагузарад; зеро ки ҳар яке аз банӣ-Исроил бояд бо мулки сибти падарони худ вобаста бошанд.
8. Ва ҳар духтаре ки мулкero аз сибтҳои банӣ-Исроил мерос мегирад, бояд ба яке аз қабилаи сибти падарони худ завҷа шавад, то ки ҳар яке аз банӣ-Исроил мулки падарони худро мерос гиранд,
9. Ва мулк аз як сибт ба сибти дигар нагузарад, балки ҳар яке аз сибтҳои банӣ-Исроил ба мулки худ вобаста бо-шанд"».

10. Пас, чунон ки Худованд ба Мусо амр фармуд, духта-рони Салофход ончунон амал карданд.
11. Ва духтарони Салофход — Махло, Тирсо, Ҳочло, Мил-ко ва Нӯо ба писарони амакҳои худ завҷа шуданд.
12. Дар қабилаҳои банӣ-Менашше ибни Юсуф онҳо завҷа шуданд; ва мулки онҳо дар сибти қабилаи падарашон боқӣ монд.
13. Ин аст аҳком ва дастуроте ки Худованд ба воситаи Мусо дар даштҳои Мӯоб, назди Ҷрдун, дар рӯ ба рӯи Ерихӯ ба банӣ-Исроил амр фармудааст.